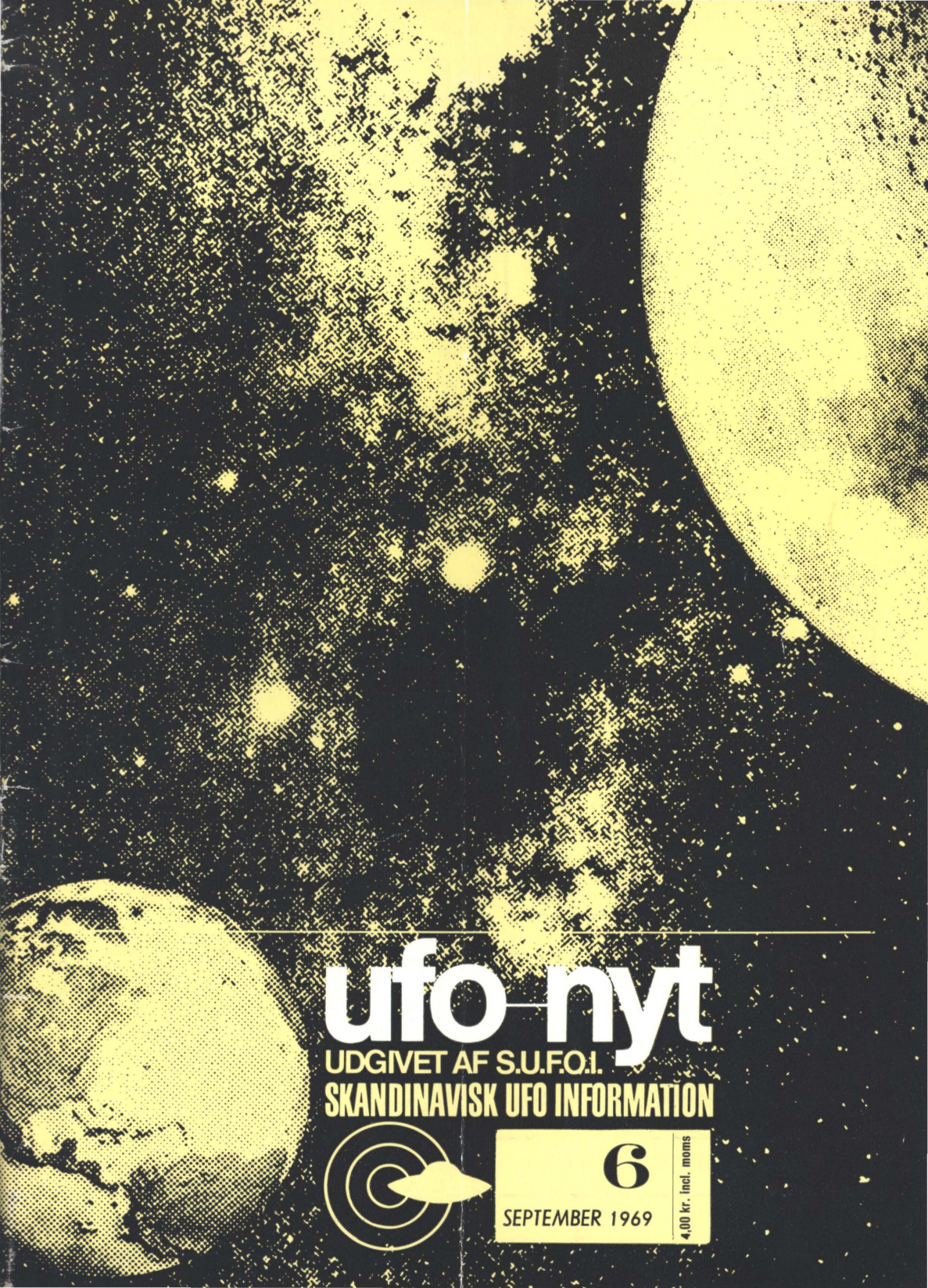

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

6

SEPTEMBER 1969

4,00 kr. Incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Iver O. Kjems (ansvarshavende),
Vesterkærvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Frank Pedersen,
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lyngø,
tlf. Lyngø (03 277) 732.

Redaktionsekretærer:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Bodil Kromann,
Hattemagerstien 32, 2300 København S,
tlf. (01) 55 92 88.

Kontakt til udlandet:

Willy Wegner,
Odinsgade 2, 4. sal. 2200 København N.

Regnskabskontor:

(og øvrige henvendelser)

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Forlaget:

Enid Pedersen,
Solvænget 6,
Uggeløse pr. 3540 Lyngø.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at ind-
betale beløbet (D.kr. 32,00 for et kalenderår)
til regnskabskontorets giro-nr. (Se ovenfor).

Abonnement kan også bestilles på ethvert
postkontor samt hos landpostbudet.

Adresseændringer og reklamationer over
uregelmæssigheder vedrørende bladets til-
sendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og
forståelsen af UFO-forskningen i dens for-
skellige former, uden at S.U.F.O.I. nødven-
digvis anerkender de tanker, som måtte
fremkomme heri, og uden at organisationen
hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste UFO-NYT udk. omk. 1. okt.

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6,
Uggeløse pr. 3540 Lyngø.
Tlf. (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmes-
tervangen 8, 8900 Randers, tlf (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5,
København, 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre
Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé
35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr.
8900 Randers.

Ovesættelsescentral: Bodil Kromann.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørs-
holm. Tlf. (01) 86 16 77.
G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300
København S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2.sal th.
5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentant for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.,
4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen,
Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	223
Ufologi	225
Kontaktberetninger	236
Observationer	240
Astronomi og rumfart	245
Jorden rundt	250
Pluk fra pressen	257
Rumfartsnyt	262
Rapport hjørnet	264
Brevkassen	266
Diverse	267
UFO-møder	269
SUFOI-kontakter i udlandet	270
Kontaktadresser	271

Tallerken-svindet holder 10 års jubilæum

Den 7. juli 1969 var det ti år siden, to unge mennesker i B.T. på bedste vis beværte hele landet med UFO-fotos og observationsberetninger.

Tidlig om morgenen var de to unge mennesker – den 21-årige stud. mag. Ole Strandgaard og den 23-årige stud. tech. Jørgen Ekvall – taget ud for at studere og fotografere fugle i nærheden af Ballonparken på Amager. Ved 4-tiden fik man så øje på en „tallerken“ over Sojakagefabrikken på Islands Brygge. Genstanden, der var forsynet med „kuppel og landingskugler“ fløj med en synkende, sitrende lyd bort mod øst med stor fart.

De unge mennesker nåede at tage tre billeder af genstanden, inden den var forsvundet.

Man henvendte sig derefter til dagbladet B.T., der lod observatøerne underskrive en tro-og-love erklæring om billedernes ægthed, hvorefter man bragte billederne og beretningen i stort opsatte artikler dels på forsiden og dels på to sider inde i bladet.

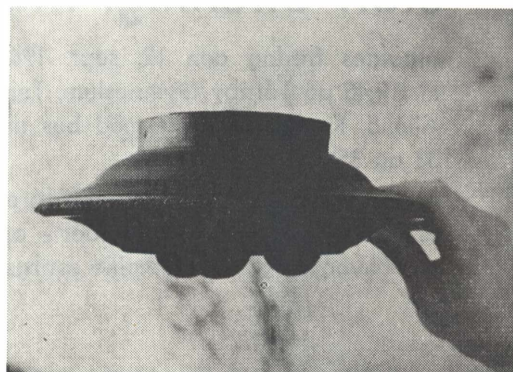
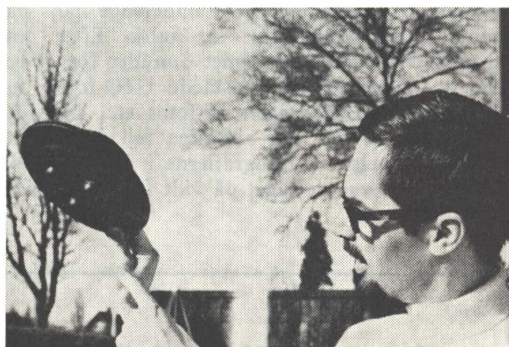
Fotografierne og beretningen blev genstand for megen omtale overalt. Om aftenen var de unge mænd i Fjernsynets Aktuelt for at fortælle om oplevelsen, og de skulle ligeledes have været i svensk TV på et senere tidspunkt.

Nu var øjeblikket imidlertid kommet, hvor de to „ornitologer“ ikke kunne og ville lege med længere, men så sig nødsaget til at afsløre historien som svindel fra ende til anden.

Det havde længe irriteret Jørgen Ekvall og Ole Strandgaard, at det øjensynligt var så nemt at binde „borgerskabet“ en historie på ærmet. Man havde derfor i forvejen fabrikeret en „tallerken“ bestående af to dybe plastictallerkener limet sammen, forneden forsynet med halve tennisbolde som „landingskugler“ og foroven forsynet med en papkrave som „kuppel“. Hele herligheden var malet matsort. Ophængt i nogle træer i en tynd tråd blev modellen tidligt om morgenen den 7. juli 1959 fotograferet og negativerne overgivet til B.T.'s redaktion. Nu rullede hele historien hurtigt. Efter B.T.'s offentliggørelse blev billederne og historien bragt i næsten alle landets aviser, ligesom den også fik spalteplads i mange udenlandske blade og magasiner.

Journalisterne indhentede udtalelser fra mange offentlige myndigheder og instanser så som Flyvekontrollen i Københavns Lufthavn, Forsvarets Forskningsråd samt chefen for flyvevåbnet general Kurt Ramberg, der bl. a. udtalte, at der til dato ikke var forekommet ting i Danmarks luftrum, der ikke kunne forklares. Da begivenheden efterhånden havde taget et omfang, som de unge mænd ikke fra begyndelsen havde troet muligt, mente de selv, at tiden var inde til at gå til bekendelse, især da også Ole Strandgaards fader, apoteker H. O. Strandgaard fra Nakskov kom til København for at hente sønnen hjem.

Overfor B.T. gik man til bekendelse, og bla-

det bragte dagen efter sin egen og de to „tallerkenvaskeres“ undskyldning til læserne for at have viderebragt en sensation, der beroede på et falsum. Luften var renset. Honoraret fra B.T. på 500 kr. blev givet til indsamlingen til PUK's sommerlejr, og heller ikke fra TV fik man honorar for at have leveret billedstof til Aktuelt.

MEN som det så ofte går: Næste dags historie hos telegrambureauerne om at det hele var et falskneri, havde ikke helt samme interesse, bl. a. ikke i udlandet.

Derfor kan man stadig støde på historien i udenlandske tidsskrifter... For to år siden måtte vi til vor store fortrydelse se billedet offentliggjort i den specialudgave som LOOK Magazine

udgav i 1967 i 20-året for UFO-forskningens „begyndelse“.

Den meget omtalte „tallerken“-model findes stadig på B.T.'s redaktion og vil senere end sine dage på Pressemuseet.

SUFOI har fået lov at låne modellen og fotografere den. På nærværende billede ses lederen af SUFOI's Rapportcentral Erling Jensen med modellen. Disse billeder har SUFOI nu offentliggjort i i SUFOI-Reporter – det engelsksprogede blad, som SUFOI 4 gange årligt udgiver med nyt fra det skandinaviske område – for een gang for alle at få stoppet den jubilerende svindelhistorie.

Ole Henningsen

- Og endnu et svindelnummer

Som omtalt i UFO-NYT nr. 3, side 122–123 påstod en mand fra Sydney, Australien, at han havde set (og fotograferet) et UFO med tilhørende Saturn-pilot. Dr. Lindtner, Dr. Herbison-Evans og hr. Neville Drury fra UFOIC tog med manden til Goulburn for at undersøge hans påstand, der (naturligvis) var falsk. Efter omhyggeligt at have finkæmmet området for at bedømme vinklerne i de påståede UFO-fotos, for at bestemme rækkefølgen af fotos etc., blev det indlysende, at der var alvorlige fejl i mandens beretning. Dels var fotografierne i fejlagtig rækkefølge, dels var de taget på vidt forskellige tids-

punkter og i vinkler, der lod dem formode, at den fotograferede genstand var meget nærmere end først hævdet – kun fire meter borte. Til slut bukkede manden under for trykket og indrømmede, at kontaktberetningen var humbug, og at de tilsyneladende overbevisende fotos var blevet taget ved hjælp af en lille træ-model, fastsurret mellem nogle grene med fin nylonsnor. UFOIC er glad for at kunne melde, at endnu en beretning, der kunne blive ødelæggende for sagen, er blevet afsløret.

UFOIC Newsletter, febr. 69 /IOKj

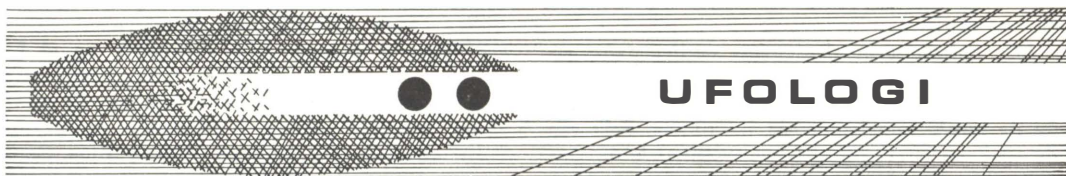
Stort offentligt møde

afholdes fredag den 12. sept. 1969 kl. 19,45 på Tårnby Gymnasium, Tejn Allé 5, Kastrup. (Lettest med bus nr. 33 og 35).

Major FRANK PEDERSEN holder foredrag – der bliver vist lysbilleder – og der bliver lejlighed til at stille spørgs-

mål. Tag venner og bekendte med!

Det er tanken fremover at holde foredrag hver måned, og oktober måneds arrangement er allerede fastlagt. Det finder sted den 10. oktober på Kongsholmskolen i Albertslund.

Condon-rapporten - Fup eller fakta?

Lloyd Mallan

Colorado universitetets undersøgelser af uidentificerede flyvende objekter, gennemført for U.S. Air Force kapital, er IKKE sidste ord om emnet, da det efterlader mange alvorlige videnskabelige spørgsmål ubesvarede.

Den 9. januar d. å. blev et omhyggeligt bevogtet dokument frigivet til den amerikanske presse af National Academy of Sciences. I måneder før dets frigivelse havde det 1.485 sider store dokument vakt udfordrende spekulation blandt de ledende medlemmer af det videnskabelige samfund. Dokumentet repræsenterede to års intensive studier til en pris af en halv million dollars om emnet uidentificerede flyvende objekter (UFO'er). Undersøgelsesernes formål var en gang for alle at bevise eller modbevise eksistensen af de flyvende tallerkener. Resultatet var blevet hemmeligholdt siden midten af november 68, da det blev overrakt til et særligt panel på 11 prominente videnskabsmænd, udpeget af National Academy til at vurdere dets videnskabelige troværdighed.

Den tilsyneladende grund til hemmeligholdelsen var, at både Colorado universitetet, som foretog studierne under Dr. Edward U. Condon's ledelse med kapital fra U. S. Air Force, og National Academy ønskede akademiets særlige panel til objektivt at tage alle undersøgelsens aspekter i betragtning og give deres endelige bedømmelse af den før offentliggørelsen. Men den virkelige skjulte årsag kan meget vel være, at hverken universitetet eller Dr. Condon ønskede at sætte deres gode navn og rygte på spil ved hver især at blive involveret i et „vrøvlet“ emne, som mange videnskabsmænd kalder de flyvende tallerkener. Faktisk er det blevet mig fortalt, at Dr. Condon oprindeligt nægtede at påtage sig UFO-undersøgelsen – medmindre National Academy gik ind

på at bedømme det efter færdiggørelsen og stå inde for dets videnskabelige renhed. Med akademiets stempel på sig, ville kun få videnskabsmænd vove åbent at kritisere det, der nu er Condons berømte afvisning af UFO'erne som emne for alvorligt videnskabeligt studium.

Men det er lykkedes mig at finde disse få videnskabsmænd, som er villige til åbent at kritisere Condon-rapporten. En af disse mænd, en fysiker ligesom Dr. Condon, ønsker ikke sit navn opgivet. Han fortalte mig: „Sagen er, at Condon efter at have blandet akademiet ind i det, nu gør det til en meget vanskelig og delikat sag at modbevise rapporten på nogen måde. Man kan ikke offentligt give pressen en tilbagevisning. Man er nu, hvis man er en kendt videnskabsmand som jeg, tvunget til at give sin tilbagevisning i en „videnskabelig“ sammenhæng. Og at gøre det, ville være næsten umuligt, da man ville kæmpe alene mod organisationen.

For resten ønsker jeg især at fremhæve ét punkt. Jeg ser intet forsøg på sammensværgelse mellem Condon og akademiet for at retfærdiggøre hans UFO-rapport. Faktisk måtte Air Force overtale ham til at tage undersøgelsen. Jeg ser blot lykkede sind operere på begge sider“.

Imidlertid var to videnskabsmænd villige til at lægge navn til. En af dem havde været medlem af Dr. Condons UFO-hold fra begyndelsen – indtil for omkring et år siden. Det er Dr. David R. Saunders fra Colorado universitetets psykologiske afdeling. Her er hans stilling til Condon-rapporten og til akademiets særlige panel af videnskabsmænd, der bedømte den: „Det minder mig om Danny Kaye's gamle historie om oboen. Det er en dårlig vind, som ingen kan blæse god. Jeg tror ikke at akademiet virkelig ønskede at bedømme rapporten fra først af. Jeg tror kun de gik med til jobbet på grund af en slags pres, som Dr. Condon kunne lægge på Dr. Frederick Seitz,

præsident for National Academy og tidligere elev af Condon.

Min opfattelse af akademiets særlige panel er, at dets medlemmer var påtvunget en umulig situation. De havde kun selve rapporten at se på – og de havde kun begrænset tid til det. Selv om de også var elleve om det, repræsenterede de sandelig ikke alle de videnskabelige special-områder, som skulle have været repræsenteret til en ordentlig bedømmelse af arbejdets gyldighed. Dette er ingen kritik af deres menneskelige eller faglige egenskaber, men jeg må her drage en sammenligning mellem deres situation og en medicinsk situation, hvor lægerne ville blive anklaget for uforvarlig behandling“.

„Ikke desto mindre“, fortalte Dr. Saunders mig, „får man det indtryk, at akademiets panel endog er gået udover rapporten i nogle af deres erklæringer – hvilket virker lidt uhyggeligt.

„Noget andet, som falder mig meget for brystet“, fortsatte han, „er at pressen i høj grad har overspillet Condons henstillinger. I selve rapporten er disse henstillinger faktisk mere omhyggeligt pakket ind, end pressen har fået den amerikanske offentlighed til at forstå. Og hvad jeg er bange for er dette: at når folk begynder at læse rapporten efter dens offentliggørelse, vil de få den tanke, at den ikke er helt så yderliggående som det først lød til. Så vil den tage sig bedre ud end den skulle. Den vil synes mere troværdig. Og det vil ikke være godt for fremtidige, alvorlige videnskabelige undersøgelser af UFO-fænomenet – for rapporten har sandelig nogle ret så fundamentale mangler. Disse er undgået pressens opmærksomhed; og offentligheden vil også gå glip af dem – på grund af pressen“.

Og hvori består disse mangler? Dr. Saunders fremlægger det således: „Mit hovedindtryk er, at der er en ulighed mellem de dele af rapporten, som Dr. Condon selv har leveret og resten af den massive rapport. Oprigtigt talt, så har jeg det indtryk, at der er nogle meget væsentlige UFO-tilfælde behandlet i rapporten, som er ignoreret i sammendraget. Og det var Condon, der skrev sammendraget og henstillingerne“.

Hvad var disse henstillinger? Beretninger om rapporten i aviserne og gennem andre nyhedsmedier fik det til at se ud som om Dr. Condon anbefalede alle at glemme de flyvende tallerkener og finde andre mere nyttige videnskabelige mål at forfølge. En af de særlige henstillinger var, at man skulle søge at hindre skolebørns interesse for UFO'er, og hvis de stadig var interesserede, skulle deres lærere nægte at give deres klasse ros for noget arbejde, de måtte udføre med relation

til UFO'er. Dette er en temmelig streng henstilling. Men Dr. Condons resonnement er, at UFO'erne er fantasi, ikke videnskab, og at behandle dem som alvorligt klassearbejde ville ødelægge en elevs intellektuelle udvikling. Et af de andre specielle forslag i rapporten er, at Air Force standser det berømte Project Blue Book, som er den eneste officielle regeringsorganisation i verden, der undersøger rapporter om flyvende tallerkener. Den har bestået i mere end 20 år og har i sine arkiver godt og vel 11.000 tilfælde af UFO-observationer. Af disse tilhører kun omkring 5 pct. den „uidentificerede“ kategori.

Men det er disse 5 pct., som nager Dr. James E. McDonald fra instituttet for atmosfærisk fysik ved universitetet i Arizona. Han hævder også, at mange gådefulde UFO-tilfælde fra hele verden aldrig er sendt til Project Blue Book.

I en halv times telefon-interview med Dr. McDonald bedømte han kort og præcist Dr. Condons samendrag og henstillinger i UFO-rapporten for mig, samt udtalte sin kritik af den: „Hvad jeg særligt vil fremhæve“, begyndte han, „er at rapportens egentlige indhold undlader at støtte de vigtigste af de konklusioner, som Dr. Condon når til. (På dette punkt har han samme mening som Saunders). Hovedkonklusionen drejer sig om den formodning, at der intet er af videnskabelig værdi, der retfærdiggør videre opmærksomhed i systematisk forstand fra forbundsregeringens side. Rapportens indhold omfatter et bemærkelsesværdigt antal uforklarede UFO-tilfælde af så interessant natur, at det at argumentere imod yderligere opmærksomhed over for problemet virkelig er meget – meget overraskende“.

Jeg indskød: Men indrømmede Dr. Condon ikke selv dette og siger, at hvis de havde haft tid nok til at undersøge disse tilfælde mere grundigt, kunne de formentlig være blevet forklaret på rimelig måde?

„Jo“, indrømmede Dr. McDonald, „det siger han. Men da han ikke har forklaret dem, og da han har haft en halv million dollars til sin disposition, og da der yderligere er et stort antal af lignende uforklarede tilfælde, som han slet ikke har set på, da er denne gamle „udflugt“ – velkendt af alle, der har fulgt Projekt Blue Books erklæringer om problemet – ganske utilfredsstillende“.

Dr. McDonald fortsætter: „Mit studium af rapporten indtil dato tyder på, at det egentlige indhold på ingen måde berettiger til de negative konklusioner, som Condon har fremhævet. Og nu har pressen trukket disse negative konklusioner frem“. Her er Dr. McDonald igen på linie med

Dr. Saunders. Men han er også mildt uenig med videnskabsmændene fra Colorado: „I virkeligheden er det skuffende, hvis man skal være retfærdig overfor Dr. Condon og overfor problemstillingen, at ikke en eneste journalist bemærkede det forbehold, som Dr. Condon har skrevet om i det sammenfattende kapitel af rapporten, nemlig det forbehold, at der stadig er visse uløste problemer i atmosfærisk fysik og radar-udbredelse (-forplantning) gennem atmosfæren – og at disse virkelig retfærdiggør bistand af eksisterende videnskabelig mellemkomst, fordi de har relation til rapporter om uidentificerede flyvende fænomener.

„Men ingen har i nogen leder i pressen – og jeg har læst omkring femten sådanne ledere indtil nu – eller i nogen nyhedsartikel om rapporten – inclusive Walter Sullivans artikler i The New York Times – bemærket eller fremhævet dette vigtige forbehold overhovedet. Og jeg tror, det er en nødbremse, som Condon har anbragt i sin rapport, da han, som den videnskabsmand han er, er klar over, at der er nogle virkeligt gådefulde elementer ved UFO-problemet. Alle synes at glemme, at det var hans videnskabelige instinkt, der fik ham til at indlemme dette forbehold i rapporten.

„Forbeholdet er i virkeligheden drøftet ret indgående, men vanskeligheden med dets positive standpunkt er, at det er kommet i klemme mellem så eftertrykkeligt negative punkter, resten af hele kapitlet er så negativt, at det synes som om de fleste reportere har overset det“.

Enig med ham var Dr. J. Allen Hynek, som i over tyve år har været videnskabelig rådgiver for Project Blue Book. Dr. Hynek, som leder afdelingen for astronomi ved Northwestern universitetet og som også er direktør for Dearborn observatoriet, ønskede ikke at afgive forhastede kommentarer til Condon-rapporten. Men han fortalte mig dog en ting: „Det forekommer mig, at hvis man virkelig læser Dr. Condons anbefalinger omhyggeligt, vil man finde, at de ikke er så snævertsynede, som avisrapporterne får det til at se ud. Og *det* tror jeg er noget, der burde understreges“.

Rapporten erklærede også, at UFO-tilhængere så vel som UFO-observations rapporter er af speciel interesse for „samfundsforskere og kommunikations-specialisterne“. Desuden indeholder rapporten denne sætning: „Videnskabsmænd med tilstrækkelig træning og akkrediter, som møder frem med et klart defineret, specifikt forslag (til studiet af UFO-fænomenet) bør have støtte“. Med andre ord udelukker Dr. Condons under-

søgelser ikke fremtidig videnskabelig udforskning af problemet – forudsat, at en anerkendt videnskabsmand eller en gruppe af videnskabsmænd kan præsentere et effektivt, videnskabeligt tilfælde til deres undersøgelser.

Dog anser Dr. Condon selv det åbenbart ikke for sandsynligt, at det vil være muligt. For i rapporten skriver han: „Vor hovedkonklusion er, at intet i de sidste 21 års UFO-studier har føjet noget til vor videnskabelige viden. Yderligere omfattende UFO-undersøgelser kan ikke forsvares med den forventning, at videnskaben skulle gøre fremskridt derved“.

Er det en sund videnskabelig holdning? Jeg spurgte Dr. McDonald om hans mening i dette spørgsmål. „Nej“, sagde han. „Nej, det tror jeg ikke det er. Men her må de hellere anføre i Science & Mechanics, at jeg kun taler for mig selv. Stort set tror jeg ikke, rapporten er en fordomsfri analyse af sagen. Jeg tror ikke, den har gjort noget godt. Jeg mener, det er en blandet landhandel. Den har mange godt udførte afsnit, der på en måde er uden relation til de afgørende spørgsmål, som Condonkomiteen blev anmodet om at tage i betragtning. I et halvt dusin velskrevne kapitler er der overhovedet ingen omtale af UFO'er. Disse kapitler gør rede for det videnskabelige formål med at opsende forskellige slags balloner i atmosfæren, luftspejlinger, uregelmæssigheder ved radar-udbredelse og så videre. Hvis man ville kritisere den småligt, kunne man sige, at disse kapitler er „fyldekalk“, da de, skønt interessante og informative, ikke yder en smule til hovedemnet, UFO'erne. De medvirker til at gøre bogen salgbar, da de indeholder godt reference-materiale – men det er alt.

„Men hvad rapporten som helhed angår“, sammenfattede Dr. McDonald sin indstilling, „hvor den virkeligt skulle veje til, ville jeg ikke bruge ordene „sund“ eller „usund“. Jeg ville sige, at det er et meget tyndbenet og spredt udvalg af UFO-tilfælde – den indeholder ialt 59 tilfælde og mange af disse er temmelig dårligt valgte tilfælde. Jeg mener simpelt hen ikke, at rapporten er en omhyggelig undersøgelse af nogle af de bedste UFO-tilfælde, man har“.

Dr. McDonald nævnte nogle få tilfælde, som man ikke havde kunnet forklare i rapporten og som man, efter hans mening, skulle have ofret mere opmærksomhed. Et af disse drejer sig om de UFO'er, der blev observeret af mange mennesker på Lakenheath luftbase i England en gang i 1956. Radar-operatører på jorden bemærkede flere blips, som synes at bevæge sig med hastigheder mellem 2.000 og 4.000 miles (3.200 –

6.400 km) i timen. De foretog retvinklede vendinger ved lavere hastighed på nogle få hundrede miles i timen. Øjenvidner så runde, hvide objekter, der hurtigt skiftede retning. To Royal Air Force jagere blev hurtigt sendt op for at afskære objekterne. En af piloterne rapporterede, at han havde låst sig fast på et UFO både med sit fly-radar og sit skudsigte-radar. Men straks derefter synes UFO'et at suse hen bag hans hale. Det blev der, indtil han løb tør for brændstof og blev tvunget til at lande. Han havde prøvet alle slags undvigende manøvrer uden at være i stand til at ryste UFO'et af sig.

Om dette tilfælde erklærede rapporten: „Skønt konventionelle eller naturlige forklaringer ikke kan udelukkes, synes sandsynligheden for sådanne at være lille i dette tilfælde“.

En anden „god“ uforklaret hændelse blev opført som tilfælde 46 i rapporten. Det indbefattede fotografier taget den 11. maj 1950 på en farm ved McMinnville, Oregon. Mens farmerens kone fodrede kaniner, kiggede hun op og så et diskosformet objekt, der „ligesom gled“ over himlen. Hun tilkaldte sin mand, som medbragte et kamera og tog to billeder af objektet. De så ingen udblæsnings-ild komme fra objektet. Kaninerne gik roligt i gang med deres foder. De var ikke forstyrret af fænomenet.

Farmeren og hans kone sagde, at UFO'et var „lyst metallisk, sølv- eller aluminiumsfarvet med

et skær af bronze og syntes at have en slags overbygning“. De var hverken foruroligede eller ophidsede over hændelsen, men gik simpelthen tilbage til deres arbejde. Faktisk fik de ikke engang filmen fremkaldt, før de havde taget resten af billederne den efterfølgende Mors Dag.

De prøvede ikke at offentliggøre det. I virkeligheden fik en lokal journalist fat i historien gennem andre, som kendte farmeren. Da han kom ud for at interviewe dem, fandt han negativerne med UFO'et „på gulvet under en sofa, hvor vidnernes børn havde leget med dem“. Farmeren var så ligegyldig overfor hele affæren, at han end ikke gik ned fra sin traktor, mens han blev interviewet af en forsker fra Condon-projektet.

Om dette tilfælde siger Condon-rapporten: „Dette er en af de få UFO-rapporter, i hvilke alle de undersøgte faktorer – geometriske, psykologiske og fysiske – synes at være i overens-

Th.: Landmanden Paul Trent fra McMinnville, der tog de to sensationelle billeder.

Nedenfor: Det første af Trents billeder. Han bedømte selv genstandens størrelse til 6–9 meter i diameter.

På næste side: UFOet, da det lydløst fløj bort.

stemmelse med den påstand, at et ekstraordinært flyvende objekt, sølvagtigt, metallisk, diskosformet, flere gange ti meter i diameter (?) og tydeligt kunstigt, kom indenfor synsvidde af to vidner. Det kan ikke siges, at bevismaterialet ganske udelukker et falskneri, skønt der er visse fysiske faktorer, således som nøjagtigheden af visse fotometriske målinger af de originale negativer, der argumenterer imod falskneri.

William K. Hartmann fra universitetet i Arizona gjorde det meste af detektivarbejdet ved fotografiske sager. Omkring 35 tilfælde med fotografier blev analyseret, og de fleste af dem var enten sandsynligvis eller muligvis svindel. Syv var naturlige fænomener, ukendte for den, der havde taget billedet. Et dusin var for utydelige til en præcis analyse. Faktisk kaldte Dr. Condon McMinnville fotografierne „for slørede“ til effektiv analyse. Dog er det en tribut til hans videnskabelige retskaffenhed, at han medtog Hartmanns analytiske resultater i rapporten.

En UFO-observation, der fandt sted for ikke så lang tid siden og som også satte Colorado universitetets undersøgelseshold grå hår i hovedet, indblandede radar-kontrollen i Colorado Springs lufthavn – lige i Condons baggård, så at sige. Den 13. maj 1967 bemærkede radar-kontrollen et UFO i halen på en Braniff-maskine, der fløj mod landingsbanen. Da maskinen landede, svin-

gede UFO-blippet til højre på radarskærmen og passerede hen over lufthavnen i ca. 200 fods højde. Ingen i kontrollårnet (som ikke har radar, men betjenes visuelt) kunne se noget usædvanligt. Heller ikke besætningen på en Continental Airlines maskine kun tre eller fire miles bag Braniff-maskinen kunne se noget, der fulgte den på himlen. Rapporten slutter af dette tilfælde: „Dette må stå som en af de mest forvirrende radar-sager, man kender, og ingen konklusion er mulig på dette tidspunkt“.

Gordon D. Thayer, som udførte radar- såvel som optiske analyser for Condon-projektet, fremkom med denne erklæring. Han analyserede også den tidligere beskrevne Lakenheath-sag. Denne regnede han for „det mest gådefulde og usædvanlige tilfælde af (samtidig) radar/visuel-observation (i Condon-projektet). Den tilsyneladende rationelle, intelligente opførsel af (Lakenheath) UFO'et bringer tanken hen på en mekanisk indretning af ukendt oprindelse som den mest sandsynlige forklaring på denne observation“.

Ikke desto mindre kom de 11 medlemmer i det særlige panel fra National Academy of Sciences efter at have studeret Condon-rapporten til denne konklusion: „Rapporten vedkender, at der forekommer UFO-observationer, som ikke er så lette at forklare. Men rapporten antyder dog, at der er så mange rimelige og mulige retninger i

hvilke man eventuelt kan finde frem til en forklaring, at der ikke synes at være grund til at sætte dem i forbindelse med en ujordisk kilde uden at have bevismateriale, der er langt mere overbevisende“.

Den afsluttende sætning af akademiets panelberetning om rapporten er betegnende: „På grundlag af vor nuværende viden er den mindst sandsynlige forklaring på UFO'erne hypotesen om ujordiske besøg af intelligente væsener“.

Og til dette svarer Dr. Saunders: „Hvis vi overhovedet skal tale om ujordisk intelligens, må vi specificere nøjagtigt, hvad vi mener med det – i *koncise* vendinger. Jeg vil nu bruge samme slags resonnement som Condon: at man ikke kan

forsvare den ujordiske hypotese efter en bestemt definition, siger sandelig ikke noget om, at man ikke kunne have forsvaret den efter en anden definition. Så hvis denne form for resonnement gælder, kan den bruges i begge retninger som bevisførelse“. Han holdt en pause for at give sine ord eftertryk. „Men hvis det kan bruges i begge retninger med så stor lethed – er det sandsynligvis ikke nogen rigtig gyldig form for resonnement“.

Og hvad er så Deres indstilling til de flyvende tallerkener nu? „Ja, måske er de der?“ – „Nej, de eksisterer ikke?“

Science & Mechanics, maj 1969 /BK.

Hallucinationer eller virkelighed?

De af os som har været engageret længe nok i UFO-sagen, kan klart huske den almindelige indstilling som folk lagde for dagen over for de såkaldte tallerken-troende for blot 6–7 år siden. Det var en udtrykt skepsis, og man anså UFO-forskere for ikke at være rigtig kloge. Billedet har dog skiftet betydeligt i de sidste 4–5 år. Reaktionen idag, hvis man giver udtryk for sit standpunkt, er enten et „ja hvem ved“, eller en let og opgivende hovedrysten.

Gallup-undersøgelsen, foretaget i USA i 1966, viser også klart tendensen i den brede befolkning. 96 pct. havde læst om UFO'er, men kun 5 pct. havde set disse. I spørgsmålet om hvorvidt de flyvende tallerkener var virkelige, eller om man blot troede at det var folks indbildning, svarede 46 pct. at de er virkelige, medens 29 pct. mente at det var fantasi. 25 pct. undlod at svare.

Vi ved, at det amerikanske luftvåben, og for den sags skyld også det danske, siger at flyvende tallerkener ikke eksisterer. Man slår det hen under mærkelige bortforklaringer som ikke holder stik for en yderligere granskning, og man bruger end-og en bortforklaring som hallucinationer og massehysteri.

Her må man gøre sig en ting klart. Så længe man blot benytter Venus, vejrballeroner og meteoror som „syndebukke“ for observationer, så er man ikke på gale veje, men når man først drager folks sind i tvivl, så betræder man en yderst farlig vej.

5 millioner i USA har set UFO'er, og det samme har millioner af mennesker af anden nationa-

litet. Disse menneskers sind drages i tvivl, og det de vitterligt har set, eksisterer kort og godt ikke. Så står det også helt klart, at så burde man sørge for psykologer til disse stakkels mennesker, for hvis de har set en psykologisk projektion, da må der også være en psykisk årsag.

Sagen er imidlertid ikke så ligetil, og der er da også psykologer, som forsker i UFO-sagen, men ud fra et rent psykologisk synspunkt. Colorado Universitetet brugte disse sindets forskere, og en af de store, Carl G. Jung, har skrevet en bog om emnet.

Bogen blev udgivet første gang i 1958, det skete i Schweiz, under titlen: „Ein moderner Mythos von Dingen, die am Himmel gesehen werden“. Den er nu, mere end ti år efter, atter udsendt og foreligger i lommebogsformat. Bogen er på 144 sider, og indeholder 8 illustrationer. Titlen er på engelsk „Flying Saucers, a modern myth of things seen in the sky“.

Hvad var årsagen til, at Jung beskæftigede sig med flyvende tallerkener i de sidste år af sit liv (1875–1961) må man vel spørge? Hvorfor analyserede han dette fænomens betydning i menneskets ubevidste sind?

I forordet til den foreliggende udgave af bogen, svarer Martin Ebon på spørgsmålet. Han skriver, at Jung gjorde det fordi emnet fascinerede ham. Jung så selv mange af rapporterne om observationer af flyvende tallerkener, og han brød sin hjerne med de menneskers psyke, som havde set disse. Han forstod også den dybe følelsesmæssige appel disse ujordiske maskiner og

de formodede ufonauter, har – ikke blot for dem, som har set og rapporteret derom, men for millioner af andre mennesker på kloden.

Jung selv svarede også på spørgsmålet. Han anså disse rygter om tallerkenerne og muligheden af deres fysiske eksistens for så betydningsfuld, at han ville lade en advarende stemme lyde. Det var ikke forudsætningen, som drev ham, men hans samvittighed som psykiater. Hvad der måske også har været et stød til at han udgav den bog, er den mistolkning, der blev givet af et af hans interviews.

I 1954 blev C. G. Jung interviewet af en schweizisk avis, „Die Weltwoche“. Han blev her spurgt om UFO-fænomenet, og han udtrykte sig skeptisk, men alligevel meget forsigtigt, da han vidste, at et ikke ringe antal seriøse mennesker, deriblandt luftspecialister, troede på eksistensen af flyvende tallerkener. Dem ville han nødtigt træde over tærne.

Interviewet vakte først røre 4 år efter, hvor hans udtalelser blev opdaget, og „nyheden“ spredte sig lynhurtigt ud over hele verden som en sensation. Jung var opmærksom på det, og han opdagede hurtigt, at hans udtalelser forekom i en fordrejet udgave, han fik lagt ord i munden, som han aldrig havde udtalt. Han havde åbenbart udtrykt sig så forsigtigt, at han blev drejet over til at være tallerken-troende, hvad han jo ikke var.

Han kontaktede straks efter United Press for at få det ændret, men ingen ville imidlertid høre ham, bortset fra en enkelt tysk avis. Jung blev lidt bitter på pressen, og han sidestillede den med et gallupresultat, på den måde, at han mente, at pressen kun ville skrive, hvad flertallet syntes om. Jung konkluderede på det tidspunkt, at nyheder som stadfæstede UFO'ernes eksistens blev anset for velkommen, medens den skeptiske holdning ikke blev anset for ønskværdig. På den anden side påviste Jung, at pressen ubevidst hjalp med til at holde gang i en sag, som den faktisk ikke nærede det mindste sympati for, og alene dette punkt anså Jung for nok til at emnet i sig selv fortjente psykologiens interesse.

Jeg nævnte tidligere i denne artikel, at Jung ville lade en advarende stemme lyde, en advarende stemme mod hvad? Jung peger bl.a. på de skiftende tidsaldr. Han henviser til den ægyptiske historie, som viser, at der altid er symptomer på psykiske forandringer ved slutningen og begyndelsen af en ny tidsalder. Det ser ud som om der er forandringer i konstellationen af psykiske dominanser, af forbilleder eller „guder“, som de plejede at blive kaldt, som omvælttes og ledsager

lange transformationer af den kollektive psyke. Sidst man har set dette, var ved begyndelsen af vor tidsalder, som nu lakker mod enden, hvor kristendommen rejste sig og begyndte at dominere verdensbilledet. Jung er udmærket klar over, at han med disse tanker vover sig ud i noget videnskabeligt upopulært, da han balancerer tæt ved de uklare fantasier, som overskygger sindene hos mange tolkere af „tegn og varsler“, men han føler alligevel, at det skal frem.

I bogen udforsker og forklarer Jung om de flyvende tallerkener og deres symbolik i drømme hos mennesker, som aldrig i virkeligheden har set UFO'er. Ialt syv drømme bliver taget frem, citeret og kommenteret. Jung behandler også den gren af den moderne kunst, som beskæftiger sig med visionære motiver.

Umiddelbart får man det indtryk, at Jung anser UFO-sagen for at være en ny mytologi, og de flyvende tallerkener guderne i en ny videnskabens tidsalder. Paradoksalt nok føler man også, at han går ind for den fysiske eksistens af UFO'erne, men der er jo heller intet til hinder for, at begge standpunkter kan leve side om side.

Imidlertid gør man vel bedst i selv at undersøge, hvad Jung mente. En stigning i psykiske forandringer af kollektiv karakter ser vi jo i dag. Vi ser ungdommens søgen ind i sig selv, og mange tror at kunne skyde genvej via hallucinogener og narkotiske midler. Vi ser trangten til at danne kollektiver, trangten til primitivitet, og ikke mindst trangten til voldelig optræden. Meget vel, vil man måske sige, der har altid eksisteret et ungdomsoprør. Ja det har der ganske vist, men aldrig har udslaget været så stort som nu. Iøvrigt er det ikke kun de unge der drejer sig om, det gælder sandelig også de ældre og gamle. De besidder trangten til at isolere sig, køre i små cirkler og vrisse af ungdommen. De stagnerer frivilligt og bevidst. Men var det dét, Jung havde i tankerne?

Naturligvis er dette kun én tolkning af Jungs bog, der findes mange andre, og jeg kan bl.a. nævne John Michell's bog „The flying saucers vision“, som kommer ind på problemet set udelukkende fra et ufologisk synspunkt, men sagen har jo trods alt også et omfattende samfundsmæssigt aspekt.

Til slut har jeg kun én ting at sige, læs Jungs bog, det er også sundt at se UFO-sagen fra et andet synspunkt.

Willy Wegner.

PS. Oplysninger angående hjemskaffelse af udenlandsk litteratur, kan altid fås gennem brevkassen eller ved at skrive til mig privat. I sidste fald, husk svarporto.

Alligevel liv i verdensrummet?

Som følge en AP-meddelelse fra Washington fra 3. april 1969 bragte såvel „Wiesbadener Kurier“ fra 10.4. som „Hamburger Abendblatt“ fra 12.13. 4. 1969 en opsigtsvækkende artikel om „VAND PÅ MARS“ og „LIV I VERDENS-RUMMET“. Begge emner ligger helt på linie med det, UFOlogien længe har forsvaret.

Disse nye spektralanalyser behøver dog stadig definitive og direkte videnskabelige beviser, som man i den nærmeste tid vil sætte ind på at fremskaffe, så snart den nuværende forskning har bekræftet tidligere formodninger.

„Astronomiske opdagelser i de sidste dage har styrket den formodning betydeligt, at der også udenfor Jorden i verdensrummet er opstået liv. Det lykkedes en forskergruppe fra McDonald-observatoriet i Texas at påvise vand på Mars. Observatorier i Kalifornien og vest Virginia har for første gang påvist organiske forbindelser i de interstellare gas- og støvskyer.

Videnskabsmænd i Texas tror at have „det absolut endelige bevis“ for, at marsatmosfæren indeholder vand. Skønt dette fugtighedsindhold er overordentligt ringe, synes det dog at støtte teorien om muligt liv på naboplaneten. Dr. Harlan Smith fra McDonald-observatoriet i Texas er også sikker på, at teorien om, at den fordampede pol-is bringer en slags forår til en del af planeten, er holdbar.

De hvide polkalotter på Mars består af sne eller is og ikke, som tidligere ofte formodet, af frossen kuldioxyd. For på den nordlige halvkugle af planeten, hvor der for øjeblikket er sommer, indeholder atmosfæren dobbelt så meget vanddamp som mod syd, hvor vinteren pånå har dannet en iskalot.

Til dette resultat kom astronomerne på McDonald-observatoriet, da de tog spektraloptyagelser af Mars-lyset med et forbedret teleskop. Derved bliver planetens lys ledet gennem et prisme og opløst i regnbuefarverne. Når dette fra solen reflekterede marslys går gennem en vanddampholdig atmosfære, skal der mellem de enkelte regnbuefarver vise sig sorte striber på bestemte steder.

Påvisning af vand

Men nu indeholder også jordatmosfæren altid nogen vanddamp, så at påvisning af vand på Mars hidtil altid har været ret usikker. Men forskerne tog dennegang optagelser på et tidspunkt, da Mars bevægede sig meget hurtigt i forhold

til Jorden. Ved sådanne bevægelser bliver striberne i spektret noget forskudt. Faktisk kunne Jordens vanddampstriber og de forskudte fra marsatmosfæren tydeligt adskilles fra hinanden.

Denne påvisning af vand på Mars understøtter nu den mulighed, at delvise formørkninger af Mars om foråret kan tydes som vegetation af primitive planter. I hvert tilfælde anbefalede prof. Harlan Smith, leder af Texas-observatoriet, at styre marssonden „Viking“, der i 1973 skal land-sætte et instrument på planeten, hen i nærheden af polkalotten, hvor jorden vil være mest fugtig. Instrumentet er udrustet til at afsløre livskim.

Alt i alt skal vandmængden på Mars beløbe sig til halvanden kubik-kilometer, anslår forskerne. Det er mindre end en stor sø på Jorden indeholder, men påvisningen af vanddamp lader formode, at betragtelige vandmængder er bundet i permanent frossen jord som is.

Med en lignende metode er det lykkedes astronomer fra Kaliforniens universitet i Berkeley at påvise ammoniak, og en gruppe fra Greenbank-observatoriet i vest Virginia har fundet formaldehyd-gas i verdensrummet så vel som ammoniak, methan og brint. Brint har allerede været påvist overalt i verdensrummet i de sidste fyre år. *)

Opdagelsen også af andre gasser, fra hvilke der kan dannes komplicerede organiske stoffer, kan betyde, at der også kan opstå liv i det „tomme“ verdensrum. I det mindste stiger sandsynligheden for, at der også har udviklet sig liv på alle de himmellegemer, hvor temperatur-, lys- og fugtighedsforholdene er blot nogenlunde gunstige.

På Jorden er de første livskim opstået for 3,5 milliarder år siden. Det blev for kort tid siden fastslået ved mikroskopiske undersøgelser af syd-afrikanske og australske sten, der med sikkerhed er så gamle“.

Ovenstående livsudviklingshypotese kommer den opfattelse, som vi træffer indenfor UFOlogien, betydeligt nærmere. Det gælder også læren om æteren.

Æteren, der hidtil har forekommet os som et dødt rum, indeholder i virkeligheden talrige stoffer og elementer i en endnu mere ubunden tilstand end den rene atmosfæriske jordluft.

Alle luftens elementære bestanddele er endnu langt fra videnskabeligt udforsket. Men det går fremad skridt for skridt for at afsløre utallige hidtidige hemmeligheder.

UFO-Nachrichten, maj 1969 /BK.

*) De foreløbige (august 1969) meldinger fra Mars-sonderne Mariner 6 og 7 understøtter de her nævnte antagelser. IOKj.

Biosketch

(Dr. Carl Sagan)

Dr. Carl Sagan er astronom af uddannelse og erfaring. I det sidste tiår er han imidlertid blevet interesseret i exo-biologi – studiet af ikke jordisk liv.

I. S. Shklovskii fra det russiske Videnskaberne Selskab, og Dr. Sagan, skrev i 1965 i samarbejde en bog med titlen „Intelligent Life in the Universe“. Bogen udforsker udviklingen af intelligens og tekniske civilisationer blandt galaktiske samfund.

Skønt Dr. Sagan har været meget dristig i sine udtalelser, gisninger og teorier om eksistensen af intelligent ikke-jordisk liv, har han været yderst konservativ – endog negativ – i sine følelser overfor UFO'er. Den følgende korte oversigt beskriver hans professionelle baggrund og nogle af hans tanker i det nye arbejdsområde.

Dr. Sagan er født i New York City 9. november 1934. Han modtog sin A.B. grad fra University of Chicago i 1954, og en B.S. grad et år senere, i 1955. Han modtog sin M.S. i 1956 mens han stadig frekventerede samme universitet under et National Science Foundation stipendium, og han fik sin Ph. D. i astrofysik i 1960. Han var forelæser i Chicago 1956–57, fysiker ved Armour Research Foundation 1958–59 og Miller Research kandidat i astronomi ved University of California 1960–61. Han er konsulent for Cal. Tech.s Jet Propulsion Laboratory.

Han er medlem af U.S. Armed Forces/National Research Council's panel for ikke-jordisk liv og bioastronautik, medlem af National Academy of Science's rum-videnskabelige kommission, planet-atmosfære studiegruppen og exo-biologi gruppen og virker i NASAs rum-biologiske rådgivende komité. Dr. Sagan er et aktivt medlem af Astronomical Society, Physical Society, Rocket Society, Genetics Society, Geophysical Union og British Interplanetary Society. Hans særlige interesser omfatter planet-atmosfære fysik, planeters overflade-forhold, produktionen af organiske molekyler i astronomiske miljøer, livets oprindelse, og sidst, men ikke mindst, ikke-jordisk biologi. I februar 1966 var han medlem af USAF Scientific Advisory Board's „ad hoc“ komité, som bedømte Air Force's behandling af UFO-observationer.

Nogle af hans offentliggjorte udtalelser er her gengivet:

Argosy (september 1965). I en artikel med titlen „Besøgende fra rummet“, er Dr. Sagan citeret: Statistikker vi nu har om universet giver formodning om, at Jorden mange gange har været

besøgt af repræsentanter for forskellige galaktiske civilisationer. „Det kan ikke udelukkes, at en form for base er etableret inden for vort solsystem for at sikre fortsættelsen af successive ekspeditioner“. Et sandsynligt sted for en sådan base er vor egen Måne. Når Apollo astronauterne udforsker måneoverfladen, vil de måske finde en base af denne type.

Vor planet er forholdsvis ung, ca. en tredjedel eller halvvejs sin beregnede eksistens – andre samfund billioner af år ældre, og mere forfinede end vore har helt sikkert fløjet på intergalaktiske ruter i en evighed af år. „Dette betyder, at der i galaksen nu eksisterer et løst integreret samfund af diverse civilisationer, som samarbejder om udforskningen og nærmere undersøgelse af astronomiske objekter og deres indbyggere“. Hvis Jorden bliver besøgt en gang for hver 100.000 år, betyder det, at den måske i løbet af vore 5 milliarder års historie har modtaget ca. 50.000 besøg af fremede intelligenser.

Saturday Review (6. august 1966). Dr. Sagan erklærer i sin artikel „Tallerken kulten“ – „Dog er fristelsen til at tro på en almægtig, alvidende og kærlig Gud særlig stor i dag. Det almindelige menneske har ingen indflydelse på farten af verdensbegivenhederne. – Tallerkenmyten repræsenterer et pænt kompromis mellem trangen til at tro på en traditionel faderlig Gud og samtidens pres for at acceptere videnskabens udtalelser.

„Det er bemærkelsesværdigt, at de professionelle astronomer, som er fortroelige med himlen og regelmæssigt gennem søger den med forfinede instrumenter, aldrig, så vidt jeg ved, har fotograferet noget, der minder om det klassiske UFO. *) Eks.: I Harward Meteor Project, som gennemførtes i New Mexico i perioden 1954–58, fandt omfattende fotografiske observationer sted, foretaget med Super-Schmidt kameraer, der har 60 grader billedvinkel. – Der blev ikke registreret nogen uforklarede objekter, på trods af det fakta, at man i studiet af meteorerne søgte objekter, der bevægede sig hurtigt“.

„Når man takserer beviserne for ikke-jordisk liv og vurderer de statistiske beregninger for sandsynligheden af ikke-jordisk liv, er vi måske afhængige af vore fordomme. I øjeblikket er der intet utvetydigt bevis for selv simple former for ikke-jordisk liv – selv om situationen kan forandres i de kommende år“.

*) Dette synspunkt holder ikke længere. Se f.eks. prof. Gabriel Alvia's foto fra Chile, UFO-NYT nr. 8, 1968.

Time (4. august 1967). I *Time* essayet „Et nyt syn på flyvende tallerkener“, bliver Dr. Sagan citeret: Hvis de flyvende tallerkener er kommet her regelmæssigt, knytter det en besynderlig betydningsfuldhed til vor planet. Lad os huske, at Jorden befinder sig i det galaktiske „rabarberkvarter“. Jeg tvivler virkelig på, at universets „bysnobber/spidsborgere“ er så gevaldigt interesseret i os. – I øjeblikket findes intet bevis, der utvetydigt forbinder de forskellige observationer af flyvende tallerkener med ikke-jordisk aktivitet.

House Committee Symposium on UFO's (29. juli 1968). I sit vidnesbyrd for House Committee on Science and Astronautics erklærer Dr. Sagan. – „det er ikke uden for enhver tvivl, at vi kan

få besøg. Set fra vort synspunkt er der store vanskeligheder. De er ikke uovervindelige. Og hvis Dr. McDonald (Dr. James E. McDonald, University of Arizona) for eksempel ville konfrontere mig med et usædvanligt kraftigt bevis for en fremskreden teknologi i et UFO, kunne jeg ikke sige til ham, at det er umuligt, fordi jeg ved De ikke kan komme derfra hertil, eller jeg kan ikke sige til ham, at det er umuligt, fordi jeg ved, der ikke er nogen fyre deroppe“.

„I forskningen efter ikke jordisk liv er der en høj risiko (for at) – – – UFO'er – – – ikke er af ikke-jordisk oprindelse; men hvis de er, kommer vi til at lære en masse.

The Cup Newslette, dec. 1968.

woj.

Raketalderens grand old man fyldte 75 år

For nylig landsattes de første mennesker på Månen, men mere upåagtet er det dog, at kort tid forinden kunne en af de forskere, der er forudsætningen for denne tekniske bedrift, den tyske professor Hermann Oberth, fejre sin 75 års fødselsdag.

Hermann Oberth blev født den 25. juni 1894 i Siebenbürgen, Rumænien. Allerede som 13-årig begyndte han at interessere sig for rumfartsproblemer, hvilket førte til, at han to år efter fremsatte sit første forslag til bemandet rumfart.

I 1913 begyndte Oberth at studere medicin ved universitetet i München, men dette blev dog afbrudt af 1. verdenskrig, og da studierne igen skulle fortsættes, gled medicinen væk til fordel for fagene matematik, kemi, astronomi og meteorologi samt pædagogik og teologi.

I 1923 udkom Hermann Oberths bog „Die Rakete zu den Planetenräumen“, en fascinerende bog, der med profetisk klarhed beskrev alle væsentlige elementer i de nuværende storraketter. Bogen var betydeligt forud for sin tid og blev da også afvist som doktorafhandling ved universitetet i Heidelberg.

Hermann Oberth skrev i de efterfølgende år flere bøger og blev i 1938 udnævnt til professor ved Den tekniske Højskole i Wien, hvor han bl.a. arbejdede med hemmelige raketprojekter. Først ved senere besøg på den tyske raketforsøgsbase Peenemünde blev det klart for Oberth, hvor stor en del af hans arbejde fra Wienertiden, der nu kunne anvendes i konstruktionen af de tyske V-1 og V-2 raketter.

Dette portræt af Hermann Oberth tog Ole Henningsen ved UFO-kongressen i Mainz, november 1967.

T.v.: Konstantin Tsiolkovsky; t.h.: Hermann Oberth fotograferet i 1920'erne.

Medens Oberth en overgang arbejdede i Berlin, havde han hos sig en ung assistent, Wernher von Braun, der senere er blevet en meget kendt person indenfor den moderne rumforskning i USA.

Efter 2. verdenskrig slog Hermann Oberth sig ned i Nürnberg, men har også tilbragt flere år i USA og Italien. Senere har Oberth f.eks. også fremlagt forslag til en „månebil“, der med astronauter ombord kan bevæge sig afsted på Månens overflade.

Sammen med den russiske forsker Konstantin Edvardovich Tsiolkovsky har professor Hermann Oberths banebrydende arbejder været de videnskabelige forudsætninger for vor tids rumforskning. Det er derfor med rette, at Hermann Oberth

kaldes raketteknikkens fader i den vestlige verden, og han har da også gennem tiderne modtaget talrige hædersbevisninger. Således blev han i begyndelsen af 1963 udnævnt til æresdoktor ved Vestberlins Tekniske Universitet sammen med sin tidligere elev, Dr. Wernher von Braun.

I de senere år er professor Hermann Oberth blevet endnu mere kendt i UFO-kredse, da han er af den opfattelse, at UFO-fænomenerne bør underkastes nøje videnskabelige undersøgelser, ligesom han selv er kommet til den konklusion, at det drejer sig om rumfartøjer styret af intelligensvæsener fra andre planeter.

Et par af vore hjemlige „rumfarts-kommentatorer“ har givet udtryk for, at en sådan konklusion kunne skyldes professorens efterhånden høje alder. Det er en opfattelse, som man nok skal være noget forsigtig med at give udtryk for, når man ved, at professor Hermann Oberth allerede i 1954 offentligt tilkendegav, at det var hans overbevisning, „at UFO'erne kom fra fremmede verdener“.

Oberth har holdt foredrag på flere UFO-kongresser i Tyskland, ligesom han i 1966 var hovedtaler på SUFOI-kongressen i Fredericia med foredragsemnet: Hvorfor UFO-forskning?

Den nyligt overståede fødselsdag blev festligt holdt med åbningen af Hermann Oberth Selskabs 18. Rumfartskongres i Salzburg.

Fra Skandinavien sender SUFOI og UFO-NYT de bedste hilsener på dagen til denne også UFO-sagens grand old man.

Ole Henningsen.

- og hvad siger von Braun?

– Tilgi et tåpelig spørgsmål, men Deres lærer professor Hermann Oberth har hevdet at flygende tallerkener eksisterer, og at det faktisk findes muligheder for at vesener fra andre planeter besøger oss. Hva er Deres tanker om det?

– Jeg synes ikke spørgsmålet er tåpelig. Jeg har stor respekt for min gamle professor, men er ikke enig med ham i alt. Enhver har rett til sin egen mening. Min er: Jeg har aldri sett noen flygende tallerken, jeg har heller aldri sett noe uigjendrivelig bevis for at de finnes. Men på samme tid kan jeg ikke si at de ikke finnes. Hvis det i morgen skulle lande en her i Huntsville, så skal jeg øyeblikkelig innrømme deres eksistens og skifte mening. På dette området kan jeg bare akseptere hva som er åpenbart.

„NÅ“, 26.-7. 69, nr. 30.

Kontaktberetninger

I UFO-sagens periferi 2.

Af Willy Wegner

I denne artikel vil jeg behandle nogle kontaktberetninger, som man vel med rette kan kalde for sjældne. Jeg ved godt, at det er uhyre vanskeligt at have med kontaktberetninger at gøre, da det jo lige netop er dem, som udgør trossagen indenfor UFO-aspektet. Når jeg nu vil tage nogle kontaktberetninger op her i bladet, så er det ikke for de enkelte beretningers skyld, men for UFO-sagens skyld som helhed.

I forrige nummer kom jeg ind på diverse ekstreme aspekter, og jeg lovede at skrive lidt om hændelser, som ikke før har været trykt i UFO-NYT.

Kontaktberetningerne har jeg taget mig den frihed at dele op i 8 forskellige kategorier:

1) Passiv kontakt.

Hermed menes der beretninger om landinger, hvor personer blot har set UFOnauter og omvendt, d.v.s. betragtet hinanden uden egentlig at foretage sig noget andet.

2) Aktiv kontakt.

Dermed mener jeg kontakter, hvor man f.eks. blinker med lommelygter eller billys til hinanden. Beretninger, hvor man gestikulerer, skyder eller sender paralyserende stråler, henregner jeg også herunder.

3) Kontakt med budskab.

Her tænker jeg på de velkendte beretninger såsom Allingham, Fry og Carl Anderson. Kontaktpersonen har modtaget et budskab fra rumfolk, som skal gives videre til jordens befolkning.

4) Kontakt med rumflyvning.

Det er jo tydeligvis her, og i forrige kategori, Adamski hører hjemme. Blandt andre som også fastholder at have været på tur i rummet, kan jeg nævne Buck Nelson.

5) Fysisk kontakt.

Dette punkt er helliget personer, som så at sige har været i direkte berøring med rumfolk, enten ved operative indgreb, eller også ved forførelses-

sagerne, hvoraf jeg kender tre, f.eks. Antonio Villas-Boas.

6) Psykisk kontakt.

Under denne kategori, som til tider kan være lidt svævende på grund af vurderingen fysisk contra psykisk, hører de kontaktpersoner, som fastholder at have opnået kontakt via meditation, hypnose eller pr. astralrejse. Et punkt 6A kunne faktisk oprettes herunder, til dem, som forsætligt fastholder at have været i kontakt med rumfolk, selv om de selv ved det er svindel og forretning.

7) Radiokontakt.

Dette er vel nok den tyndest befolkede kategori, men den skal dog opretholdes, bl.a. på grund af folk som Dick Miller og Bob Renaud.

8) Andre.

Opsamlingsbås for de beretninger, som ikke kan placeres under en af de øvrige kategorier, men det er få, som ikke kan det.

Så fik vi hele kontakt-aspektet delt ind i båse, og jeg vil så kaste mig over nogle beretninger. Det skal dog bemærkes, at de er forkortet betydeligt.

William Ferguson

Velkommen til Mars! – Således fastholder Ferguson, at der er blevet sagt til ham.

Ferguson er en bemærkelsesværdig person, han fastholder at besidde en kraft i sig, som gør ham i stand til at foretage interdimensionelle ekspansionsrejser i sit eget firedimensionelle legeme. Fergusons egen forklaring på denne formidable evne er, at han blot har opholdt sig to jord-timer i den syvende dimension. Selv kalder han denne evne for den „rene intelligens' energi“.

Ved hjælp af denne evne tog han sig så en dag en lille smuttur ud i rummet og landede på Mars, lige foran en marsianer ved navn Khauga. Denne Khauga fortalte ham så forskellige ting. Blandt andet blev det fortalt, at der eksisterede 24 universer, og at der har været liv på Mars

meget længe, ja faktisk er man 20.000 år forud for os her på Jorden. Khauga viste også Ferguson en by, vel at mærke en firedimensionel by, og Ferguson replicerer, at det var den smukkeste firedimensionelle by, han nogen sinde havde set. Vi får også indirekte at vide, hvorfor vi ikke kan se liv på Mars-overfladen, grunden er den, at der er en dimension til forskel, her på Jorden har vi jo kun tre.

Rejsetiden til Mars for Ferguson? – 10 sekunder.

Det er ikke svært at placere William Ferguson, selv vil jeg sætte ham i den 6. bås, og jeg ved ikke, om jeg kan lade være med at skele til 6A.

Allen Noonan

Allen Noonan er en anden kontaktperson, der vel også nok hører ind under 6. kategori.

Noonan var i de amerikanske styrker under 2. verdenskrig som camouflageekspert, og efter at være kommet til staterne igen, begyndte han at arbejde for et udendørs reklameskiltfirma.

En dag han stod på en lastbil for at male et skilt ved en hovedvej, var han pludselig væk! Han fortæller selv, at han forlod sit jordiske legeme, hvorefter han med sit astrale ankom til den galaktiske kommando på den store central sol. Her blev han bragt foran en stor hvid trone i en stor hvid bygning. Fra det store hvide lys på tronen lød så en stemme ned mod ham: „Ønsker du at blive frelser af denne verden?“ Noonan tænkte sig godt om, tænkte på sin hustru og fem børn, for han troede, at det ville betyde isolation, men han svarede ja! Endnu et religiøst budskab blev givet ham, og oplevelsen var forbi. Han stod atter og malede ved hovedvejen på et skilt, men resolut krævede han ned og sagde sit job op.

Ifølge Noonan eksisterer der en De Forenede Planeters Organisation, og han beretter også, at man på Venus, Mars, Jupiter og Saturn lever i fjerde dimension, og at deres rumskibe korresponderer telepatiske.

Første gang Noonan var i kontakt med F.P.O. var ved den store kongres i Mojave-ørkenen ved Giant Rock, Californien. Gennem telepati fik han meddelelse om, at man ville vise sig på himlen på et bestemt tidspunkt. Noonan gik så rundt og fortalte hele formiddagen, at der klokken 14,30 ville ske noget.

Efter klokken 13,30 begyndte der så via Noonans koncentration at danne sig små skyer mellem Giant Rock og Solen. Disse små skyer samlede sig så efterhånden til én stor, og på den måde demonstrerede de væsener som Noonan står i kontakt med, deres eksistens.

Noonan fortæller i et interview, at han bliver kaldt den nye Messias eller Den kosmiske Mester.

Videre hedder det sig, at rumkommandoen har baser på, eller rettere i, Jorden. De flyvende talkerkener kommer så ud gennem nogle store huller, et på Nordpolen og et på Sydpolen. Det vi andre ser og kalder nordlys, er i virkeligheden ikke det, vi tror, ifølge Noonan. Det er lyset fra den store central sol, som skinner ud gennem hullerne, med andre ord solskin fra Jordens indre.

Til slut i interviewet med Lloyd Mallen, beklager Noonan sig over at alle, så at sige, betragter ham som et fjols, – manden, der påstår han er Messias. Men som Noonan selv siger, kan De bevise, at jeg ikke er det?

Dan Martin

Dan Martin boede i august 1955 i Eagle Pass i Texas, nær ved den mexicanske grænse ved floden Rio Grande. Han skulle derfra nordpå for at besøge sin mor.

Martin kørte på de øde og ret ubefærdede veje nær Nueces River, hvor der kun findes kvæg- og fårefarme. Omkring ved midnat følte han sig underlig tilpas, det var lige som om hans arme og ben begyndte at sove. Da han frygtede, at det kunne være begyndelsen til et hjerteanfald, kørte han ind til siden og standsede.

Pludselig landede der et objekt på den modsatte side af vejen, uden en eneste lyd, og han beskriver det til at være lige så stort som et diesellokomotiv. Martin stod ud af sin vogn og gik over mod objektet mere nysgerrig end bange.

En dør i objektet glider op, og en kvinde steg ud. Hun bar en maske, der lige dækkede hendes ansigt, noget lignende en gasmaske. Hun stod stille et øjeblik og tog ligesom nogle dybe indåndinger, og fjernede så masken fra ansigtet. Kvinden beskrives af Martin som en ung udseende dame med et nydeligt og velskabt ydre. Nogen skønhed var hun dog ikke.

Kvinden smilede til Martin og sagde: „Hello there mr. Martin“, og han svarede: „Hello you“. Hun fortæller ham da, at de er kommet netop for at kontakte ham, og sige, at man ikke havde glemmt ham, men at man senere ville kontakte ham for at give ham en flyvetur i et rumskib, således at han kunne udføre sin mission og fortælle verden om de flyvende talkerkener. Hun spurgte ham så, om der var nogen spørgsmål, inden hun atter ville flyve væk. Han spurgte da om grunden til, at man havde sendt en kvinde for at tale med ham, og hun svarede forbløffende naturligt, at det var fordi hun var den eneste i rumskibet,

som kunne engelsk. Hun tilføjede, at hun kom fra Merkur!

Martin studsede og betroede hende, at ifølge de jordiske videnskabsmænd, så lå Merkur for tæt på Solen til at huse liv, men som hun da ganske rigtigt svarede: „Du ser jeg lever“.

Han kunne så ikke finde på at sige mere, og hun gik tilbage til rumskibet, som straks lettede.

I perioden fra august 1955 til maj 1956 skete der så intet. Den 11. juni sad han så og slappede af og tænkte over et radioprogram, han netop havde hørt, da det banker på bagdøren. Der stod så en mand, som spurgte ham, om han ville have en lille tur i et rumskib, og det ville Martin forfærdeligt gerne. Han gik ud, og da tog manden og en tilstedeværende ham under armene, hvorefter de lettede! – (Åbenbart beskrives der en form for levitation). De steg hurtigt, og Martin kunne se bylysene under sig. Et kort øjeblik standsede de. Omkring sig så han nu stjernerne; under ham var intet synligt, men lige oven over hang der et stort mørkt objekt.

Gennem en sindrig indgang kom han så ind i rumskibet, hvor han tilsidst bliver vist hen til en mand. Denne mand fortæller Martin om ham selv, og om hvilke inkarnationer, han har været igennem. Efter dette begynder han så at fortælle om selve rumskibet de er i.

Rumskibet hed Michiel, hvilket stod for Jesus. Det havde nu været i aktiv tjeneste i mere end seks tusinde år, fortælles der. Det var dette rumskib, der i sin tid fungerede som Noas Ark, ligesom det også var det, som havde vist israelitterne ud af ægyptisk fangenskab, således som Bibelen beretter, ja selve Betlehemsstjernen havde også været dette objekt.

Jeg kunne fortsætte med at remse endnu mere op, men her må jeg dog stoppe, inden det bliver alt for vildt.

De tre hidtil nævnte kontaktpersoner har alle et religiøst islæt, og jeg har for mit eget vedkommende placeret dem under 6. kategori. Noonans beretning er der ingen tvivl om, der er tale om astralrejse, i bedste fald. William Ferguson mener jeg det samme om, her tror jeg, at det hele foregår i hans sind. Dan Martin er lidt vanskeligere at placere. Hans beretning fremtræder, som skulle det have været en fysisk realitet, og desuden er der jo også tale om rumflyvning, så den kunne jo teoretisk set komme ind under 4. kategori. Grunden til, at den alligevel hos mig er sat til sjette, er, at jeg ikke fæster lid til den, men måske andre gør det, vi er jo så forskellige.

Antonio Villas-Boas

Vi har indtil nu beskæftiget os med psykiske beretninger, og jeg vil derfor gå over til den absolutte modsætning, fysiske beretninger. Ialt vil jeg også her drage tre eksempler frem, bl.a. Villas-Boas.

Det begyndte om natten den 5. oktober 1957. Der havde været selskab i Antonios hjem, og man var gået tidligt i seng den dag. Klokken var 23,00. Antonio delte værelse med sin broder Joao.

På grund af varmen besluttede Antonio sig til at åbne et vindue. Fra dette vindue ser han så en fluorescerende sølveragtig refleksion ude midt i en indhegning. Han kunne ikke spore hvorfra det kom.

Den anden episode fandt sted om aftenen den 14. oktober omkring klokken 21,30 til 22,00. På grund af at det havde været meget varmt den dag, var Antonio ude at pløje på dette sene tidspunkt. En af hans andre brødre var med ham i marken. De så pludseligt et meget skarpt lys, og det gjorde ondt i deres øjne. De fik så øje på et objekt på størrelse med et vognhjul, omkring 100 meter over jorden. Borderen holdt sig tilbage, men selv gik Antonio op mod nordenden af marken, hvorover objektet hang. Da han nærmede sig det, fløj det straks med stor fart ned til sydenden af marken, og Antonio fulgte efter. Da dette havde gentaget sig omkring 20 gange var Antonio træt, og han gik tilbage til sin broder. I de få øjeblikke, hvor han havde ryggen til objektet, forsvandt det.

Den næste nat, den 15. oktober, var han ude på samme mark for at pløje. Præcis klokken 1,00 så han en stor rød stjerne på himlen. Den blev langsomt større, og så ud til at komme ned mod ham. Efter nogle få øjeblikke havde den vokset sig til et æg-formet objekt. Det stoppede pludseligt og svævede omkring 50 meter over hans hoved. Objektet lyste så kraftigt, at hans traktorlys faktisk „druknede“ i det.

Antonio tænkte på at flygte med traktoren, men på grund af dens ringe fart opgav han tanken. Til fods ville han dog heller ikke komme langt i den bløde jord. Objektet bevæger sig så frem foran hans traktor og lægger an til landing, og da han ser tre støtten komme til syne under objektet, taber han sin selvbeherskelse, eller rettere det han har tilbage af den. Antonio åbner døren til førerhuset og springer ud, men han når kun nogle få skridt, før han bliver grebet i armen.

Hans forfølger var lille; han nåede kun til hans skulder, og var ikklædt mærkeligt tøj. I despe-

ration drejer Antonio sig rundt og giver væsenet et puf, så det faldt på ryggen nogle meter væk. Antonio genoptager sin flugt, men bliver nu grebet af tre væsener, fra siderne og bagfra. De løftede ham så op uden besvær og bragte ham ind i rumskibet, hvor han endte i et rum. Han blev undersøgt, efter at være blevet klædt helt af, og især hans blod skulle have haft deres interesse.

Han bliver så ladet alene tilbage i et rum, og der synes at gå lang tid, før han pludselig hører støj fra døren og ser en kvinde komme ind. Antonio måber, og med god grund, for hun er ligeså nøgen som han selv. Hun går langsomt hen mod ham uden at sige noget, og det ender så med, at hun forfører ham.

Efter dette bliver kvinden kaldt ud, og Antonio får så sine klæder igen og bliver sat af ved sin traktor. Derfra ser han så objektet forsvinde. Ialt havde han været i rumskibet i 4 timer og 15 minutter.

Efter denne „forfærdelige“ oplevelse går han så hjem, og han beretter kun om det til sin mor. Senere bliver beretningen givet videre til Olavo T. Fontes (kendt fra Trinidad-observatorierne), som så lader den komme til offentlighedens kendskab.

Jean Sheldon

En ung pige fra Michigan, som en sommernat i 1966 var ude og køre en aftentur i sin bil, kom også ud for en sær hændelse. På et tidspunkt holder hun ind til siden for at få sig en mundfuld frisk luft.

Pludselig som hun står og ser på den klare stjerneklare himmel, får hun øje på en sølvagtig skive, omkring 15 meter i diameter, og med en rødtligt glødende kuppel. Et hul, eller en luge, åbnede sig i bunden, og en form for levitationskraft trækker så Jean op og ind i tallerkenen. Her bliver hun så modtaget af tre mandlige humanoider med grønne øjne. De var fem fod høje og helt nøgne. Telepatisk modtager hun følgende besked: „Jordkvinde, vi vil parre os med dig, det vil være lettere for dig, hvis du gør det godvilligt“.

Den kære Jean var naturligvis forbløffet, men dog alt for bedøvet til at protestere, og hun blev ført hen til en sengelignende maskine, hvor de tre rummænd så fuldførte deres forehavende.

Senere har det været rapporteret, at den unge Michigan-pige ikke blev gravid efter sit „tallerken-orgie“.

Marlene Travers

En anden ung dame skulle have været ude for noget lignende, men, ifølge eget udsagn, ikke have sluppet så heldigt fra det.

Det er Marlene fra Melbourne i Australien. Om aftenen den 11. august 1966 var hun gået fra sine venner for lige at hente nogle cigaretter i en forretning 800 meter væk fra sin bopæl. Da hun var kommet halvvejs hører hun så en mærkelig lyd, og en sølvfarvet skive lander ikke mere end 10 meter fra hende. Den var 15 meter i diameter, og cirka tre meter tyk. En dør blev åbnet, og som hun selv beretter, kom en høj flot mand ud. Han så på hende med øjne som syntes at udsende lysstråler. Hun følte trang til både at skribe og løbe, men ingen af delene var hende muligt. Marlene beretter så, at han telepatisk fortalte hende, at hun var blevet udset til den store ære, at få et barn med en mand fra hans planet.

Rummanden brugte ikke magt, men hun følte, at hun måtte adlyde så snart han havde rørt ved hende. Hun blev så ført ind i rumskibet.

Efter han havde fuldført sit forehavende, sank hun hen i en døs, og hun vågnede op og fandt sig selv liggende på marken hvor rumskibet havde været. Hun løb så hjem til sine venner, som efterhånden var blevet nervøse for hende.

Senere konsulterede hun en læge, og det viste sig, at hun var gravid. Barnet skulle også have været født, men der er blevet meget tyst om sagen siden; synd nok, jeg ville ellers gerne have set det barn.

Det er klart, på et tidspunkt måtte det jo komme – porno i UFO-sagen. Nu er det imidlertid kastet op til debat, og ønsker man at uddybe sin viden med hensyn til disse kontaktberetninger, vil jeg henvise til mine referencer.

Referencer

William Ferguson: „My Trip To Mars“. Saucerian Publications.

Coral & Jim Lorenzen: „Flying Saucer Occupants“. Signet Books.

Dan Martin: „Seven Hours Aboard a Space Ship“. Saucerian Publications.

Otto O. Binder: „Flying Saucers Are Watching Us“. Belmont Books.

Har De læst alle de beretninger om UFOnauter, der beskrives i UFO-orientering? Bogen koster kr. 8,00 og kan bestilles gennem Regnskabskontoret.

UFO gjorde mig syg, siger husmoder

„... og at blive behandlet som om jeg burde have særlige kvalifikationer for at gå under et UFO har gjort mig endnu mere syg!“

Af Maryellen Kelly.

For to år siden lejede min mand og jeg et lille hus i et fredeligt, skovrigt område i udkanten af Mahomet, Illinois; ved Sangamon floden. Vor nærmeste nabo bor en halv blok nord for os. Mod øst er der et hus halvanden blok borte; og huset syd for os ligger i en afstand af ca. tre blokke. Mod vest er der kun åbne marker mellem vor hus og floden.

Hovedlandevej 74 tager det meste af trafikken nu, og den gamle vej 150, som ligger nærmere ved vort hus, er meget stille. Lastbiler bruger hvilepladsen lige over for huset nord for os, og det er ikke usædvanligt at se en lastbilchauffør strække benene dér på alle tider af døgnet.

Intet bemærkelsesværdigt hændte før en aften i oktober 1967. Det var varmt, og min mand og jeg sad nær ved et åbent vindue. Det var ikke sent, kun omkring kl. 11, da vi hørte en mærkelig hvinende lyd, som syntes at komme oppefra. Vi blev overraskede. Da min mand var i hæren, morede vi os undertiden med at identificere flyvemaskiner ved hjælp af lyden. Forskellige typer maskiner har, ligesom forskellige bilmærker, forskellig lyd. Men den lyd, vi hørte den aften, var noget nyt for os. Og vi har ikke hørt den siden.

Jeg er dameskrædderinde og forandrer tøj, og når jeg har meget at gøre, arbejder jeg om natten mellem 23 og 05.30. Dette efterår havde jeg særlig travlt med jule-orde og tog lidt hårdere fat end sædvanligt. Jeg sad oppe i tre eller fire nætter om ugen. Vor lysregning er altid lidt højere i vintermånederne, men vi var ikke forberedt på den elektricitetsregning, som kom først i november. Den var mere end dobbelt så stor som oktoberregningen havde været, idet den var steget fra 17 til 40 dollars.

I november fortsatte min arbejdsplan omtrent på samme måde som i oktober, men jeg havde besvær med at se, fordi lyset blev så svagt. Jeg kan godt lide at have radioen åben, når jeg arbejder, men en del af tiden spillede radioen ikke. Skalalampen lyste, men der kom ikke en lyd.

Først i december kom november-lysregningen, og jeg gemte den i mere end en uge. Jeg kunne ikke tro, det var rigtigt, og jeg vidste min mand ville få et tilfælde. Den var på 72 dollars. Til sidst havde vi naturligvis en langtrukken diskussion om den, men jeg sagde, at jeg intet usædvanligt foretog mig, intet, der kunne forårsage sådan en lysregning. Jeg laver nogenlunde det samme dag efter dag, år efter år. Men med julen lige over hovedet havde jeg for travlt til at diskutere med elektricitets-selskabet om en tosset lysregning, og min mand fik mig halvt overbevist om, at jeg foretog mig noget ud over det sædvanlige.

Om morgenen den 19. december 1967 kort efter kl. 04.00 blev vor hund ophidset. Den lå ved siden af min stol og spidsede ører, som om den lyttede til noget, og så fór den frem og tilbage et par gange. Den er en temmelig veldresseret hund med en stærk ejendomsfølelse, og den kan ikke lide fremmede i gården, hverken dyr eller mennesker. Men for det meste er disse fremmede katte, hunde eller små dyr fra skoven, så derfor tog jeg mig ikke særligt af den.

Et par minutter senere var der nogen, der fløjtede lige udenfor hoveddøren. Hunden sprang op og gæde, indtil jeg sagte kaldte den tilbage. Den satte sig ned ved siden af mig og jeg hviskede til den om at være stille, for at få vedkommende, hvem det så var, til at forsvinde. Jeg kunne ikke høre nogen bevæge sig, men igen var der nogen, der fløjtede. Denne gang lod jeg hunden gå. Til sidst kom den tilbage, satte sig og skulle til at lægge sig ned, da den pludselig fór hen til hoveddøren, hysterisk gøende. Den sprang tilbage til mig, trak i mine slacks og skyndte sig tilbage

til døren; den sprang op og ned og gøede. Jeg rejste mig og gik hen for at se ud af døren.

Jeg kiggede ud af døren, lige mod øst og så intet – med undtagelse af et orange-gulligt lys til venstre for mig. Jeg regnede med, at en lastbilchauffør var standset for at hvile sig, og at han måske var gået ind i gården. Lyset kom sandsynligvis fra lygten ovenpå hans lastbil, da han vendte den, tænkte jeg. Jeg åbnede døren for at se ud, og da jeg gjorde det, så jeg ned på hunden ved min side og bad den tie.

Idet jeg gik et skridt ud af døren, kiggede jeg mod nord, og *der var den*. Jeg så op mod bunden af en GENSTAND! Den krydsede netop vejen lige oven over træerne på den anden side og steg i en vinkel mod nordøst. Jeg begyndte at bede, og hvis jeg ikke havde holdt fast i døren, ville jeg have ligget så lang jeg var på jorden og bedt. I et par sekunder stod jeg bare der og stirrede på denne genstand. Den bevægede sig bort med en fart, der syntes utrolig.

Pludselig kom jeg i tanker om fløjtet og hvorfor jeg kom udenfor, og jeg sprang ind, lukkede døren og begyndte at skrike på min mand. Jeg ville ikke gå ind efter ham, for jeg ville blive ved med at holde øje med „genstanden“.

Min mand var naturligvis kun halvvågen, men han var meget længe om at komme til døren. Eller måske forekom det mig kun sådan, fordi denne „genstand“ bevægede sig så hurtigt.

Da han så den, var alt han sagde: „Hvad kan du gøre ved det, fange den?“

Til sidst standsede den noget borte og hang bare der og lignede en klar, blinkende stjerne.

To dage om ugen, om mandagen og tirsdagen, arbejder jeg i en butik, og den tirsdag havde jeg besvær med at holde tankerne ved arbejdet. Mit hoved var begyndt at gøre ondt, og det var ligesom jeg fik stød, hver gang jeg rørte noget. Om onsdagen prøvede jeg at gå på indkøb med min datter, men jeg var så træt, at jeg måtte give op og gik hjem. Næste dag havde jeg det stadig ikke godt og troede jeg måske havde fået influenza.

Mit ansigt begyndte at blive rødt, mine øjne var blodskudte, mine hænder var også røde og det bare stykke mellem de korte slacks og støvlerne, jeg havde haft på kl. 4,00 tirsdag morgen, blev også rødt. De piller, jeg plejer at tage mod hovedpine, hjalp ikke, og jeg kunne næsten ikke holde smerten i mit hoved ud. Mit venstre øre gjorde ondt, og når jeg pudsede næse, blødte det. Jeg spekulerede på, hvordan jeg skulle komme igennem julen.

Vi var inviteret ud til julemiddag, og det lyk-

kedes mig at nippe mig gennem et lækkert måltid, og da jeg kom hjem, faldt jeg sammen. Jeg blev i sengen i flere dage, jeg var svimmel og var ved at dø af tørst. Det gjorde så forfærdeligt ondt i brystet, at jeg måtte sove opstøbet med puder.

Den eneste person, jeg foruden min mand havde nævnt „genstanden“ til, var en nabo. Men da jeg ikke så ud til at få det bedre, besluttede jeg at fortælle børnene om hændelsen. Først troede de, jeg lavede sjov med dem. Min søn blev ved med at forsikre mig om, at rødmænd ville forsvinde, men han sagde også, han havde set en artikel i et magasin, der advarede folk mod at komme for nær til en flyvende tallerken. Den advarsel kom lidt for sent til at hjælpe mig.

Mit ansigt blev ved at være rødt, men jeg gik igen på arbejdet en af dagene den næste uge. Jeg var svag og fandt det vanskeligt at stå op hele dagen. Min tørst blev ved og jeg drak to og undertiden tre dåser frugt-juice om dagen.

Da december-lysuregningen kom omkring midten af januar, var den på 82 dollars. Og det på trods af, at min arbejdsplan var forandret, og jeg ikke mere sad oppe om natten. Jeg ringede til elektricitets-selskabet og gjorde dem opmærksom på, at der var noget galt. De sendte en mand for at se efter og underrettede mig så om, at alt virkede perfekt. De antydede, at jeg måtte have gjort noget ud over det sædvanlige.

Efter begivenheden den 19. december forandredes hundens opførsel. Normalt gik den ud omkring kl. 22,00 og igen mellem 02,00 og 03,00 de nætter, jeg arbejdede. Men i seks uger efter vor oplevelse, ville den slet ikke ud om natten. Den kunne hverken skubbes, trækkes eller lokkes gennem døren. I slutningen af denne seks-ugers periode begyndte den endelig at gå ud igen, hvis en af os gik med den. Flere gange så den ved disse lejligheder op mod himlen og gøede.

Efter at have set denne „genstand“ blev min interesse større og jeg begyndte at læse alt, hvad jeg kunne finde om flyvende tallerkener. At høre om andres usædvanlige oplevelser fik mig til at føle mig mindre alene. I en af de artikler, jeg læste, opfordredes man til at sætte sig i forbindelse med den nærmeste flyvebase og rapportere observationen, landingen eller hvad det var. På dette tidspunkt var der gået 2 måneder, men jeg ringede alligevel. Nu er det ikke min mening at kritisere den måde, de behandler sagerne på. De synes at have regulativer at følge. De sagde, at der intet materielt bevis var. Jeg fortalte dem, at jeg havde brandmærker, der stadig ikke var helet,

skønt det så ud til at dække et mindre område, hver gang det blev rødt og skallede af. Jeg tilbød at komme hen på basen og lade en af deres læger undersøge mig. Men officeren foreslog mig at gå til en læge eller på en klinik, siden jeg ikke havde været det og så sende dem rapporten.

Illinois universitetet er nær ved, så jeg ringede for at høre, om der var nogen der, som gjorde forsøg med bestråling. Den første, jeg talte med, ville gerne vide, hvorfor jeg stillede så mange spørgsmål. Da jeg fortalte ham, at jeg havde gået under en flyvende tallerken, blev der en lang pause. Så bad han mig om at gentage, hvad jeg havde sagt, og det gjorde jeg. Han foreslog mig venligt at gå til en læge, da jeg sandsynligvis led af allergi eller noget i den retning.

Eftersom den venstre side af mit ansigt var værre forbrændt end den højre, spekulerede jeg på, om den venstre side af min sweaterkrave eventuelt kunne give udslag på en geigertæller. Ingen af forretningerne havde dem på lager. Jeg tænkte mig, at det eneste sted, de havde en, var på universitetet. Et par dage og flere telefonsamtaler senere fik jeg fat på en professor, som havde en ledig geigertæller og som sagde, han med glæde ville lægge et stykke af kraven i prøvekammeret. Bagefter forsikrede han mig, at kraven intet viste. Han lyttede smilende til, hvad jeg havde at sige, tydeligvis troede han ikke et ord af det.

Holdningen til UFOer i disse rumfartstider er sandelig bemærkelsesværdig!

Endelig talte jeg med Dr. John Munday, forsker for APRO og NICAP. Han var ret interesseret. Det var sådan en lettelse at blive stillet andre spørgsmål end: Hvor gammel er De? Deres stilling? Har De en videnskabelig baggrund? Som om man skulle have særlige kvalifikationer for at gå under en flyvende tallerken!

Den aften jeg påny ville gennemgå min mærkelige oplevelse, som Dr. Munday havde bedt mig gøre, gik jeg udenfor med den hensigt at stille mig så nær som jeg kunne huske ved stedet, hvor jeg havde stået, da det skete, da jeg begyndte at ryste som et espeløv. For jeg åbnede døren, tog et skridt ud, så i den samme retning – og dér var GENSTANDEN på den sydlige side af hovedvejen, ca. 15 m oppe. Den var tilnærmelsesvis 30 m fra, hvor jeg stod.

Den havde intet klart omrids. Den var orange-rød nedenunder med tre store mørke kapsler placeret med lige stor afstand på bunden. Disse kapsler var ikke oplyste. Jeg ville mene, „genstanden“ var ca. 7,5 til 9 meter i diameter.

Dr. Munday tilbragte timer med at udspørge

mig. Et af møderne blev taget på bånd. Han udspurgte også de folk, jeg arbejder sammen med. Endelig efter at vi begge havde brugt en masse tid og tålmodighed blev der foretaget en polygraph test for at gøre det hele officielt.

Utvivlsomt er andre, som har haft lignende oplevelser med UFOer, ligeså forbløffede som jeg, og ser som jeg frem til den dag, da vi får at vide, hvad forskerne har fundet ud af. Den almindelige offentlighed accepterer sandelig ikke ens ord som et faktum. Lige nu synes sagen ikke rigtigt at kunne passes ind i denne verden.

FATE, maj 1969 /BK.

Satellit krydser månen

Jeg observerede den 22. maj 1969 kl. 10.56 B.T.S. Månen i kikkert. Dette var øjeblikket da Apollo 10's motorer skulle tændes, for at få den til at forlade sit godt 13.500 meter høje kredsløb om Månen for at møde „moderskibet“. Netop da så jeg en satellit??? krydse den nedre halvdel af måneskiven, og dreje (set fra jorden) af mod planeten Jupiter, for lige netop at skære den nederste halvdel af Jupiter-skiven. Jeg gjorde straks en optegnelse.

Jeg har observeret en lignende ting i april 1966, da en satellit virkelig krydsede Jupiter-skiven.

Observationen er publiceret i „Lunar section Circular“, som udgives af British Astronomical Association.

Kredit: Uffe Graae Jørgensen, LAFA.

Kort for hovedet

Dr. Franklin E. Roach, der var med i Condon-kommissionen (til den bitre ende), erklærer som sin personlige opfattelse, at der mange steder i vor mælkevej findes intelligent liv. Han gør desuden opmærksom på, at to af de 10, der bidrog mest til udfærdigelsen af rapporten, var *modstandere* af dens konklusion. Selv deler han flertallets opfattelse, skønt der er mange UFO-observationer, han er ude af stand til at forklare.

„Seattle Post Intelligencer“, 18. apr. 69 /IOKj.

UFO i CALIFORNIEN...

*Afbryder gudstjeneste, skræmmer børn,
forstyrrer husmødre*

af Carl Lorenzen

Mange vidner eller masseobservationer af UFO'er er ikke noget, der sker hver dag, og derfor var vi interesserede i APRO – Aerial Phenomena Research Organization – da vi modtog en telefonopringning natten til den 5. februar 1968 fra Dr. Philip Seff, der fortalte os om en masseobservation i Redlands, California.

Uheldigvis ønsker vidnerne til Redlands observationen af være anonyme, men både APRO og Fate magazine har navnene i arkivet. På grund af denne tilbageholdenhed fra vidnerne indrykkede Dr. Seff, som er geologi-professor og medlem af APRO, en annonce i den lokale avis for at få dem ud af busken. Tydeligvis fik vi kun fat i en meget lille del af det totale antal, for opbringninger til politiet mens observationen stod på, viste, at hundredevis af mennesker havde set objektet.

Omkring kl. 19,02 søndag den 4. februar begyndte præsten i en Redlands kirke på gudstjenesten. Ti minutter senere, da menigheden på ca. 100 mennesker var stille og præsten bad, hørte alle en mærkelig vibrerende lyd, som kom ovenfra og som nærmede sig kirken.

Præsten sagde senere: „Lyden syntes at komme fra et eller andet sted over os – i hvert fald ikke fra gaden. – I begyndelsen syntes denne lyd at være langt væk og blev den langsomt højere og højere som om den var lige over hovedet på os“.

Han mener, at lyden, der mindede ham om den lyd som „rumskibe“ i fjernsynsprogrammer og i film udsender, kom øst fra og gik mod vest. Andre mente, at den kom fra sydvest og gik mod nordøst. Ihvertfald kunne lyden høres i to eller tre minutter, før den gradvis forsvandt.

Præsten fortalte Dr. Seff, at lyden gjorde menigheden meget urolig. Adskillige personer udtalte senere, at de „næsten ventede noget andet foruden lyden“. En ni år gammel dreng blev oprevet og forlod rummet. Inden der var gået et minut, kom han tilbage og sagde til sin bedstemor, at han havde kvalme. Hun gik udenfor med ham, og derude var lyden meget kraftigere.

Præsten har den vane at optage sine gudstjenester på bånd og båndoptageren kørte også den aften. En dags tid senere, da han så i avisen, at man havde set og hørt noget mærkeligt på himlen den aften, afspillede han båndet og blev glad

over at høre, at den mærkelige lyd var med på båndet.

Naturligvis er det ens første tanke, at det endelig er lykkedes at optage et UFO på bånd. Imidlertid er der, mens nogle mener, at lyden kom fra objektet på himlen, andre som er overbevist om, at den stammer fra et redningskorps-køretøj, som var på øvelsesudrykning på samme tid som objektet blev set. En undersøgelse viste, at udrykningsvognen kom med sirenen igang fra øst og drejede mod nord.

Med hjælp fra politiet, pressen og andre medlemmer af lærerstaben på Redlands universitetet, lykkedes det Dr. Seff at få hele historien, af hvilken det foregående kun er en lille del.

Mange lokale borgere så et mystisk skiveformet objekt manøvrere i lav højde over Redlands om aftenen den 4. februar 1968. Professor Seff interviewede personligt 16 af disse vidner.

Et af de bedste vidneudsagn kommer fra en mand, som er ansat i politi-hovedkvarteret. Han var hjemme, da han hørte den mærkelige lyd. Med det samme, da han trådte udenfor huset, følte han en prikkende fornemmelse. Så så han et stort, ovalt objekt med en række på 6–10 lys på forkanten. Objektet fløj i østlig retning. Så stoppede det. Da det bevægede sig igen, var det mod vest. Hans hunde begyndte at gø, og det var umuligt for ham at få dem til at være stille før objektet var væk.

Han fik senere at vide, at omstillingsbordet på politistationen blev oversvømmet med opbringninger mens – og i nogen tid efter – lyden blev hørt. Han sagde, han forstod, at der var blevet opsendt to fly fra Norton AFB, men at objektet smuttede fra dem. Han havde også hørt, at genstanden var blevet opfanget på radar, men dette blev nægtet af Air Force talsmænd. En 57 år gammel maler fortalte, at han, da han gik ud fra sit hus den aften lidt over kl. 7, hørte den mærkelige lyd og fik øje på et objekt, der langsomt var på vej mod nordøst. Det syntes at være omkring 50 feet (ca. 15 m) i diameter, og det var rundt, med en flad underside. Det passerede over hans hus, stoppede et lille stykke væk og skød så lige opad. Han ansløg højden over jorden til at være knap 300 feet (ca. 90 m). Observatøren, der formentlig var det af vidnerne, der var nærmest objektet, sagde, at objektet udsendte en højfrekvent lyd som en high-speed motor eller et dæk, der hvinede, samt en bip-pende lyd. Denne beskrivelse af lyden passer ikke på udrykningssirenen. Han bemærkede, at adskillige af naboerne løb ud for at se op på himlen, og han tilkaldte sin kone og

deres 15-årige søn, som begge så objektet før det forsvandt imod vest. Et andet vidne, som er medlem af U.S. Navy, siger, at han hørte en „hvirvlende“ lyd, så op og fik øje på et stort rundt objekt med røde lys, der syntes at rotere mod uret. Efter 10-15 sekunders forløb forsvandt det lige op i luften.

En husmor sidst i 20'erne var på besøg hos nogle venner på hjørnet af Ohio- og San Bernardino-Avenue, da et af børnene kom ind i huset og råbte, at de skulle komme udenfor. Det gjorde de, og hørte med det samme en kraftig „høj hvirvlende, vibrerende lyd“, som dæmpedes og derefter igen blev stærkere. De så UFOet som vidnet beskriver som en stor mørk cirkelrund genstand med en „flimren“ på forkanten. Flimmet skyldtes lys, som ikke gik ud, men som konstant skiftede farve. Genstanden stoppede, svævede et stykke tid, bevægede sig igen rykvis og skød så mod vest og forsvandt.

Fire andre vidner, der var til stede, var nogle børn på mellem 9 og 13 år. Ingen af dem var sikre på objektets nøjagtige form, men de var enige om, at det bevægede sig hen over byen, svævede et stykke tid og endelig bevægede sig hurtigt bort mod nordvest.

At dømme efter vidneudsagnene blev der hørt to forskellige lyde: den ene en højfrekvent hvinen, som ofte høres i forbindelse med UFOer, og den anden en skinger vibrerende lyd, som Dr. Seff henfører til sirenen på det nye udrykningsfartøj.

Der er også nogen uenighed om den præcise flyveretning, men når man tager alle vidneudsagnene i betragtning kan hændelsen rekonstrueres på følgende måde: Objektet fløj lige vest for Columbia Street og nord for Colton avenue lige efter kl. 19,15, og fortsatte langsomt i nordøstlig retning ca. 1 mile i en højde af omkring 90 m. Herefter stoppede det, svævede et øjeblik, skød fremad, svævede igen, skød lige opad, stoppede, svævede og drejede så mod nordvest mens højden øgedes. Til sidst fløj objektet bort i samme retning med voldsom acceleration. Den totale observationstid er tilsyneladende mindre end 5 min. Størrelsen blev af en matematikprofessor, som sammen med andre interviewede vidnerne, anslået til mindst 15 m i diam. og højden til 90 m.

En tegners opfattelse af objektet på grundlag af en række vidneudsagn, blev sagt at være ret vellignende af disse vidner. Lysene i bunden syntes at være udstødning (jets) og der var 7 af dem. Lysene på toppen skiftede farve, der var 8-10 i en række. De gav det indtryk, at objektet rote-

rede, hvad det tilsyneladende ikke gjorde.

Luftvåbnet oplyste Dr. Seff om, at objektet ikke blev set på radar. Imidlertid er der en bjergkæde mellem Redlands og March Air Force Base, hvor radar-installationerne er. Officerer på basen sagde, at på grund af disse bjerge kunne deres radar ikke have set objektet. Dr. Seff fandt ud af, at præcis i det øjeblik objektet kom til syne, kørte udrykningsvognen ud fra garagen, langs Lugonia Avenue og drejede så ad Orange Avenue mod nord. Seff mener, at køretøjets sirene fejlagtigt blev antaget at komme fra UFOet og at det er denne lyd, som er optaget på præstens bånd. Seff fik chaufføren til at køre samme rute og optog så lyden. Vidnerne er enige om, at det er den samme lyd. En mærkelig ting er dog, at Seff måtte åbne kirkedøren for overhovedet at få noget på båndet.

Der blev indsendt rapport til Project Bluebook på Wright-Patterson AFB og hændelsen blev herfra forklaret som værende et lille privatfly, som landede på Tri-city flyvepladsen kl. 19,15.

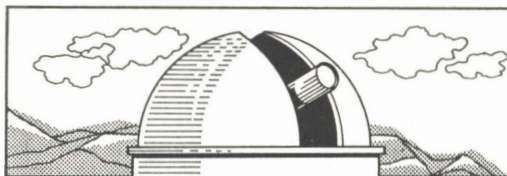
Dr. Seff er ikke enig i denne forklaring, og det er APRO heller ikke. Undersøgelsesofficeren fra USAF interviewede ikke nogen af vidnerne; objektet blev set fra mange forskellige steder; der blev ikke hørt nogen motorlyd (selv om denne kan være blevet overdøvet af sirenen) tiden passer ikke; da natten var meget klar, så vidnerne alting meget tydeligt; en undersøgelse af lufttrafiklisten viser, at der ikke har været noget fly over Redlands, og faktisk er al lufttrafik over byen strengt forbudt.

De fleste af vidnerne, heriblandt præsten, som altid tager tid på sine gudstjenester, siger, at observationen begyndte efter kl. 19,12 og sluttede 19,20.

Antallet af sager med lavtflyvende eller svævende UFOer, som kommer ind til APRO, er stadig stigende, og vi er begyndt at spekulere over, hvad disse UFOer „undersøger“ – denne gang var det måske udrykningskøretøjet.

Fate, marts 1969 JOJK.

Kommentar: Denne observation har skabt røre i USA. Flere videnskabsmænd arbejder på at undersøge sagen yderligere, og en dokumentarudsendelse om den i TV, hvori bl.a. McDonald deltog, har fået kongresmanden Jerry L. Pettis fra San Bernadino, Californien, til at arbejde for oprettelsen af (endnu) en kongres-komité, der skal fremme den objektive UFO-forskning. IOKj.

ASTRONOMI OG RUMFART

Afstande, kommunikation m. m.

Lafa, Lyngby Astronomiklub for Amatører, vil fremover give os informative artikler om deres speciale – med særligt henblik på det, der er relevant for UFOloger. Her er den første, hvor vi kan lære noget, vi ikke vidste – og få genopfrisket det, vi havde glemt. Nærmere oplysninger om Lafa kan fås ved henvendelse til formanden: Uffe Gråe Jørgensen, Fortunparken 16, 2800 Lyngby. (Tlf. 87 85 06).

I UFO-NYT har der i den senere tid været enkelte artikler, som har behandlet problemerne omkring kommunikation med væsener på fremmede stjerners planeter. Som det også er blevet fremhævet i disse artikler, volder det endnu videnskabsmændene store vanskeligheder at sende og modtage signaler over selv tilsyneladende små astronomiske afstande. Vanskelighederne ligger specielt indenfor to områder, idet det ikke alene er signalernes styrke, men også tidsintervallet mellem afsendelse og modtagelse, der er væsentlig for en nyttig kommunikation imellem intelligensvæsener. For at gøre disse forhold gunstigt mulige er der i dag kun den mulighed at reducere sendefastheden betydeligt, hvilket skyldes den hastighedsgrænse på ca. 300.000 km/sek., der markerer det hurtigste bevægelsestempo, vi kender. Astronomisk set er den afstand, der kan tilbagelægges selv igennem et langt tidsrum med denne høje fart, meget beskeden, og en endog betydelig forøgelse af hastigheden vil ikke betyde nogen særlig bedring. Derfor må den moderne videnskabsmand gribe til helt nye og utraditionelle kommunikationsmetoder.

Inden vi kan gå i gang med at gennemgå disse, er det imidlertid nødvendigt at høre lidt om afstande, afstandsmåling og enkelte andre ting, hvilket skyldes at de kommunikationsmuligheder, som i en senere artikel skal omtales, virkelig er meget utraditionelle, fordi de skal praktiseres over så uhyre afstande.

Hvor langt der i virkeligheden er til f.eks. Proxima Centauri, som er en stjerne i det tre-stjerne-system af hvilket Alfa Centauri er mest kendt, er der vel næppe nogen, der forestiller sig,

Fig 1.

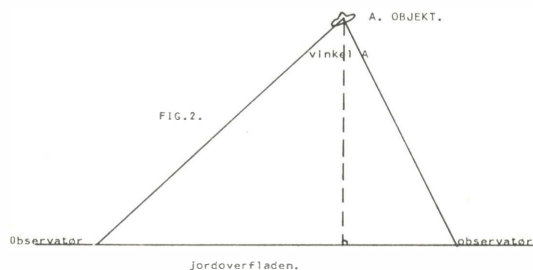
selvom denne stjerne er solens nærmeste nabo. Den afstand er, udtrykt astronomisk, 4,3 lysår, og overføres dette til jordmål, bliver det noget i retning af 40 billioner km (1 billion er 1000 milliarder). At dette tal er ret stort, kan vi vel ikke blive uenige om, men hvor stort...?

Her vil det være meget passende lige at ridse et stjerne-„landkort“ op. Vi kunne f.eks. benytte en målestok, således at 1 million km svarer til 1 mm. Lad os begynde med solsystemet, som straks får et mere „handy“ format på vores kort: Solen skrumper ind til den velkendte ært, og jorden, af størrelsesordenen som et stort menneskeligt blodlegeme, løber i en bane med radius 14-15 cm. Månens bane om Jorden bliver på størrelse med et lille punktum, mens den yderste planet, Pluto, skal placeres helt ude i en afstand af 5½ m fra solen. Som en sidebemærkning skal det lige nævnes, at en rejse til Mars, som f.eks. den bemandede, der er planlagt til engang i 70'erne, vil fylde omkring 10 cm på vort kort; og sammenlignes det med den netop afsluttede månerejse (Apollo 11) på knap ½ mm, er det forståeligt, at rumeksperterne ser frem til Mars-ekspeditionen.

Så er solsystemet indtegnet, og vi kunne nu

godt tænke os at få Proxima Centauri med på det samme kort. Her støder vi imidlertid på vanskeligheder. En udregning viser nemlig, at denne stjerne skal placeres godt 40 km fra solen. Imellem de to stjerner er der kun „det tomme rum“ (som ikke er så tomt endda) – et begreb, man tit møder, men faktisk dårligt kan forestille sig. Astronomerne ved, at i den egn af mælkevejen, hvor vi befinder os, er afstanden imellem de enkelte stjerner nogenlunde konstant, hvilket vil sige omkring 4–5 lysår. På vort landkort kan vi så med 40 km's mellemrum indtegne stjerner, og resultatet bliver noget i retning af fig. 1. Af praktiske grunde har vi også formindsket kortet, og som det ses, bringer vi kun et udsnit, der svarer til Danmarks areal. Husk på, at hver lille prik (et solsystem) kun er $5\frac{1}{2}$ m i radius!

Nu kunne vi godt begynde at indtegne de enkelte mælkeveje på vort kort, men det vil vi ikke (de ville også fylde næsten 1 million km hver), – vi vil derimod gå over til at behandle et andet problem: Hvorledes kan man kende afstanden imellem stjernerne, når man ikke kan rejse imellem dem og måle direkte? Vi skal med andre ord til at beskæftige os med afstandsmåling.

Den simpleste metode indenfor denne disciplin er den såkaldte triangulering, også kaldet parallakse-metoden, der bygger på simple trigonometriske sætninger (trigonometri er et gammelt ord for trekantsmåling). Vi kender metoden fra landmålerne, når de skal beregne f.eks. afstanden fra den ene bred af en flod til den modsatte, og også enkelte UFO-klubber benytter den til at bestemme et UFO's højde over jordoverfladen. Vi vil kort skitsere den sidste anvendelsesmulighed: To observatorer placerer sig med passende afstand fra hinanden, f.eks. 50 km, og idet der kommer et UFO flyvende hen over himlen, skynder de sig at måle vinkelen imellem den og jordoverfladen. Når observationen er tilendebragt, samler de deres resultater, og de kan nu sætte

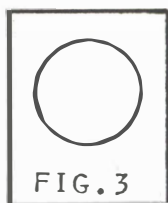
sig ved et skrivebord og konstruere situationen, hvilket vi har gjort på fig. 2. Højden over jordoverfladen kan så enten måles direkte på papiret eller beregnes. En betingelse for, at metoden kan udføres i praksis, er imidlertid, at afstanden imellem de to observatorer, den såkaldte basislinie, er kendt, men denne del af sagen skulle nok ikke volde store vanskeligheder, da distancen jo direkte kan måles.

Overført til astronomiske forhold ser situationen lidt anderledes ud, idet vi her dels benytter jordbanens diameter som basislinie, dels måler vi ikke de to vinkler til stjernen, men derimod det stykke, som stjernen har flyttet sig i forhold til baggrundsstjernerne, når vi foretager vor 2. observation $\frac{1}{2}$ år efter den første. Det sidste kunne nok lyde lidt underligt, men det forholder sig således, at de to vinkler i praksis vil være 90° hver (fordi stjernerne er så langt borte), hvorimod en bevægelse i forhold til andre stjerner vil kunne fotograferes uhyre nøjagtigt for derefter at blive undersøgt med special-udstyr. Der er blot en ulogisk ting: baggrundsstjernerne må da også flytte sig på de to fotografier? Heldigvis er dette ikke tilfældet, for så snart en stjernes afstand fra os overskrider 150 lysår, er dens bevægelser, der jo forårsages af jordens skiftende position omkring solen, næsten umålelige, og da baggrundsstjernerne alle er flere tusind lysår borte, volder dette altså intet besvær.

Det betyder derimod, at de ændringer, som man måler af en stjernes placering i forhold til baggrunden, er uhyre, uhyre små, – i praksis er de helt uforståeligt små. Inden vi kan beskæftige os med at give dem en nøjagtig størrelse i forhold til noget andet, vil det være passende lige at indføre begrebet „parallakse“. Hvis vi her igen betragter fig. 2, vil stjernen (A)'s parallakse svare til vinklen A, sagt med andre ord: En stjernes parallakse er den vinkel, som man ville se jordbanens diameter (idet vi husker på, at det er den, vi bruger som basislinie), under, hvis man stod på stjernen.

Læser, se på fig. 3. Den består af en lille cirkel med en diameter på omkring 1,5 cm. Hvad De nu skal gøre er følgende: De tager UFO-NYT – kører ud til en lige landevej og opstiller bladet, der er slået op på denne side, i den ene ende af vejen. Derpå kører De ca. 15 km væk, vender Dem imod bladet og iagttager den lille cirkel. Hvad De vil se (hvis De overhovedet kan finde bladet) er stjernen Vega's parallakse! Vega er en af de nære stjerner, idet dens afstand fra solen kun er 26 lysår, men alligevel er dens parallakse en af de mindste, som man kan måle med til-

fredsstillende nøjagtighed. Tidligere blev det nævnt, at den øverste grænse for parallakse-metoden er 150 lysår, og det er også delvis rigtigt, da man kan måle parallakser helt ud til 500 lysår, men overskrider afstanden de 30 lysår, bliver resultatet ikke altid rigtigt.

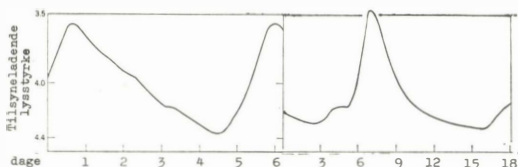
Der er altså en meget væsentlig begrænsning, når parallakse-metoden tages i brug ved afstandsbestemmelser af stjerneafstanden. Derfor har astronomerne udviklet et par andre metoder, der er betydelig mere effektive, og som vi nu vil kikke på. Den ene kunne vi kalde „formel-metoden“ eller „cepheide-metode“, den anden „rødforskydning-afstand-sammenhængen“, men De skal ikke hæfte Dem særligt ved disse betegnelser, da de er „hjemmelavede“ (på engelsk findes ord for metoderne, men en anerkendt dansk oversættelse foreligger endnu ikke).

Vi kan begynde med den første: formel-metoden. Som ordet antyder, benyttes en formel, d.v.s. en sammenhæng imellem visse ting, til at bestemme en stjernes afstand fra os. Grundelementerne i denne matematiske formel er det såre logiske fact, at jo længere væk man kommer fra en stjerne, jo svagere synes den at være. Dette udtrykkes i første omgang ved at man regner forskellen mellem stjernens såkaldte absolutte og dens (såkaldte) tilsyneladende lysstyrke ud. Den absolutte lysstyrke er den lysstyrke, som stjernen ville have, dersom den blev placeret i 32,6 lysårs afstand fra os (grunden til denne fjollede afstand er, at 32,6 lysår er netop 10 *parsec* – en astronomisk enhed, som altså er lig med 3,26 lysår. Befandt man sig i 1 parsec's afstand fra solen ville parallaksen være nøjagtig 1/60 grad, hvilket i øvrigt er lig med 1 sekund (pyha)), og den tilsyneladende lysstyrke er den, som den i virkeligheden har, når man blot observerer her fra jorden. Forskellen mellem disse to størrelser skrives som $m - M$, idet m er den tilsyneladende og M den absolutte lysstyrke. Umiddelbart synes dette at være forkert, men vi må så her ihukomme, at lysstyrke-skalaen for astronomiske objekter er omvendt, med hvilket der menes, at en stjerne med lysstyrken 10m (hvor m betyder mag-

nitude og blot er en astronomisk måleenhed) er *svagere* end en på $+10$ m. Solen er således $+27$ m (tilsyneladende lysstyrke). For eventuelle interesserede skal det lige nævnes, at formelen ser således ud: $\log d = 0,2 (m - M) + 1,513$, hvor $\log d$ betyder logaritmen til afstanden i lysår, og hvor 0,2 og 1,513 blot er nogle konstanter, som hæftes på, for at gøre udtrykket helt korrekt.

Så meget om selve matematikken.

Men hvorledes kan man nu kende M , den absolutte lysstyrke, af en given stjerne? Ja, det er faktisk den vanskeligste del af „formel-metoden“, idet der ikke kan gives faste anvisninger, efter hvilke enhver stjernes M kan bestemmes. For stjerner nærmere end 6–7000 lysår kan man benytte spektrene (bliver forklaret senere i artiklen) til en afstandsbestemmelse, idet visse af spektrrets linier svækkes mere af den lange rejse fra stjernen til jorden end andre. Det drejer sig her specielt om det såkaldte CYAN-bånd, som dog ikke skal omtales nærmere. Gennem visse undersøgelser med specielle instrumenter kan man så bestemme stjernens absolutte lysstyrke, men målingerne bliver imidlertid ret unøjagtige, når afstanden kommer over 7000 lysår, så også her er der altså en begrænsning.

I forbindelse med dette skal det lige nævnes, at begrebet spektralparallakse er udsprunget af denne form for afstandsbestemmelse, idet det dækker over den parallakse, som man ved hjælp af „spektrum-metoden“ har fundet for en eller anden stjerne.

De fleste læsere har nok tidligere hørt tale om de såkaldte cepheider, idet disse stjerner i den moderne astronomi spiller en umådelig stor rolle for bestemmelsen af universets dimensioner. Det er nemlig således, at man på meget lang afstand – helt op til mange millioner lysår – kan observere cepheider i andre mælkeveje, og da man har erfaret visse sammenhæng imellem cepheidernes tilsyneladende lysstyrke og deres absolutte do., giver de altså en direkte mulighed for at bestemme selv meget fjerne objekters afstand. Hvori disse sammenhænge består, skal vi i det følgende komme ind på.

Cepheiderne er opkaldt efter den variable stjer-

ne Delta Cephei, der ligger i stjernebilledet Cepheus, og som med sin meget regelmæssige variation i lysstyrke er et typisk eksempel på denne form for variable objekter. Nu er det således, at der findes mange former for variabler. Alene indenfor stjerneverdenen kan nævnes adskillige, hvoraf de kendteste nok er novaerne og supernovaerne. Det kan derfor muligvis undre enkelte, at denne ene form kan have så stor astronomisk værdi, som det er tilfældet. Forklaringen er den, at der er en sammenhæng imellem cepheidernes periode og deres absolutte lysstyrke, således at forstå, at jo længere tid det tager for en „puls“, jo klarere er stjernen. Vi kan se på de to eksempler i fig. 4. Her er den tilsyneladende lysstyrke afsat opad og antallet af dage vandret, og man ser ganske tydeligt en *periode*, der er forskellig for de to stjerner, af hvilket den til venstre er den svageste. I begyndelsen havde astronomerne visse problemer, idet de nok kendte sammenhængen imellem perioden og den *tilsyneladende* lysstyrke, men ikke vidste, hvor lang en periode, der svarede til en bestemt *absolut* lysstyrke. Dette ret centrale spørgsmål blev dog hurtigt løst, idet man ved hjælp af parallakse-metoden, som tidligere er skitseret, fandt afstanden til en af de nære cepheider, og derfor nemt kunne udregne dens absolutte lysstyrke.

I praksis udnyttedes metoden fortrinsvis til at bestemme afstanden til fremmede mælkeveje, idet cepheidernes forholdsvis store lysstyrke i forhold til andre stjerner gøre det let for astronomerne at finde dem. For fjernere galakser må imidlertid denne metode forkastes som ubrugelig, ikke fordi målingerne bliver for nøjagtige, som ved de tidligere metoder, for det er nemlig sådan, at så længe man kan se cepheiden, kan man også bestemme dens periode, ... nej, grunden er, at man simpelthen ikke har teleskoper, der er store nok til at opløse disse uhyre svage galakser i enkelte stjerner. Atter må vi altså søge efter en ny metode.

Det aktuelle ord i denne forbindelse er: *rødforskydning*. Denne effekt, der kan observeres i galaksernes spektre, har været kendt i nogle år, og er den hidtil mest anvendte indenfor „lange“ afstandsbestemmelser. (I parentes skal det bemærkes, at et spektrum er de farvelinier, som alt hvidt lys kan opdeles i, ved at det f.eks. sendes igennem et glasprisme. Også i visse former for hård, gennemsigtig plastic kan effekten observeres. I praksis benytter astronomerne dog ingen af disse metoder, men en betydelig mere indviklet, der bygger på de såkaldte interferens-fænomener). For at forstå rødforskydningen vil vi kikke på fig. 5.

Nederst har vi et ganske almindeligt spektrum, der er fotograferet på jorden og som er fuldstændigt normal. I den højre ende af dette finder vi de røde farver og i den venstre de blå. Hæver vi vort blik et par cm, vil vi få øje på en højst besynderlig aflang klat med et par hvide streger ned igennem. Det er spektret af en af de fjerneste galakser, vi kender. Som det ses, er der sat to pile på figuren, og selvom de er sat tilsyneladende tilfældigt, svarer det udpegede sted i galakse-spektret nøjagtigt til det udpegede i jern-spektret!! Galakse-spektret er altså forskudt imod højre, d.v.s. rødt. Erfaringen viser, at jo større denne rødforskydning er, desto større er afstanden, og dette har jo fortræffelige astronomiske perspektiver.

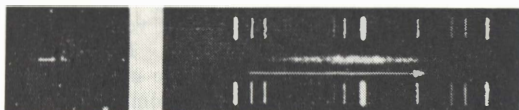

Fig 5. Her ses til højre tre spektre, der består af: i midten spektret fra en galakse i stjernebilledet vand-slangen (som ses til venstre) og uden om dette findes to ens „jord-spektre“. Som det tydeligt ses, er galakse-spektret forskudt ganske betydeligt imod højre – rødt, og vi har afmærket den samlede forskydning ved endnu en pil i vandret retning. Galaksens afstand fra os skulle iflg. astronomerne være knapt to milliarder lysår.

Denne rødforskydnings-metode – eller som vi tidligere har kaldt den: rødforskydning-afstandssammenhængen – blev „fremstillet“ af astronomen Hubble omkring 1930, og hans navn lever stadig i forbindelse hermed. I matematikken finder vi f.eks. udtrykket „hubbles konstant“.

I denne artikel skal vi ikke behandle problemerne omkring rødforskydningen nærmere, idet det meste af gennemgangen ville kræve en større matematisk baggrund, som hverken jeg eller størstedelen af læserne sikkert er i besiddelse af. Lad os derfor stoppe med afstandsmåling her, og i stedet kaste et sidste blik tilbage til universets dimensioner.

I begyndelsen hørte vi om de små $5\frac{1}{2}$ -meter-solsystemer og den 40 km store afstand imellem stjernerne. Når man bevæger sig nede på disse størrelser skulle det være nogenlunde muligt at forstå universets dimensioner – vel at mærke når der kun er tale om solens allernærmeste omegn, hvilket vil sige indenfor en radius af 10 lysår eller måske mindre. Kikker vi længere ud i rummet, siger den menneskelige hjerne stop, for her er afstandene så ufatteligt store, at der ikke engang er grund til at prøve at beskrive dem. Derfor vil vi slutte af med et billede, der blot tjener

Fig. 6.

som en slags „lille morsomhed“, da det intet praktisk formål har: på fig. 6 ser vi de fjerneste galakser, som man på nuværende tidspunkt er i stand til at observere optisk. Deres afstand er godt 2 milliarder lysår eller rundt regnet 20.000.000.000.000.000.000 km.

Michael Krogsgaard, LAFA.

Usete planeter

Peter van de Kamp, Sproul observatoriet (publ. of Astronomical Soc. of The Pacific, kapitel 81, side 5) har bevist ud over al rimelig tvivl, at syv af de 60 stjerner, der befinder sig i vor umiddelbare nærhed, har planetsystemer.

Masserne af fem af planeterne er blevet beregnet, og det viser sig, at de ikke er tungere end Jupiter eller Saturn.

De pågældende afstande ligger omkring 11 lysår, så optiske teleskoper er nytteløse i eftersøgningen af sådanne kolde legemer. Beviset stammer fra konstateringen af, at syv af stjernerne vakler, set imod den endnu fjernere stjernehimmel.

Ustabiliteten er en følge af den indbyrdes påvirkning mellem stjernen og dens omkredsende planet system, da rotationspunktet (med hensyn til massen) må ligge uden for stjernens center, således at stjernen synes at bevæge sig fra side til side, mens planeterne bevæger sig rundt om den. Afhængig af antal og masse af planeterne, og af stjernens masse, vil den vaklende bevægelses størrelsesgrad og indviklede beskaffenhed variere. Planeten 61 Cygni (11 lysår borte) bruger 4 jordiske år til en omkredsning. Dens masse er 1/100 af den sol, den omkredser. På samme måde afslører Bernard's stjernes bevægelse, at den har 2 planeter kredsende i sin nærhed.

Ingen af de planeter, der til nu er identificeret, kan rumme liv i en af os kendt form. F.eks. er Bernard's stjerne for kold.

Det kan nævnes, at Sputnik I er på vej til 61

Cygni, og dens signal kan med god styrke „modtages“ der om kort tid!

J.R.

Zenith Newsletter, maj 1969 /woj

PAS PÅ!

Månen kommer efter os

Den kommer lidt nærmere for hver dag – og videnskaben udregner om og hvornår sammenstødet vil ske.

Af John Davison

Spørg en bjergbestiger, hvorfor han bestiger ubesejrede tinder, og han vil sandsynligvis trække på skulderen og svare: „Fordi de er der“. Og det samme gælder for de fleste af de bedrifter, der ikke er udført før.

Men når det drejer sig om menneskets interesse for Månen stiller sagen sig anderledes.

Man kunne tro, at det blot er nysgerrighed, men der er en langt mere skæbnsvanger grund til vore forsøg på at afsløre Månens hemmeligheder.

En skønne dag – måske om 1.000.000 år – falder Månen ud af sin bane omkring Jorden, og den kan ramme os som en kanonkugle fra himlen.

Hvis det sker, vil livet på Jorden være slut, kontinenterne vil blive knust, og Jorden kan endog skubbes ud af sin egen bane.

Månen nærmer sig Jorden langsomt men sikkert. Hvis det er meningen, at de to skal kolliderer, ønsker videnskaben at vide hvornår og om mennesket vil være i stand til at frelse sig selv.

Fald.

Man vidste ikke, at Månen faldt før for nogle år siden, da nye instrumenter gjorde det muligt at måle Månens nøjagtige afstand fra Jorden. Tilnærmelsen sker med flere fod for hvert århundrede.

Jo nærmere Månen kommer til Jorden, des hurtigere vil den falde.

I tusinder af år har mysteriet om, hvordan Månen blev skabt, fascineret menneskene. En teori er, at den engang var en del af Jorden.

Den kan være blevet løsrevet fra Jorden ved den største naturkatastrofe denne planet nogen sinde har oplevet. Hvis den vender tilbage til Jorden, kan denne store omvæltning meget vel blive gentaget.

Forandring

Nogle videnskabsmænd har prøvet at finde ud af, hvilken del af Jorden Månen kom fra. Undersøgelser af Jordens overflade viser, at umådelige

masser af materiale engang blev flyttet, så konti-
nenterne forskød sig og bjerge og sænkninger
opstod.

Det eneste sted en sådan masse kunne være
flyttet fra er Stillehavet. Der eksisterer intet hul
der i dag, fordi svælget gradvist er fyldt op med
klippestykker. Stillehavet er stadigvæk det dybe-
ste hav på Jorden.

Før Månen kommer ubehageligt nær til Jor-
den, vil mennesket sandsynligvis være i stand
til at reducere den til små harmløse stykker.

Disse vil da fortsætte med at omkrede Jorden
ligesom de mange måner, der danner planeten
Saturns ring.

Nogle videnskabsmænd er imidlertid overbe-
vist om, at det ikke vil være nødvendigt at splitte

Månen ad. De siger, at den ikke vil styrte ned
på Jorden, fordi den vil gå i stykker under tryk-
ket af Jordens tyngde.

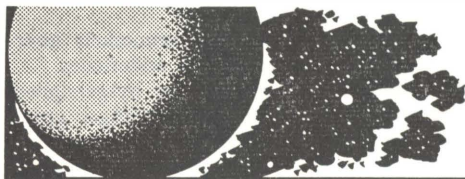
Naturen vil omdanne den til en strålende ring
rundt om vor planet.

Til sidst vil ringen falde ned på Jorden i me-
teorit-byger. Det bliver måske ikke behageligt,
men den menneskelige race vil overleve.

Men videnskaben er ivrig efter at finde svarene
på visse afgørende månespørgsmål. Hvornår for-
lod Månen Jorden? Hvor langt fjernede den sig?
Hvornår begyndte den at vende tilbage?

Disse spørgsmål vil ikke komme til at berøre
os i hundreder af generationer, men svarene vil
vi måske snart kende.

Weekend /BK.

JORDEN RUNDT

SPANIEN:

*Los Monegros, Aragonien, 1.-11.-68.
fra „Flying Saucer Review“.*

5 personer var på vej hjem til Zaragoza fra
Barcelona; de kørte i bil ad Los Monegros vejen.
De fortæller følgende:

Klokken var omkring 4,30 om morgenen og vi
sad og sludrede og lyttede til bilradioen. Vi var
ca. 40 km fra Zaragoza, da en af os råbte: „Se,
solen er ved at stå op!“ Så indså vi, at den enor-
me orange skive, vi så, umuligt kunne være so-
len, da den kom til syne i vest. Da bilen var om-
kring en halv km fra objektet, stoppede motoren,
lysene gik ud og vore ure gik i stå. Vi så den
store skive lande til venstre for vejen. Vi kunne
ikke se, om den rent faktisk rørte jorden eller ej.
Den havde en skinnende orange farve, og så me-
tallisk ud. Den var kuppelformet, umådelig, på
størrelse med en tyrefægter-arena. Dens klarhed
var uhyre, men den havde ingen lysende ring
rundt om sig. Den blev ca. tre min. på jorden,
og så begyndte den at stige, blidt og stille (lyd-
løst). Mens den stadig var ganske nær jorden
accelererede den pludseligt kraftigt og efter få
sekunder var en lille orange prik på himlen alt,
hvad man kunne se af den. Så snart den var for-
svundet, fungerede motor, lys, radio og ure atter
normalt.

UFO-chronicle, marts 69 /BW.

ENGLAND:

*UFO-invasion: – Milakovic-beretningen.
Begivenhederne den 20. november 1968.*

Den britiske offentlighed er alarmeret. UFOer
overflyver øen i stigende antal, og der finder
stadigt flere observationer sted også på nærmeste
hold. De officielle underretninger, der efter ordre
fra Robertson-komiteen fra januar 1953 skal be-
stræbe sig for at bortforklare sådanne fænomer-
ner, bliver ikke mere accepteret.

Det stod særlig klart hin 20. november 1968,
da hundredtusinder af mennesker så en hel UFO-
sværm flyve over den engelske himmel, og avis-
redaktioner, radiostationer samt observatorier
druknede i opringninger. Men den offentlige op-
lysning om, at det sete fænomen drejede sig om
dele af den russiske satellit „Kosmos 253“, kun-
ne ikke tilfredsstille vidnerne til denne obser-
vation. Mange stemmer forlangte en ordentlig
forklaring. Man vil ikke lade sig spise af med
udflugter, der tydeligt nok er opfundet, kun fordi
man ikke kender sandheden eller ikke vil ind-
rømme den – nemlig, at det her drejer sig om
flyvende objekter fra verdensrummet!

Det landede objekt

Særligt indtryk gør det jugoslaviske ægtepar
Milin og Doris Milakovic's observation om ef-

termiddagen den dag. Med deres elleveårige søn Slavic var de taget på en udflugt i deres bil og var på hjemvejen i nærheden af Hambury, på grænsen mellem grevskaberne Staffordshire og Derbyshire. De studsede, da der pludselig løb en hel række harer over vejen lige foran bilen; og da de så mod venstre, hvor dyrene kom fra, bemærkede de et klartlysende objekt midt på marken. Langsomt klævede det sig op i luften, fløj hen over deres vogn og henimod et hus, der lå ca. hundrede meter borte på højre side af vejen. Ægteparret, der imidlertid var steget ud af vognen, kunne da se det svæve over dette hus.

Ingen af dem hørte nogen støj og så heller ingen del af det flyvende objekt bevæge sig; det syntes dog at „vibrere ligesom gelé“. Mrs. Milakovic bedømte det til at være på størrelse med huset, som det i faldet havde trykket. Begge vidner betragtede det i fem minutter og kunne se flere menneskelige skikkelser – som silhouetter – der gik frem og tilbage i den øverste del. En af personerne bøjede sig flere gange ned, som om han søgte efter eller betragtede noget nedenunder kanten. Kun den øverste kuppelformede del var oplyst, delvis i gult, brunligt og grønt.

Objektet fjernede sig igen fra vidnerne, men denne gang fløj det ikke jævnt, men med stødvis acceleration. Samtidig blev lyset så intensivt, at Mr. Milakovics øjne begyndte at gøre ondt. Derpå gik begge tilbage til vognen og fortsatte hjemturen, mens objektet stadig var i syne over dem.

Et referat om begivenheden fremkom den 25. november 1968 i Wolverhampton dagbladet „Express and Star“, hvorpå flere personer meddelte Milakovics, at de dels selv havde set noget lignende, dels gerne ville have flere enkeltheder.

Siden denne tildragelse går ægteparrets ure bagefter. Tilsyneladende har udstrålingen fra det overflyvende UFO bevirket dette.

Flying Saucer Review, jan./feb. 1969.

UFO-Nachrichten, maj 1969 /BK.

Kommentar: Ved en senere „påvisning“ lykkes det ikke at finde stedet med det omtalte hus. Bl.a. derfor vil UFO-NYT indtil videre betragte beretningen med en vis sund skepsis. IOKj.

ENGLAND:

Mystiske objekter over Tipperary

Et uidentificeret, mangefarvet flyvende objekts besynderlige ti minutters flugt blev fulgt fra Bantry over Cork City til Mallow og videre til Cobh af flere mennesker sidste torsdag, men en talsmand for den meteorologiske afdeling i Corks

lufthavn sagde, de ikke dér havde set noget.

„The Examiner“ blev oversvømmet med op-ringninger fra folk, som havde set objektet og som spurgte efter en forklaring. På en forespørgsel til det meteorologiske kontor i Corks lufthavn sagde en talsmand derfra, at de ikke havde set noget. Men da der var en meget rød solnedgang den aften kan det være, det kun var synligt for dem, der stod i den rette vinkel i forhold til solen.

Indbyggere i Vee Gap distriktet i Tipperary, som har observeret mystiske flyvende objekter regelmæssigt i nogle år, tror de bruger Bay Lough i bjergene over Vee Gap som landingsbase.

En beboer, som telefonerede til vort kontor fra Cahir i sidste uge, sagde, at sådanne objekter var ganske almindelige i området og var set regelmæssigt, særligt i de sidste to år.

„De ses meget ofte nær jorden, og dette har ført til den antagelse, at de virkelig lander her“, sagde manden, der ringede. Han ville ikke have sit navn offentliggjort.

Cork Weekly Examiner, 14. feb. 1969 /BK.

Kommentar: UFO'erne søger måske at finde årsagen til, at der så ofte bliver sunget om Tipperary?
IOKj.

ENGLAND:

Hændelsen ved Cam

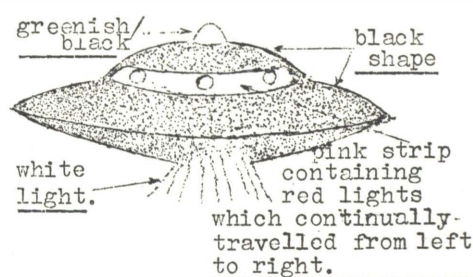
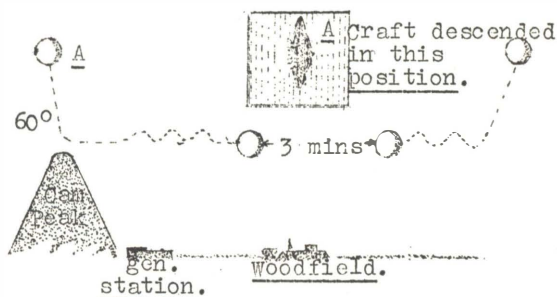
I sidste nummer af Zenith bragtes en notits om en observation i Cam, Gloucestershire, hvor vidnet var en cyklist.

Efter en undersøgelse foretaget af gruppen, viste det sig at være en yderst interessant sag, som berettiger en grundig redegørelse. Vi blev først opmærksom på den påståede observation, da vi modtog et udklip fra „Gloucestershire Gazette“ (ikke „Dursley Gazette“) dateret 15. marts 1969.

Artiklen omtalte „Overnaturlige ting på himlen ved Dursley i de seneste uger“ og fortsætter med at fortælle om to observationer, som begge kort har været nævnt i Zenith nr. 8, og som der nedenfor mere detaljeret er redegjort for.

Da avisartiklen ikke indeholdt adressen, var vort første job som „UFO detektiver“ at forvisse os om hvor vidnerne boede. Dette opnåedes efter telefonopkald, skriveri og til slut ved at besøge den journalist på avisen, der skrev artiklen. Har man ikke succes med det samme, så prøv og prøv igen“.

Vi tog ud til Richard Buffrey, som havde påstået at have set et lys dale ned fra himlen, og derefter svæve over en nærliggende landsby, hvor

A. Fartøjet dalede i denne stilling. Nærmest baken er aftegnet den omtalte transformator-station. Lyset øverst var grønligt/sort. Et hvidt lys kom

ud fra bunden. Midt på fartøjet sås et lyserødt bånd med røde lys, der hele tiden bevægede sig fra venstre mod højre. Resten af fartøjet var sort.

han var i stand til at skelne en klassisk flyvende tallerken type, før den blinkende fløj bort over floden Severn.

Uheldigvis var han ikke hjemme, så vi efterlod en observationsblanket, idet vi håbede at modtage en fuldstændig beretning, før vi igen besøgte hans hjem.

Der dukkede ikke nogen rapport op i løbet af den næste uge, og vi lagde igen vor vej til Cam, (letsindige nok til at tage afsted uden aftale), med håbet om at redde os en første-hånds-beretning.

Heldet var med os, Mr. Buffrey var hjemme. Han bød G.L. og mig velkommen, og var glad for at have mulighed for at tale med nogen, der var interesseret i, hvad han havde set. Richard Buffrey er en 26-årig tegner. Han bor tilsyneladende alene i en bungalow ved Cam Green. Han er en velbygget, atletisk udseende mand, spiller regelmæssigt fodbold, og synes at være både sund og rask.

Indtil 2. februar (ikke marts, som der ukorrekt var nævnt i Zenith nr. 8), havde han hverken set eller ofret emnet flyvende tallerkenner megen interesse. I virkeligheden var han mere skeptisk indstillet end de fleste af hans arbejdskammerater. Han havde ikke læst meget om UFOer, eller været særlig ivrig for at få noget at vide om dem.

Den 2. februar (han er helt sikker på datoen, for det var på hans brors fødselsdag) kl. ca. 21,20 var han på vej hjem fra Kingshill Inn (kro) efter at have drukket to pints shandy sammen med sin far. Mr. Buffrey nævnte, at han sjældent overskrider den mængde. Han var lige i færd med at sætte sig op på cyklen efter at have trukket den op af en stigning, da han bemær-

kede: „– noget komme lige ned fra himlen direkte over Cam Peak (en berømt (evt. iøjnefaldende) konisk-formet bakke). Jeg stod af cyklen og betragtede det. Det var som en klar stjerne, der faldt ned fra himlen. Efterhånden som det kom længere ned, voksede det i størrelse, indtil det var så stort som planeten Venus, som også var synlig på det tidspunkt.

Det var et klart hvidt lys med et tydeligt afgrænset omrids. Da det nærmede sig bakketoppen, fladede det ud og fløj i en bølgeformet bevægelse.

Farten var fantastisk, og jeg måtte være hurtig for at følge objektet. Da det nåede hen over Woodfields (et nærliggende gods) standsede det brat, ja, i en sådan grad at jeg passerede det (sandsynligvis hans synsline). Langsomt blev lyset mere intenst, og forsvandt så i mørket. Da mine øjne havde omstillet sig fra lyset, kunne jeg på himlen se et klart omrids, fri af de omliggende bakker (se tegningen). Objektet svævede i ca. 3 minutter, og bevægede sig så langsomt mod Severn. Mens det fløj, skiftede objektet til det oprindelige klare lys, satte farten op og forsvandt ud i intet“.

Mr. Buffreys oprigtighed og klarhed med hensyn til, hvad han havde set og ikke set, gjorde indtryk på både GL og mig. Han understregede, at objektet var massivt og lige så virkeligt som nogen ting, vi kunne se i hans værelse. Han slog fast, at objektet svævede og roterede (tilsyneladende imod urviserne; Zenith's red.), men der var hverken kondensspor eller lyd, og størrelsen var som en cricketkugle holdt ud i strakt arm.

Han bærer ikke briller og så objektet uden nogen form for mellemled (som fx. kikkert). Han bedømte retningen til at være fra nordøst mod

sydvest og højden til omkring 3.000 fod.

Man kan diskutere hans højdeberegning, når han ikke kender objektets størrelse, men dog synes det at være en sandsynlig højde. Han beskriver sit syn som godt/normalt.

Han siger, han ikke har nogen erfaring i satellitobservation. Skønt hvis denne beretning omhandler en virkelig begivenhed, kan det næppe have været en satellit.

Mr. Buffrey mente det var relevant at nævne, at han i de fire følgende nætter efter observationen vågnede nøjagtigt kl. 3 hver morgen med en mærkelig følelse af, at der var nogen i værelset, skønt der ikke var nogen. Han kom også med den kommentar, at da han den aften betragtede objektet, oplevede han „en besynderlig fornemmelse af at være iskold og fortryllet – som om jeg blev tvunget til at betragte det.“

Vidnet var ivrig for at assistere os i vor undersøgelse, og udpegede nøjagtigt, hvor det kom tilsyne, svævede og forsvandt. Han er nu blevet mere interesseret i selve emnet, og er begyndt at læse Arthur Shuttlewoods to bøger (ikke på vor anbefaling). Hvis det har relevans, går han lejlighedsvis i kirke, men beskriver ikke sig selv som særlig dybt religiøs.

Det er vanskeligt at bedømme denne sag som andet end en ægte rapport på et uidentificeret flyvende objekt – hvis man ikke vil betvivle vidnets sandfærdighed.

Hvis man, som jeg gør, accepterer, at vidnet ikke med overlæg lyver, så må man acceptere, at enten beskriver han en virkelig begivenhed, eller også lider han af en form for løbsk fantasi, hallucinationer eller vrangforestillinger.

Han gav mig ikke indtryk af at høre til den anden kategori. Det er sandt han beskrev de sædvanlige „iskold – tvunget til at betragte – nogen i mit værelse“-oplevelser, og dog føler jeg, at dette ikke skader hans sag.

De fleste ufologer (også jeg) har oplevet noget lignende som disse fantastiske ting, og jeg mener, at de i virkeligheden støtter hans påstande, som en antagelig reaktion på en klar og *virkelig* oplevelse. Det er værd at bemærke, at der, da han følte der var nogen i hans værelse, i virkeligheden ingen var. Ville en mindre stabil person videre have forestillet sig, at han havde mødt en fremmed i sit værelse, eller noget i den retning? Det har jeg mistanke om. At hans indbildningskraft kan have skabt denne „følelse“, kan vel være, men at han er i stand til sandfærdigt at sige, at der ingenting var, er et sikkert tegn på et afbalanceret sinds sejr over en vildfaren fantasi.

På grundlag af det tilgængelige bevismateriale er jeg tilbøjelig til at acceptere Richard Buffreys vidneudsagn som den mest sandsynlige forklaring på en begivenhed, som ellers vil blive forklaret som en løgn, eller usand og indbildt.

Det er måske værd at bemærke, at hvis Mr. B. i virkeligheden så et fremmed fartøj, var dets kurs næsten præcis, hvis ikke helt præcis, over en el-transformator station.

Fotos af omgivelserne, transformator-stationen o.s.v., er opbevaret i vort kartotek.

Alan Bailey.

Zenith Newsletter, maj 69 [woj.]

WALES:

Dato: 15. november 1968.

Tid: Kl. 7,15.

Sted: Port Talbot, Glamorgan.

Under en vagt i gården på et stålværft opdagede tre mænd et klart hvidt lys, der lignede en stor stjerne, i den ene ende af gården. Det så ud til at være roterende og bevægede sig fra vest til øst. Da det nåede øst stoppede det og slukkedes (blegnede), efterladende en mørk plet. Fra denne mørke plet dukkede ni grå objekter, formede som fjernsyns (billed)-rør, op. Fem af disse objekter fløj mod vest, to mod syd, et mod nord og et mod øst. Disse ni objekter forsvandt ud af syne og den store plet forsvandt gradvis, da dagen brød frem kl. 8,10.

British UFO Research Association (BUFORA)

*Isle of Wight UFO Investigation
Society, januar 1969 [PH.]*

CANADA:

*Cornwallis River, Nova Scotia, 15.-9. 1968
fra „Saucers, Space and Science“.*

Efter en søndagsvandring på Cornwallis River dæmningen nær Port Williams afgav fire drenge beretning om et synkende UFO. Det var 4,5 m i diameter, 1,8 m højt og ca. 400 meter fra dem. Det var sort og svævede 30 m over floden. Drengene løb henimod det. Det stod og svævede midt i luften og så ud til at svinge som en snurretop. „Vi stod og betragtede det i ca. 10 min., så begyndte det langsomt at styre ned mod Cornwallis River. Det gik ned på vandet og bevægede sig med strømmen“, sagde David Taylor. „Der hørtes ikke noget plask, da objektet ramte vandet og det lavede ingen støj i luften, forklarede han ved et interview. „Da vi kom derhen, var det ikke andet

end en stor sort skygge under vandet. Det brød gennem overfladen to gange. Drengene vendte tilbage til Wolfville og kontaktede professor MacNeill, der er medlem af National Research Council's Meteorite Committee. Han tog ned til skuepladsen. David gik foran prof. McNeill og så objektet igen. „Det må have opdaget os, for det bevægede sig langsomt længere ud på floden og sank ned i den. Det lignede bare en uhyre klump“. McNeill afsøgte området med et magnetometer, et instrument til at opspore magnetiske stoffer med, men uden resultat.

UFO Chronicle, marts 69 /BW.

CANADA:

Den 29. august sidste år så en lokal politimand og en operator fra kontrollårnet i Torontos internationale lufthavn et flyvende objekt, som fløj over Oakville, Ontario. Det havde hvide lys langs randen og grønne og orange lys på toppen. Selv om det tilsyneladende var omkring 1.000 fod (300 m) over Oakville søen og omkring en mile fra kysten, registreredes objektet ikke på radaret. Men det blev set af betjenten i 20 minutter og af fly-observatører fra det nærliggende Malton i 45 minutter gennem kraftige kikkerter. Mange lokale indbyggere meddelte, at også de havde set objektet, som forsvandt af syne ved dag gry.

U.F.O.I.C. Newsletter, feb. 1969 /BK.

CANADA:

Steinbach, 18/9-68

fra „UFO MAGAZINE“, Cleveland, Ohio.

En landmand fra Steinbach distriktet så ved 16-tiden et UFO skille sig af med totter af „englehaar“.

„Jeg stod i min gård og så over imod laden, som jeg skulle til at male, da jeg så tre grå fodboldformede objekter komme flyvende i retningen nord-syd“, begyndte gårdmanden. Han sagde, at to af UFO'erne syntes at hænge sammen ved en „lang hvid bue eller løkke“, der var tre gange så lang som objekterne. Det tredje objekt var særskilt. Buen, som koblede de to UFO'er sammen, var „hvid som damp“ og syntes at være tyndslidt (flosset) i nærheden af det punkt, hvor det var forbundet med det ene af objekterne. Han kaldte på sin kone for at også hun skulle se det mærkelige syn, som varede ca. 15 sek. Objekterne blev anslået til at være 7–800 m over

jorden. Efter at objekterne var forsvundet, begyndte mærkelige hvide totter at falde ned på elektricitetsledninger, træer og hegn i området. Hans 16 års gamle søn indsamlede noget af materialet, men bemærkede, at det meste af det var opløst næste dag. Det er blevet oplyst, at videnskabsmænd på Manitoba universitetet er ved at analysere det (candy) floss-agtige stof.

UFO Chronicle, marts 69 /BW.

USA:

Flyvende cigar

Santa Barbara, Calif., 14. aug. 1968.

To familier her har rapporteret at have set et uidentificeret flyvende objekt sejle langsomt hen over byen i 5.000 ft. (1500 m) højde den foregående aften.

Mrs. George Grayson fortalte, at hun kl. 20,20 så „et meget kraftigt lys“ over byen bevæge sig fra syd til nord. Hendes ældste søn, Malcom, 17 år, monterede hurtigt et 60 x teleskop på en træfod. Og i tre minutter skiftedes familien Grayson til at kikke på objektet i luften, der på det tidspunkt svævede lige over hovedet på dem. „Det var gråt, cigarformet, med myriader af grønne, røde og hvide lys blinkende som stjernekastere i hele dets længde“. Et privatfly nærmede sig objektet fra nord, hvorefter lysene på UFOet slukkedes og det forsvandt på aftenhimlen. Hendes mand ringede til Vandenberg Air Force Base for at rapportere observationen. Kort tid efter patruljerede et jettfly over området...

Kilde: Santa Barbara Press.

Saucer Scoop, feb. 69 /woj.

USA:

UFO-rapporter fra området

Nordøst-Missouri har haft en masse rapporter om uidentificerede flyvende objekter tre nætter i denne uge. William Overstreet fra Elmer, Mo., sagde efter sin oplevelse, at han ikke mere er den skeptiker, han engang var. Overstreet fortalte, at han kørte lige under et mystisk svævende objekt på vej til arbejde tidligt tirsdag morgen, den 4. marts. „Jeg ved simpelthen ikke – jeg har aldrig set noget lignende“, sagde Overstreet. UFO-aktiviteten begyndte søndag aften den 2. marts ved Kirksville. Kirksville politiet blev alarmeret, da en far og hans søn rapporterede et mærkeligt, svævende lys. Da betjentene ankom,

var objektet forsvundet. Flere observationer rapporteredes fra Kirksville mandag den 3. om aftenen, også fra Lancaster, Mo., nord for Kirksville og fra Novelty mod sydøst. Federal Aviation Administration stationen i Kirksville lufthavn modtog to rapporter tirsdag den 4. om aftenen. En pilot, Art Buchanan, som bor i Greentop, Mo., rapporterede, at han fulgte efter et usædvanligt kraftigt, hvidt lys vest for Greentop. Harold Forman fra Novelty, Mo., observerede et andet, der fløj højt fra sydøst til nordvest over Novelty. William Overstreet er et 50-årigt postbud, som tidligere var nattevagt i Elmer. Han har afleveret en skriftlig beretning om sit møde. Overstreet var på vej til arbejdet ca. kl. 6,40 den 4. marts; lige efter solopgang, da han kørte på Macon County Route J omkring fire miles vest for, hvor den gennemskærer U.S. 63 ved Atalanta, Mo., så han et usædvanligt kraftigt lys mod syd. Overstreet sagde, at lyset bevægede sig mod nord, at han kørte mod vest, og at det var lige over vejen foran ham, da han nåede op på toppen af en bakke. Overstreet beskrev det som en rødlig kugle ca. 100 fod (30 m) i diameter og ca. 50 fod (15 m) over jorden. Lyset var så kraftigt, at han slog solskærmen ned på sin lastbil og skyggede for øjnene med hånden. Da han kom nærmere, skiftede kuglen farve i midten. Den fik et blåligt skær, der var ustadigt. Der syntes at være en gul kant langs ydersiden, der bevægede sig med uret. Der var ingen støj, og det fløj langs med vejen foran ham med ca. 40 miles (64 km) i timen. Overstreet sagde, at da han kørte nedenunder objektet, samlede en stråle af hvidt lys sig i en plet på vejen omkring otte fod (2,4 m) i diameter. Strålen syntes at være varm, og alt, hvad der blev set igennem den, blev forstørret. Overstreet sagde, at da hans lastbil kom ind i lyscirklen, satte motoren ud og hans radio blev tavs. Da han satte farten ned, gik lastbilens motor og radioen igen i gang. Han prøvede at fange den bevægelige lysplet, men lastbilen tabte fart, så snart han kom så nær som seks fod (1,8 m). Overstreet sagde, at han besluttede at trække sig tilbage, og objektet vendte sig mod nord og beskrev derefter en cirkel mod sydøst, stadig med ringe fart og nær ved jorden. Overstreet kørte senere tilbage ad sin rute og standsede ved gårdene for at spørge beboerne, om de havde set noget. Han kunne ikke finde nogen, som havde.

Marceline Press, Mo. 13.-3. 69.

The U.F.O.R.C. Journal, april 1969 /BK.

USA:

To „lys“ bliver til fire

North-Canton, Ohio.

Den 17. marts 1968 kl. 20,45 var Mr. Larry Johnson, North Canton, Ohio, beskæftiget med at lægge nogle haveredskaber på plads. Himlen var stjerneklar.

Som han stod og kiggede op mod stjernerne, så han et hvidgult lys bevæge sig imod ham fra nordøst. Hans første tanke var, at det nok var en flyvemaskine på vej mod Akron-Canton lufthaven, men han undrede sig over manglen på såvel motorstøj som blinkende lys.

Netop som det nåede ret ud for ham midt i hans synsfelt, stoppede det helt op i 3-4 sekunder, og fortsatte så mod vest i 1 eller 2 sekunder. Så stoppede det igen op i samme tidsrum og bevægede sig derefter ret syd. Det stoppede tredje gang, aftog i klarhed til ca. det halve, udsendte et andet objekt, som gik mod syd, og genvandt sin oprindelige klarhed. Han fortsatte med at betragte det oprindelige lys i ca. 1 minut, mens det stod stille. Mens han et øjeblik kikkede en anden vej, forsvandt dette objekt.

Mr. Johnson havde stået og kigget efter nogle minutter, da han pludselig så et andet objekt komme mod sig fra stik nord. Dette var orange i farven og 2-3 gange så klart som det første. Det syntes også at være større, snarere på størrelse med en kvartdollar end en ært.

Hverken klarhed eller retning ændrede sig, mens det konstant bevægede sig mod syd. Pludselig udsendte også dette et andet objekt, ca. halvt så klart lysende som det selv, og „barnet“ fløj bort med større fart end det oprindelige. Begge objekter forsvandt gradvis i det fjerne.

Mr. Johnson tog brillerne af flere gange under den første episode, for at forsikre sig om, at der ikke var tale om refleksler.

The CUP Newsletter, dec. 1968 /woj.

Kort for hovedet

Den 7. december 1968 blev et OAO (Omkredsende Astronomisk Observatorium) opsendt fra Cape Kennedy. Fra sin bane 787 km over Jorden skal dets 11 teleskoper rettes mod varme unge stjerner, hvide dværge og røde kæmpestjerner, som således kan iagttages uden forvrængning fra Jordens atmosfære.

„Seattle Post Intelligencer“, 8. dec. 68. /IOKj.

BRASILLEN:

Offentlig anklager observerer UFO

Et UFO ledsagede den offentlige anklager for Comara de Campos, hr. Perez og hans hustru, da de i bil var på vej fra Itaperuna til Campos. Det havde en konisk facon og udsårede et intensivt blålig-rødt lys. Da hr. Perez kørte hurtigere, satte UFOet også sin fart op.

Politipræfekten fra Itaperuna, der blev underrettet om begivenheden, erklærede, at han dagligt fik meddelelser om observationer i sit distrikt, men han foranstaltede ingen undersøgelser, da han ikke troede på UFOer, selvom næsten samtlige indbyggere i distriktet havde set dem, så godt som dagligt mellem kl. 7 og 9 om aftenen. Således skal et UFO være landet på hr. Cesar Pavans gods. Det lammede ham i fem minutter, da farvede lysstråler fra objektet blev rettet mod ham, mens hans hustru blev skræket af. Paran bedømmer objektets diameter til ca. 3 meter.

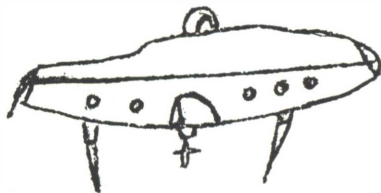
Oversat fra portugisisk af Irene Buchbauer.

UFO-Nachrichten, juli 1969 /BK.

„En eller anden råbte „der kommer et rumskib“ og løb afsted for at fortælle læreren det“, sagde han. Objektet svævede da over træerne og udsårede senere flammer og damp.

Pludselig drejede det, vendte tilbage over poplerne og fór opad med retning mod Hastings.

En anden skoledreng, Kenneth King, sagde tallerkenen havde lys i bunden med et sort bånd rundt langs siden. Han kunne også se en lem og to antenner på fartøjet. „Det udsårede en smældende lyd“, sagde han.

Lee Curran fortalte, at objektet glødede med et spøgelsesagtigt lys. „Det så ud som om det ikke kom fra denne verden“.

Læreren, der blev tilkaldt for at se objektet, sagde han betragtede det i omkring 10 minutter efter at det var vendt tilbage fra poplerne.

Han mente, det var for rundt til at passe på beskrivelsen af noget luftfartøj, han kendte til.

Skolebestyreren, Mr. C. Hall, sagde han nøje havde udspurgt børnene efter observationen. „Jeg er overbevist om, at de så noget, og jeg tror, det var en ærlig observation“, sagde han.

*New Zealand Scientific Approach to
Cosmic Understanding,
januar-februar 1969 /BK.*

NEW ZEALAND:

Flammende rumskib observeret
Sunday News, 22. dec. 1968.

Forældrene til 32 elever i Te Mata skolen, Havelock North, gør ikke længere grin med flyvende tallerkener – deres børn siger alle, de så et af disse objekter „fra det ydre rum“ svæve hen over skolegården fredag formiddag ved 11,20-tiden.

Objektet blev først set, da en almindelig fjerdeklasse var i skolens svømmebad. Det bevægede sig hen over en frugthave, hang så ubevægeligt over en række poppeltræer – 100 yards fra svømmebassinet.

Objektet blev beskrevet som en 25 fods (7,5 m) funklende skive med blinkende lys, antenner og et mærkeligt rhombeformet lys på kuplen.

De fleste af dem, der var i vandet, bemærkede ikke objektet, før ordet „rumskib“ blev råbt til dem fra en gruppe ved omklædningsrummene.

Den 10-årige William Skipworth fortalte, han først så det mellem skyerne, hvorefter det satte kursen lige mod skolen.

Kort for hovedet

Condon-kommissionen udviser en besynderlig selvmodsigende holdning til mange af de observationer, deres rapport omtaler. F. eks. erklærer rapporten, at mange såkaldt „gode tilfælde“ ikke kan anses for betydningsfulde, fordi der kun er ét vidne. Hvis disse tilfælde skal forkastes, ene og alene af denne grund, hvorfor er de så overhovedet blevet undersøgt?

– spørger John C. Ross i „Fate“, juni 69. /IOKj.

Pluk fra pressen - 1959

Vore „pluk fra pressen“ er denne gang historiske og viser den „ramme“, hvori svindehistorien, omtalt i lederen, optrådte.

Seks observatører i Ikast så flyvende tallerkener

Observationerne falder nøje i tråd med rapporter fra det sydlige Jylland og Fyn

Et moderskib for flyvende tallerkener fra andre kloder menes i denne tid at befinde sig i luft- rummet over Danmark. I de sidste dage er der fra store dele af Jylland og Fyn rapporteret en mængde observationer af mærkelige flyvende genstande.

Sct. Hans aften kl. 23,02 så seks personer fra Ikast tre rødgule runde ting på himlen.

Fire af observatørerne er overbeviste om, at det umuligt kan være fyrværkeri, idet genstan- dene bevægede sig i ryk, og i løbet af et par mi- nutter fløj over himlen med retning fra syd-syd- øst. De to øvrige observatører stiller sig skeptiske.

Dette fænomen blev samme nat mellem kl. 23,30 og 0,30 set af mange i det sydlige Jylland og på Vestfyn. Herfra oplyses, at himmellege- merne af og til skiftede plads, og nu og da for- svandt ud af synsfeltet. Kl. 0,30 forsvandt de alle. De beskrives som stråhatlignende med flad bund og kuplet overbygning. Også disse objekter var rødgule.

Flyverne har intet set

I tilslutning til denne meddelelse oplyses fra flyverkommandoen, at man ikke her i de sidste døgn har modtaget meldinger om observationer af usædvanlig art.

Hos SUFOI i Brande blev de tre objekter set Sct. Hans aften kl. ca. 21. De var på himlen i flere minutter, og terrænet er her så øde, at det med bestemthed kan siges, at der ikke har været tale om fyrværkeri.

Moderskibet observeret?

Denne gruppe var i går heldig at se det for- modede moderskib. Det havde form som en ci-

gar. På 20–30 sekunder bevægede det sig fra øst, tværs over himlen mod vest. Observationen blev gjort kl. 8,15.

SUFOI-folkene mener, at der i denne tid er usædvanlig gode muligheder for at se flyvende tallerkener. Dog må observatørerne være meget skeptiske. Venus er hele dagen på himlen og kan let blive årsag til meldinger om observationer.

Pim-

Herning Avis, 25. juni 1959.

Himmelfænomen observeret over Kolding og Brande

Et stort rødgyldent objekt, der bevæger sig.

En dame, der bor i Sdr. Kongevej-kvarteret i Kolding, har underrettet vort blad om et himmel- fænomen, som hun og familien samt en nabo- familie har observeret natten til torsdag.

Vedkommende dame, der ikke ønsker sit navn frem og har været tilbageholdende i første om- gang, så ved 11,30-tiden en stor rødgylde „stjer- ne“, der bevægede sig frem og tilbage.

– Pludselig, og det var det, der overbeviste mig om, at det var noget usædvanligt, begyndte genstanden at flyve eller bevæge sig i en halv- cirkel, der blev gentaget i modsat retning. Kl. 12,45 forsvandt genstanden gradvis, indtil den til sidst var helt borte.

Vi har forelagt sagen for kaptajnløjtnant H. C. Petersen, flyvestation Skrydstrup, der udtaler, at der næppe kan være tvivl om, at det er det samme objekt, man har set i Brande, hvor en gruppe har holdt vagt i 6 aftener og de tre af disse aftener har set fænomenet. Man har oprin- delig hældet til den anskuelse, at det drejer sig om en stjerne, men vil foretage yderligere under- søgelser. Objektets bevægelighed er det vanske- ligt at udtale sig om, da det må befinde sig i ca. 30.000 fods højde. Noget kan dog tyde på, at det ikke drejer sig om et almindeligt himmellegame.

Frit Folk (Vejle Social-Demokrat),
26. juni 1959.

„Flyvende stråhat“ set af tre ved Sønder Homaa i aftes

Den tegnede sig skarpt rød mod den østlige aftenhimmel ved Sdr. Homaa.

– Der er overhovedet ingen tvivl. Det var en flyvende „stråhat“. Vi var tre, der så fænomenet, og al diskussion var unødvendig, for der var ikke anden forklaring.

Således kommenterer en djurslænding i dag overfor os det himmelfænomen, vedkommende og to andre i aftes ved 23-tiden bemærkede i nærheden af Sdr. Homaa. De tre personer, der ikke ønsker deres navne frem, var i bil på en lille aftentur. Pludselig bemærkede de ude over havet en stærkt lysende genstand. Den tegnede sig skarpt rød mod den østlige aftenhimmel, og den var så nær, at alle tre bemærkede dens ejendommelige form, flad bund og kuplet overflade. Dens størrelse var set fra det sted, hvor de tre djurslændinge opholdt sig, omtrent den firedobbelte af Venus.

– Vi standsede bilen og løb ud på vejen for at sikre os mod alle skeptiske bemærkninger om, at der kunne være tale om lygternes spil og hvad folk ellers finder på som forklaring, når der tales om flyvende tallerkener, slutter djurslændingen.

Grenaa Folketidende, 26. juni 1959.

Jeg fik hentet min kone og min nabo, som også nåede at se den mystiske genstand. En anden slagelseansk politibetjent havde, da han kørte hjem fra tjeneste, set den samme mystiske genstand, der var stærkt lysende „som skåret fra en elektrovsjning“.

„Tallerken“ efter flyvemaskine?

En mand i Jyderup ville forleden prøve sin nyerhvervede kikkert. Han rettede den mod et trafikfly og blev noget chokeret, da han kort efter opdagede, at en mystisk, skarpt lysende og „25-øre-lignende genstand“ fulgte efter flyet. Efter i nogen tid at have ligget lidt til højre og lidt over flyet, gled genstanden med usandsynlig fart mod syd og forsvandt.

Mandag så en soldat en lysende ildkugle ved Hejninge.

Indenfor SUFOI-organisationen mener man ikke, at „Stråhattene“ forleden kan være raket-skyts eller lysbomber! Dertil var bevægelserne for mærkelige. Der foretages nu afhøringer af alle, der så noget denne nat – og materialet vil så blive sammenholdt.

Hidtil er det over Fyn og Jylland, der er set flest mærkelige himmellegerer. I den sidste tid er luftaktiviteten mere og mere flyttet til Sjælland.

mep-

Sorø Amtstidende (Slagelse), 26. juni 1959.

Voldsom „aktivitet“ i luften over Sjælland

Politibetjents oplevelse ved højlys dag.

Gruppen i Slagelse, der efterforsker de mystiske himmelfænomener, har travlt i disse dage. Det vælter ind med rapporter, fortæller politibetjent Hans Jensen. I løbet af den sidste uges tid har over 200 mennesker set mærkelige ting i himmelrummet.

Hans Jensen, der hidtil har ærgret sig over, at han aldrig selv har set „flyvende tallerkener“, har nu fået sin nysgerrighed styret. Han havde en mærkelig oplevelse mandag eftermiddag.

– Jeg lå og dasede på græsplænen, fortæller han. Pludselig så jeg en lysende ildkugle lige i zenith. Den lignede et fiskeskæl, den vuggede og den zig-zag'ede frem og tilbage. Pludselig fór den med voldsom fart langt over på den vestlige himmelbue. Her stod den lidt og gik så – endnu hurtigere – helt over på den vestlige himmelbue.

Ikke UFO'er – men lysbomber?

Plausibel forklaring på de lysende

objekter, som er set fra Horsens forleden.

En horsensianer har i dag givet en plausibel forklaring på de lysfænomener, der forleden aften blev iagttaget ude fra fjordsiden. Marinen holder for tiden skydeøvelser, bl.a. i området ved Samsø. Kuttere benyttes til at slæbe skydeskiver, og målene oplyses ved hjælp af lysbomber, der skydes op og hænger i luften 3–4 minutter, inden de atter går ud. Højden for lysbomberne er 150–200 meter.

Horsensianeren holder for tiden ferie ved Sønderby, og han har selv observeret lysbomberne. Til at begynde med troede han, det var noget andet, men da der kom flere op, var han ikke længere i tvivl om, hvad det var. – Selvfølgelig kan jeg ikke sige det 100 pct., men det kan næsten ikke have været andet end lysbomberne. Jeg er

selv tidligere mariner og har været med til lignende øvelser, siger han til Horsens Avis.

De lysende kugler, der er set af horsensianere, kan altså forklares på denne måde, men samme aften var der tilsvarende observationer fra andre dele af landet, og det var ikke marinens lyskugler.

P.N.

Horsens Avis, 26. juni 1959.

Flyvende tallerken over Kølkjær by?

Ung mand fra Kølkjær så mærkelig flyvende genstand.

En ung mand fra Ikast (navnet er tilbageholdt af redaktionen) så forleden et mærkeligt fænomen, da han kl. ca. 1,30 cyklede fra Søby mod Kølkjær. Idet han var i udkanten af byen, kom en lysende ting flyvende i vandret bane foran ham. Pludselig forandrede den retning og dykkede skråt mod jorden.

Den unge mand fortæller, at genstanden var et par hundrede meter foran ham. Han beskriver den som en aflang ting på ca. tre meter. Foran var den svagt buet. På midten og bagud udsendte den et klart, hvidt lys.

Observatøren mener, det var en flyvende tallerken. Han har tidligere stillet sig skeptisk overfor beretninger om UFO'er, men dette fænomen kan han ikke bortforklare.

Pim-

Herning Avis, 27. juni 1959.

Flyvende Amager-tallerken skal undersøges nærmere

Flyvevåbnet studerer alle radar-observationer, og forsvarrets forskningsråd vil tale nærmere med de to mænd, der fotograferede den mystiske genstand.

Har der været en „flyvende tallerken“ over Amager i går morges? Det påstår to unge amatørornitologer, den 21-årige stud. mag. Ole Strandgaard og den 23-årige stud. techn. Jørgen Ekvall, der tidligt onsdag morgen var ude at kigge på fugle. De siger, at de så en tallerkenformet genstand stå stille i luften over Sojakagefabrikken, et øjeblik efter kom den farende hen over hovedet på dem – for så at forsvinde i stik østlig retning.

De to unge mænd havde held til at tage nogle

billeder, der i går formiddags blev bragt i stort udstyr af B.T. sammen med deres fortælling.

Næppe fra andre planeter

– Vi lader nu vore radarstationer gennemgå alle observationer omkring det nævnte tidspunkt, sagde man i går eftermiddags i flyverkommandoen i Vedbæk. Vi kan ikke sige, at vi tror på „flyvende tallerkener“ – og heller ikke, at vi ikke gør det, vi må blot have beviser for, hvad der har været, og det kan vi kun få ved at undersøge.

Man følger dog lige til, at besøgende fra fremmede planeter regner man ikke rigtig med.

I forsvarrets forskningsråd sagde ingeniør Fabricius, at han er ved at sætte sig ind i sagen – men, sagde han, inden vi herfra kommer med nogen udtalelse, må vi nok have en lidt mere sagkyndig bedømmelse, end man får i B.T.

Vi har imidlertid betydelig interesse for sagen, vi vil gerne kigge lidt nærmere på billeder og negativer og snakke lidt med de to unge mennesker, der har set noget.

E-sen.

Dagens Nyheder, 9. juli 1959.

Et stort spørgsmål:

Den flyvende tallerken over København i går

De militære eksperter herhjemme spørger nu sig selv, om tiden nu er inde til en storstilet og gennemgribende undersøgelse af fænomenet – flyvende tallerkener – over Danmark.

Anledning: Tallerken over Amager i går.

Ekstrabladet (Middagsudgave), 9. juli 1959.

Hvad flyvende tallerkener kan bruges til

B.T., der lever af sensationer, havde i går den helt store at byde på: Fotografier af en „flyvende tallerken“, som to unge studenter mener at have set over Amager i de meget tidlige morgentimer i går.

Sådan noget har man hørt om før, navnlig i en nyhedsfattig tid, og uden at ville sige det ringeste ondt om de to unge mennesker, som vi ikke kender, og hvis gode tro vi derfor heller ikke har nogen berettiget grund til at betvivle, er det interessanteste ved historien dog den måde, hvorpå den straks udnyttes af den mere atomgale del af NATO-pressen. Således skriver det lille „o“ i en lang ledende artikel i Information om fænomenet blandt andet:

„Der foregår utvivlsomt militære eksperimenter hen over hovedet på os alle. Får man dette klarlagt, vil det muligvis mildne klimaet omkring den ventede våbenleverance fra USA til Danmark: Nikebatterierne, der skal opstilles i hovedstadens nærhed“.

Altså: to unge mennesker mener at have set en flyvende tallerken i Københavns nærhed – følgende må enhver modstand mod opstilling af de dødsensfarlige USA-raketter i Københavns nærhed fluks ophøre.

Noget tyder på, at det meget intelligente Information er begyndt at undervurdere sine læsers intelligens. For nok er det varmt, men så varmt...? *Leif.*

Land og Folk, 9. juli 1959.

Amager-tallerkenen

To amatørornitologer kom med film af mærkelig genstand over Islands Brygge. Ingen militære observationer på radarstationerne, siger flyvevåbnets chef, general Ramberg.

Tidligt i går morges har to unge amatørornitologer, den 21-årige stud. mag. Ole Strandgaard og den 23-årige stud. techn. Jørgen Ekvall, fotograferet en „flyvende tallerken“ over Amager. De henvendte sig omgående til B.T. med deres film, og billederne af deres observation blev offentliggjort i går.

De to amatørornitologer beretter, at de var ude for at fotografere fuglelivet, da de så en sort genstand lavt over Sojakagefabrikken på

Islands Brygge. Den var kuppelformet med noget, der mindede om landingshjul, nedenunder. Størrelsen og højden kunne de ikke fastslå. Med voldsom fart, fortæller de, fór genstanden hen over Ballonparken og de gamle skydebaner på det inddæmmede areal ved Amager. Tre gange fik de taget billeder af genstanden, før den forsvandt. De fortæller, at der tilsyneladende ikke forekom lyd fra genstanden.

Deres film blev fremkaldt under kontrol af B.T.s fotograf Tage Nielsen, som bagefter erklærede, at der efter hans opfattelse ikke kunne være tale om et falsum.

Flyvekontrollen i Københavns Lufthavn har intet observeret i daggrøet, hvor de to amatørornitologer foretog deres observationer. Ingen superterrignende genstand er rapporteret til myndigheder fra andre end de to studerende. Lufthavnens radar træder ikke i funktion kl. 4 om morgenen, først kl. 6,30, når trafikken begynder, derimod har flyvevåbnet og andre forsvarsinstanser radarinstrumenter i automatisk funktion døgnet rundt. Men der er intet rapporteret, som bekræfter de to studerendes fotografiske gengivelse af den mystiske genstand.

Chefen for flyvevåbnet generaløjntant Kurt Ramberg udtaler til Berlingske Tidende:

– Efter de fremkomne meddelelser har vi gennemgået alle vore observationer, men der er intet som bekræfter de offentliggjorte billeder.

Men det kan forklares med forskellige ting, atmosfæriske forstyrrelser eller så lav flyvning, at visse radarinstrumenter bliver knap så effektive, de er ikke 100 pct. ufejlbarlige. Vi har givet vort materiale videre til forsvarsstaben. Men foreløbig er der intet, som bekræfter hverken de unge menneskers beretning eller deres fotografiske optagelser.

– Er der forekommet ting over dansk luftområde, som ikke kan forklares?

– Indtil dette øjeblik ikke.

– Der gisnes om forsøg med en ny type luftfartøj?

– Det vil ikke være muligt at benægte, at der kan finde sådanne forsøg sted. Men heller ikke dette er bekræftet.

– Så er der rumskibene tilbage?

– Dem, der skulle komme til vor klode udefra? Det er jo igen noget helt andet, en tros-sag. Som sagt, der er indtil nu ikke konstateret hændelser i lufrummet herhjemme, som ikke kunne forklares. *p.w.*

Berlingske Tidende, 9. juli 1959.

„Flyvende tallerken“ over Christianshavn

To studenter fotograferede den mystiske genstand.

To naturvidenskabelige studenter, stud. mag.erne Ole Strandgaard og Jørgen Ekvall, var ved 4-tiden i går morges taget ud for at studere og fotograferer fugleliv ved det inddæmmede areal på Amagers østside. Her kom de ud for en mærkværdig oplevelse. Efter deres udsagn observerede de over Soyakagefabriken på Islands Brygge en stor, mørk og tallerkenlignende genstand, og inden denne i stærk fart forsvandt østpå, lykkedes det Strandgaard, der havde sit fotografiapparat klar, at tage tre billeder af den „flyvende tallerken“.

Fotografierne er nu til undersøgelse hos flyvevåbnet og forsvarrets forskningsråd, der synes interesseret i de to studenters iagttagelser. Man har straks undersøgt, om den iagttagne genstand kunne være en flyvemaskine. Genstanden er ikke iagttaget fra Kastrup Lufthavn, hvor radarsystemet – stadigvæk – ikke er i funktion på den tid af dagen.

Om sagen udtalte forskningsrådets ledende tekniker, civilingeniør Fabricius i går, at en nøjere undersøgelse af billederne og af studenternes udsagn er nødvendig, og at en sådan undersøgelse tager sin tid. På forhånd afviser ingeniøren ikke tanken om flyvende tallerkeners eksistens, og han understreger, at det er første gang, man herhjemme har haft held til at fotograferer en sådan tallerken – alene af den grund er fænomenet en nærmere undersøgelse værd.

Om detaljer vedrørende iagttagelserne oplyste de to studenter samstemmende til radioavisen i aften, at genstanden var forsynet med landingsstel, og at den frembragte en hvinende eller synkende lyd.

Politiken, 9. juli 1959.

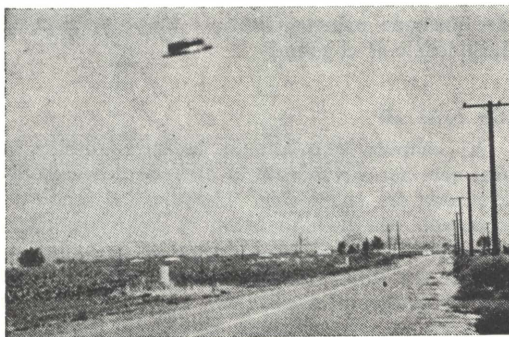
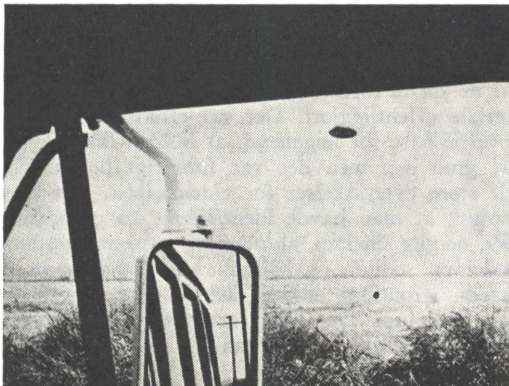
som var limet sammen og forsynet med overskårne tennisbolde som landingsstel.

Inden det i dag blev afsløret, at stud. mag. Ole Strandgaard og elektriker Jørgen Ekvall har ført hele landet bag lyset, også gennem radio og TV, havde de underskrevet en erklæring på tro og love om, at deres oplysninger var sandfærdige.

Demokraten (Århus), 9. juli 1959.

Kommentar: Ved beskrivelserne af den „flyvende stråbar“ kommer man uvilkårligt til at tænke på Rex Heflin's observation ved Santa Ana, Californien, 6 år senere. Det lykkedes Heflin at tage 3 fotos af genstanden, hvorefter de to bringes her.

Tallerkenen var en and

Dagbladet B.T., som i går bragte to unge københavnske ornitologers tilsyneladende opsigsvækkende fotografier af en flyvende tallerken, har i dag selv afsløret de to mænds oplysninger som bedrag. De to unge københavnere tilstod bedrageriet i morges.

Tallerkenen, der sås på billedet fra Amager Fælled, var hjemmelavet af to plastictallerken, som

Rumfartsnyt

NASA's Marshalls Space Flight Center har bedt flere førende amerikanske rumfartsfirmaer om at studere mulighederne for at erstatte Saturn 5 raketens tredje trin (SIVB-trinnet) med et trin, der skal benytte atommotoren NERVA.

Analytikere fra Houstons Manned Space Craft Center har nu givet en ny forklaring på afvigelserne i Apollo 10's bane over Månen.

En nærmere analyse af afvigelserne har vist, at de var for store til at kunne skyldes massekoncentrationer under måneoverfladen. I stedet mener man, at afvigelserne skyldtes Månens faccon, der åbenbart er mindre rund end oprindelig antaget.

Hvad består Månen af?

Inden redaktionens slutning var kun resultatet af de første foreløbige undersøgelser af månemateriale offentliggjort. Det var efterhånden ingen overraskelse for lægmænd, at Månen ikke bestod af grøn ost, men der var forøvrigt heller ikke de store overraskelser for videnskaben. Det blev oplyst, at man havde identificeret 16 grundstoffer, nemlig silicium, aluminium, jern, magnesium, calcium, sodium og kalium. Man fandt spor af krom, strontium, nikkel, kobolt, zinc, beryllium og zirconium. Det mest forbavsende var, at det relativt sjældne metal titanium udgjorde hele 7 pct. af materialet.

Måske skal man ikke lægge for megen vægt på det, fordi prøven blev foretaget med en mindre mængde månemateriale, – helt nøjagtigt 56 tusindedele af et gram!

Og hvad så?

Vi behøver vist ikke at beskrive Apollo 11 nærmere her. Flyvningen er allerede tilstrækkeligt beskrevet fra andre sider. Ligesom den første bemandede rumflyvning betog os kolossalt, ligeså imponerede blev vi over mange af de andre bedrifter, der fulgte, såsom den første flyvning med to rumfartøjer på samme tid, den første flyvning med en to- og tremands kabine og f.eks. den

første flyvning med verdens største raket, Saturn 5.

Mennesker er imidlertid forbavsende indrettet på mange områder, og ét af de karaktertræk, vi har, er, at vi lader os imponere af det nye, – men kun den ene gang, hvor det er nyt. Så er den ting allerede registreret af de små celler og næste gang nærmest trækker vi på skuldrene og siger „Nå!“

Apollo 11 er overstået. Mennesket har bevist, at man ved hjælp af raketter kan drive rumfart i begrænset omfang og bl.a. flyve til Månen og tilbage. Næste store skridt på vejen er Mars, men det varer længe. Med andre ord skulle man synes, at vi på sin vis kommer til at opleve en årrække uden nye fantastiske bedrifter, og hvor rumfartsforsøgene kommer til at betegne en art antiklimaks oven på den fortættede spænding ved Apollo 11 flyvningen.

Det er imidlertid ikke helt korrekt. For det første skal man i gang med at bygge bemandede rumplatforme med alt hvad det indebærer, men frem for alt kommer vi til at opleve en hel serie nokså spændende Apollo-forsøg, der kommer til at strække sig helt ind i 1972. Det vil være synd, hvis vi trak på skuldrene og regnede disse kommende forsøg for rutine, for rumfart på det nuværende stadi er ikke rutinepræget. Man må ikke glemme, hvor uhyre komplicerede disse forsøg i virkeligheden er, og hvor lidt der skal til, for at noget kan gå galt. Amerikanerne kan som bekendt lide at udtrykke alting ved tal, og for et par år siden opgav man, „at hvis blot 1 promille af komponenterne i en raket ved affyringen virkede blot 1 promille galt, opnåede den aldrig at komme i kredsløb!“.

Det amerikanske rumfartscenter i Houston har offentliggjort en del detaljer om de kommende Apollo-flyvninger, og de lyder interessante.

Apollo 11 landede jo i Stilhedens Hav, der er et meget jævnt område. Andre steder på Månen er meget mere ujævne, og nogle steder er ikke blot mere ujævne, men også mere spændende både set fra lægmandens og fra videnskabsmandens synspunkt. Det gælder bl.a. hvor landingsstederne

er kraterne Tycho og Copernicus. Begge kraterer er lækkerbidskener for selenologer. Da terrænet omkring kraterne er meget ujævnt for at sige det mildt, har man udsat landing i disse kraterer til de seneste Apollo-flyvninger, for i mellemtiden at samle så mange erfaringer som muligt. Efter den ualmindelig vellykkede Apollo 11 bliver der dog allerede nu lagt pres på NASA for at forbedre og modificere LEM-delen, således at man allerede på et meget tidligt tidspunkt vil være i stand til at foretage udforskning af ovennævnte kraterer. Modifikationerne skulle bl.a. bestå af forøget tankkapacitet, således at LEM-delen vil være i stand til at flyve vandret eller holde sig svævende i et godt stykke tid, for at besætningen kan være sikker på at have god tid til at finde et nogenlunde plant område som landingsplads. Ligeledes ønsker man at kunne forlænge LEM-delens ophold på måneoverfladen til mindst tre døgn, samt at forøge astronauternes EVA-aktiviteter (udendørsaktiviteter) hvilket kun kan gøres ved at modificere rumdragerne med de tilhørende ilt- og kølevandssystemer.

De foreløbige planer for de kommende Apollo-flyvninger ser således ud:

Apollo 12 skal op i november. På denne tur regner man med to gange EVA. Een af USA's ubemandede månefartøjer, Surveyor 3, befinder sig i det landingsområde, hvor Apollo 12 forventes at lande. Selv om man havde lidt svært ved at ramme helt i plet med Apollo 11 (man ramte ca. 7 km vest og 1½ km syd for det planlagte landingssted) har NASA bedt om forslag til, hvorledes man kan bringe dele af Surveyor 3 tilbage fra Månen. Det er helt klart, at det ville være nok en sensation, om man kunne gøre det, og det ville være en førstegangsbedrift amerikanerne kunne være stolte af. Imidlertid ligger der videnskabelige ønsker mere end reklamemæssige betragtninger bag forslaget. Ved at bringe dele af Surveyor tilbage, ville man have mulighed for at undersøge, hvilke virkninger et forlænget måneophold har haft på materialerne. Det er en viden, der selvsagt ville være både praktisk at have ligesom den uden tvivl kunne spare en masse penge ved konstruktion af andre fartøjer eller genstande, der tænkes placeret på Månen. Jeg tror nu nok ikke man skal sætte næsen op efter Surveyor-dele, idet chancen for at lande klods op ad rumfartøjet formodentlig er temmelig minimal.

Apollo 13 vil komme til at lande i et fladt højland kaldet Fra Mauro. Det ligger ved Månens ækvator. Formodentlig skal besætningen bore efter en jordprøve, idet månekappen på det pågæl-

dende sted menes at bestå af det oprindelige månemateriale. I det hele taget vil jeg tro, at EVA-aktiviteterne for de kommende Apollo-flyvninger vil blive revideret efter at man har erfaret *hvor* let astronauterne kan bevæge sig omkring.

Apollo 14 skal besøge krateret Censorius, der menes at være et forholdsvis nydannet meteor-krater. Det ligger ved den sydlige kant af Stilhedens Hav.

Apollo 15 er afsat til at besøge Littrow-rillerne i den østlige del af Mare Serenitatis. På det sted findes noget af det mørkeste overflademateriale, og hvis Månen har eller har haft vulkanisme, menes dette område at være det yngste.

Apollo 16 besøger det store Tycho-krater, hvor også Surveyor 7 landede for halvandet år siden. Ligesom ved det kommende Apollo 12 forsøg, formodes det at besætningen skal forsøge at lande så tæt på Surveyor, at de kan undersøge den og bringe dele af den med tilbage.

Apollo 17. Lunar Orbiter 2 fotograferede i 1966 en hel samling af toppe og kupler kaldet Mariusbjergene. De ligger i Stormenes Hav nordvest for krateret Marius, og videnskaben tror, at de er af vulkansk oprindelse. Det er en opfattelse, som ikke deles af Major i Flyvevåbnet H. C. Petersen, der mener, at fotografierne fra Lunar Orbiter viste konstruerede genstande. Tiden vil vise, hvem der har ret.

Apollo 18. Schröters Dal er en dal i Aristarchus-plateauet, og Aristarchus er et af de steder, man helst vil undersøge. Det skyldes bl.a. de mange lysfænomener, der er set her. Området er imidlertid meget vanskeligt at lande i.

Apollo 20 skal afslutte serien med en landing i det kæmpestore Kopernicus-krater. De meget høje kratervægge (op til 6,5 km høje) vil frembyde glimrende betingelser for at studere det oprindelige månemateriale, siger selenologerne. Både ved Apollo 18, 19 og 20 skal astronauterne gøre brug af medbragte køretøjer og eventuelt små flyveapparater, hvilket vil sætte dem i stand til at bevæge sig meget langt væk fra LEM-dalen.

Bliver rumstationen bevilget?

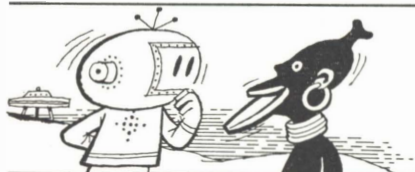
De kommende år skal ikke udelukkende helliges måneudforskning. Derfor tænker man bl.a. på at få stablet det forsinkede rumstationsprojekt på benene. Senest den 1. september vil der til præsident Nixons rådgivere blive afleveret et detaljprojekt for en rumstation, der ganske vist er mindre end oprindelig planlagt, men til gengæld kan realiseres hurtigere. Man tænker dog stadig-

væk på at bygge større rumstationer med tiden, således at man i 1980'erne kommer til at operere med 100-mands stationer!

Hvordan tænker man sig så at lave denne rumstation? NASA vil benytte en Saturn 5, hvor SIVB-trinnet er erstattet af et SIVB uden brændstof og fuldt udrustet med faciliteter til at huse en tre-mands besætning.

En Saturn 1B (d.v.s. en Saturn uden SIVB-trinnet) opsendes så med en tre-mands besætning. De medbringer det store teleskop, som skal monteres på rumstationen. Det er så meningen, at besætningen skal arbejde på rumstationen mindst 28 dage, før de skal returnere til jorden, og andre skal overtage deres vagt.

ej.

RAPPORT HJØRNET

RAPPORTNYT

I løbet af de sidste par måneder har SUFOI modtaget og registreret 13 rapporter, hvoraf de 10 var fra 1969. Vi fik også en detektorvarsel (den var fra 8. juli kl. 02,00), men der blev intet observeret. De rapporter, der ikke er nærmere beskrevet, stammede fra 5750 Ringe, 2970 Hørsholm, 9310 Vodskov, 3472 Sandholm, 8500 Grenå, 2700 Brønshøj, 5681 Bellinge og Staloluoktar i Sverige.

Trekant over Frankrig

Vi har modtaget en rapport fra en observatør, der har været på camping-ferie i Frankrig og dér set noget. Observatørens beretning lyder: „På en camping-tur i Frankrig befandt jeg mig den 11. maj på campingpladsen i Brive i den sydlige del af landet. Kl. ca. 19,00, da jeg efter aftensmaden stod ved døren til min camping-vogn, så jeg en klart lysende stjerne lodret over mit hovede“, siger observatøren. „Jeg bemærkede til min kone, at det var vel nok tidligt stjernerne kunne ses her i Frankrig, men så opdagede jeg pludselig, at stjernen havde V-form. Jeg hentede straks kik-kerten (7 x 50) og så derigennem at stjernen i virkeligheden var en kæmpemæssig snurretopformet genstand med spidsen vendt mod solen. Hvis ikke solen havde skinnet på genstanden, mener jeg ikke, at man ville have bemærket den. Flere campinggæster kom nu til og betragtede objektet. På grund af sprog vanskeligheder kunne jeg ikke tale med dem, men jeg forstod dog, at nogle af dem mente, det drejede sig om en satellit, – men det kunne det ikke være“, siger observatøren, „for den kunne ses i mere end to timer. Efter aften-

kaffen (kl. ca. 21,00) da jeg igen så på den, skiftede den pludselig farve og blev først orange, derefter blodrød og steg så lodret op. Jeg betragtede den i 10 minutter, mens den som et klart lysende V-tegn forsvandt ud i rummet“, slutter observatøren. Som en yderligere oplysning kan nævnes, at solen gik ned kl. 19,20 og at tussmørketiden sluttede ca. kl. 20,00.

Der kom gnister fra objektet ...

Den 6. juni har vi to rapporter fra Norge. Den ene fandt sted natten mellem den 5. og 6. fra kl. 00,15 til 01,15 og blev omtalt i mange norske aviser. Tre mennesker, der var på vej hjem i bil, fik øje på en rund, blank og rødlig kugleformet genstand, der dukkede op bag en åskant og kom imod dem... Først troede vidnerne, at der var tale om et fly, men man fandt hurtigt ud af, at det var det ikke, hvorefter man vendte bilen og satte efter kuglen. Det så ud som om den ville lande i Sunde, men den fortsatte videre mod Halsøy, hvor den blev stående i næsten en time. Observatørerne kørte hjemad og hentede to kikkerter, en 7 x 50 og en 30 x 40. Det viste sig, at objektet bevægede sig op og ned og til siderne. Da det til sidst fløj mod syd, kom der ligesom en rødlig farve eller skær på den højre side af genstanden, ligesom der sås en del røde gnister udfor den samme side, hvilket var den side, der vendte bort fra bevægelsesretningen. Objektet forsvandt bag træer i syd.

Observation nummer to fandt også sted i Bergensområdet, imidlertid var det om aftenen kl. 22,15. Var den første observation langvarig, så

var den anden til gengæld kun på seks sekunder. Observatøren fortæller, at han stod uden for sit hus og vandede græsplænen, da et lysende objekt dukkede op højt på den sydvestlige himmel. Det var blankt som guld og faconen var som to kugler forbundet med en stang. Med meget stor fart fløj objektet mod nordvest, hvor det så ud til at forsvinde ud i rummet ca. 300° over horisonten. „Trods den korte observationstid, nåede jeg at gøre min nabo opmærksom på genstanden, så vi var to som så det“, slutter beretningen.

Mystik i skoven

Vi har modtaget en rapport om en mystisk hændelse, som muligvis kan have forbindelse med UFOer og måske endda ufonauter. Denne observation har visse lighedspunkter med observationer fra andre steder i verden, og selvom det ikke i dette tilfælde er muligt med sikkerhed at fastslå, at der har været tale om et rumfartøj – eller om levende former – er rapporten dog tilpas interessant til at den bør bringes. Observationen fandt sted allerede i maj 1967, nærmere betegnet den 5. kl. 23,25–23,28. Ca. en uge efter observationen – medens begivenheden endnu stod klart for observatøren – skrev han et brev til sin søn, hvori han redegjorde for hele hændelsesforløbet, og det er teksten af dette brev, vi bringer.

Nu skal jeg fortælle dig om en mærkelig oplevelse, jeg havde for en uge siden, det mest spændende og mystiske og ejendommelige, jeg i mit efterhånden lange liv har oplevet: Fredag den 5. ds. gik jeg hjemmefra kl. ca. 22,45 for at nyde skovens stilhed og få noget frisk luft i lungerne. Det var stjerneklart, men med nogle skyer på himlen, og vejret var stille. Jeg passerede „Ørnereden“, gik ned ad bakken, mod Moesgaard strand, men drejede til højre ad vejen, der i en bue fører op forbi mindestenen for Ingerslev. 50 m fra stenen slår vejen et sving, så man kan se den lille åbne trekant foran stenen. (Jeg havde mine fodformede sko på, så jeg på de tykke, bløde gummisåler gik temmelig stilfærdigt, næsten lydløst. Her standsede jeg op, fordi jeg på vejen ud for stenen så et lys eller rettere lysskær, jeg ikke rigtig kunne blive klar over. Først troede jeg, der holdt en bil, men der var ingen lygter at se, og da slet ingen røde baglygter. Lyset, der mindede om meget kraftigt måneskin (det var ligesom lidt blåligt, en mellemting mellem månelys og elektrisk lys), faldt ned på jorden/vejen i en kreds med en diameter på $2\frac{1}{4}$ – $2\frac{1}{2}$ meter. Selve lyskilden kunne jeg ikke se noget til, men den befandt sig ca. $1\frac{1}{4}$ meter over jorden. Jeg blev stående musestille for at se, om der skete noget.

OG DET GJORDE DER! Ind fra siderne bevægede der sig grålige, halvt skyggeagtige skikkelser eller rettere „former“. De var knap 1 m høje og der var hverken arme eller ben at se! De bølgede blødt frem og tilbage over for hinanden; så forsvandt de på en svævende måde ud i skovens mørke, hvorpå lysskæret et øjeblik kunne stå roligt, jeg mener ubrudt; men meget snart og med uregelmæssige mellemrum kom der nye „former“ ind i skæret. Jeg må lige indføje, at der var fuldkommen stille, ikke en lyd hørtes. På en mærkelig måde fornemmede jeg, at der nu og da var noget om mig, lige i nærheden af mig. Alligevel blev jeg stående (gåsehud) i 3–4 minutter (mener jeg). Pludselig følte jeg, at en af „skyggerne“ ligesom svævende nærmede sig mig ad vejen (ikke på vejen) og samtidig voksede kraftigt i størrelsen. Så – ja, du må undskyldte mig, det var måske fejgt – men så vendte jeg om og løb den temmelig lange strækning ned til hovedvejen. Du må være klar over, at ingen anede, hvor jeg var gået hen – og jeg stod over for det helt uforklarlige. Så hurtigt som muligt gik jeg hjem. Mor var ved at gå i seng. Jeg ta'r lige bilen, sagde jeg, der er noget mystisk, jeg skal have undersøgt. – Du er jo helt bleg, sagde mor, hvad er dog det for noget? Nå, jeg fortalte om min oplevelse. Jeg må af sted, sagde jeg, ellers går jeg måske rundt med UFO-komplekser resten af livet. Mor insisterede på at køre med, og afsted gik det omgående. Hvad ser vi på stedet? Intet som helst, naturligvis.

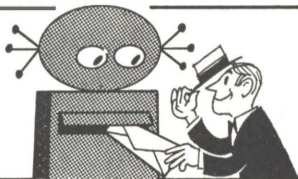
Næste formiddag (lørdag, fri kl. 11) kørte jeg derud igen. Denne gang fandt jeg heller intet. – Kan mine sanser og min fantasi virkelig i den grad have snydt mig? Tænk på, at alt foregik fuldkommen lydløst; jeg stod kun 50 m derfra!

Forøvrigt gik jeg lørdag aften derud – alene! – og var ved stenen kl. 23,25, nøjagtig samme tid som fredag aften. Intet at bemærke. Hvad mener du?

Kort for hovedet

„FATE“ fra juli 1969 meddeler, at Barney Hill, den ene af hovedpersonerne i en meget omtalt UFO-sag, døde d. 4. marts 1969, 46 år gammel. Barney og hans kone Betty påstod under hypnose, at de var blevet bragt ombord i et UFO og underkastet indgående undersøgelser. Bl. a. skulle der være blevet stukket en nål ind gennem konens navle, efter sigende for at konstatere en evt. graviditet.

IOKj.

BREVKASSEN

løst og fast om UFO-sagen

Kommentar til UFO-camping 1969

UFO-camping er en mægtig god ide. Jeg ved ikke, hvor gammel den er, og hvor mange gange den har været afholdt, eller hvem ophavsmændene er, men jeg ved, at det er første gang, at jeg og min kone er med, og at det har været en vældig lærerig uge for os, og vel de fleste af deltagerne.

Derfor undrede det mig meget, at der ikke var flere af UFO-sagens „spidser“ til stede. Ved de virkelig alt? Mener de, at de ikke har noget at hente på sådan en camping? Eller tænker de: lad blot dem messe rundt dernede på Stevns, jeg har vigtigere ting at beskæftige mig med.

Dette gælder ikke kun lederne eller redaktionen af UFO-NYT, men også de menige medlemmer. Det er virkelig for dårligt, at man kun kan samle 30–40 mennesker til sådan en camping.

Der kan selvfølgelig være travlt optagne mennesker, der simpelthen ikke kan komme på denne camping, men at alle de mere officielle skulle findes blandt disse, lyder lidt pudsigt. Især når man samtidig tænker på, at de 10 af de 18 pladser der er i redaktionen og div. afdelinger, er besat af folk, der bor i og omkring København. To pladser er endog besat af de samme mennesker, så der reelt kun er 16 pladser.

Den geografiske beliggenhed skulle således være i orden set fra ledernes side.

Det kunne derfor være interessant at vide, om lederne anser UFO-camping for tidsspilde, eller hvad årsagen til den svage fremmøden af „spidser“ ellers kan være.

Per Dalgaard.

Kære Per Dalgaard!

Tak for sangen! Selv om jeg ikke føler mig særligt „spids“, er jeg den første, der ser klagen – og derfor den første, der svarer. Jeg anser absolut ikke UFO-camping for tidsspilde. Ved dette arrangement kan der knyttes mange værdifulde kontakter, og man får lejlighed til at drøfte mange af UFO-sagens aspekter. Ejheller føler jeg mig for fin eller betydningsfuld til at deltage. Det være langt fra – spørg dem, der kender mig. Men vilkårene for UFO-forskningen er langt fra ideelle, desværre kun. Som alle ved, er denne aktivitet ulønnet for samtlige deltagende – og derfor henvist til den mere eller mindre sparsomme fritid. Meget bliver derfor forsømt. Mange har f.eks. måttet vente uforskammet længe på svar på skriftlige henvendelser.

Men i hvert fald skal UFO-NYT udkomme – og helst nogenlunde til tiden. Der bliver derfor tale om en prioritering. Og måske ikke altid den fornøjeligste. Det strømmer konstant ind med engelsk-, tysk-, fransk-, spansk- og italiensk-sprogede tidsskrifter, som skal gennemses, artikler skal udvælges, og disse sidste skal oversættes. (Er der for resten en læser eller to, der kan hjælpe os med oversættelser fra italiensk?)

Jo; jeg vil meget gerne med til UFO-camping. Mon jeg får tid næste år? Jeg håber det!

Iver O. Kjems.

Kort for hovedet

En dag i februar 1969 betragtede flere hundrede mennesker, heriblandt to journalister og en politiofficer, et UFO. Det svævede over en time ud for stranden ved Ancon, nær Lima i Peru, og vakte stor opmærksomhed.

UFO Chronicle, juni 69. /IOKj.

UFO-CAMPING 1969

I modsætning til de to forrige år, hvor UFO-campingen blev afholdt ved Ronæs på Fyn, var man i år rykket til „Kræmmergården“ på Stevn, hos Karl Hansen.

Et stort arbejde er gået forud, og det har været Karl, som har taget det største slid, og om lørdagen, den 5. juli, rykkede man så ind i landets flotteste kostald. Langs med væggene var der udstillingsborde med en masse interessant litteratur, bøger, tidsskrifter og udklipsmapper. Strubes Boghandel deltog også med en stand.

Den første aften var der præsentation, og efter denne blev der vist en serie lysbilleder fra de to forrige år.

Søndag den 6. var emnet UFO'er i fortiden, og grundet en programændring stod Sejer Sejersen fra FUFOS, samt undertegnede for dette emne.

Mandag aften fik vi besøg af Erling Jensen fra rapportcentralen, og det blev en både interessant og udbytterig aften. Erling Jensen fortalte om sit arbejde, og de vanskeligheder, der er forbundet dermed. I sit foredrag lagde Erling Jensen op til en efterfølgende debat ved kaffebordet. Via Jan Steen Sørensen fik vi også en demonstration af Walkie-Talkies, og en orientering om disses værdi ved observationsture.

Dagen efter, tirsdag den 8., lød foredraget på „Sjældne kontakt-beretninger“ ved undertegnede. Det bestod hovedsageligt i beretninger, som ikke tidligere har været på tryk i Skandinavien.

Om onsdagen var det Frede Storgaard Sørensen fra Århus, som holdt foredrag: „Indisk filosofi og ESP“. Det var et meget interessant foredrag, og Frede kom bl.a. også ind på hypnose.

Samme aften dukkede den længe ventede Alfa Detektor M.I. op. Den blev gennemgået af konstruktøren Jan Steen Sørensen. Detektoren er meget følsom, og desværre dyr, men en indgående beskrivelse af den vil følge senere her i UFO-NYT.

C. W. Kiørboe, en af de første i dansk UFO-forskning, holdt foredrag torsdag aften om „Kanaalers pålidelighed“. Kiørboe gennemgik bl.a. kommunikation, og påviste gennem nogle praktiske øvelser hvor besværligt det kan være at kommunikere. Debatten fortsatte lang tid efter Kiørboes foredrag, og den var absolut lige så interessant.

Leif E. Pedersen fra IGAP, redaktør af UFO-Kontakt, holdt den påfølgende dag et foredrag om George Adamski, og svarede på spørgsmål fra campisterne.

Efterhånden var det blevet lørdag, og man skulle til at slutte. Et forsøg, som havde kørt hver aften hele ugen igennem med ESP, blev gjort op, og det viste sig, at „vinderen“, en ung pige fra St. Heddinge, havde 4 rigtige tegnfordelinger ud af 7 mulige. Resten af aftenen blev der sunget, læst historier og sludret over kaffen.

Alle syntes, at det havde været en udbytterig uge, og der blev knyttet mange forbindelser og venskaber. Imidlertid må det siges, at deltagelsen var for ringe, men vi håber, at mange flere vil møde op på „Kræmmergården“ til næste år, hvor UFO-camping vil blive afholdt i den sidste „rene“ uge i juli.

Willy Wegner.

Kort for hovedet

Et lysende, orangerfarvet UFO blev d. 1. nov. 68 observeret i 15 minutter, mens det befandt sig i lav højde over byen Guarulhos i Brasilien. Cumbica luftbasen meddelte, at genstanden blev opfanget på radar dér, men derefter pludselig forsvandt.

UFO Chronicle, juni 69. /IOKj.

BOGANMELDELSE

Flying Saucers Are Watching Us af Otto O. Binder.

Måske forekommer det noget ovovet at påstå, at denne bog faktisk er en ny udviklingsteori, som træder i stedet for Darwins. Imidlertid er der en hel del om det.

Alle bogens 189 sider er bogstaveligt talt sprængstof, og samme dynamik findes ikke engang i Binders forrige bog. Forfatteren fortsætter på en måde fra Dänikens slutfacit, hvor sidstnævntes konklusion er at „the missing link“ forefindes i universet. Binder går videre og uddyber emnet.

Det er for en gangs skyld en UFO-bog, som er anderledes, og bedre. Man lærer noget nyt, og mange gange bruger Binder sin egen terminologi, f.eks. taler han om Homo Spaciens og Saucer-nappings. Helt ærligt, så har Binder ikke æren helt alene. Den må han for en stor part dele med Max H. Flindt og dennes bog „On Tiptoe Beyond

Darwin“. Det er faktisk den bog, som danner grundlaget for den nærværende.

Binder selv behøver ikke nogen nærmere præsentation, men det gør derimod Flindt. Han er ingeniør og videnskabelig forsker, og har bl.a. arbejdet under de to nobelpristagere, dr. Seaberg og dr. Teller. For øjeblikket er Flindt beskæftiget med biologiske studier hos professor Baumberger ved Stanford universitetet.

Man vil sikkert have lagt mærke til, at jeg ligesom er kørt uden om bogens egentlige indhold. Det er simpelthen af nød, for så skulle jeg citere hele bogen. Men det er ikke en bog, som opremsrer rapport efter rapport, luftvåbnets holdning eller kontaktberetninger, for den er anderledes. Det er en antropologisk, palæontologisk og en biologisk UFO-bog, som ikke bør mangle i noget ufologisk bibliotek.

Som der bl.a. står i bogen: „En dag må hele verdenshistorien skrives om i lyset af ufologien“, og der vil denne bog sikkert kunne spille en ikke så lille rolle.

Willy Wegner.

METEOR OPLYSER HIMLEN

Af Ron Toft.

Den genstand, der udsendte et ildspor tværs over Englands aftenhimmel den 25. april var næsten helt sikkert et meteor; et klippestykke ude fra rummet ophedet ved atmosfærens gnidningsmodstand til en fantastisk temperatur, da det hvirvlede mod jorden.

Det himmelske fyrværkeri blev set af hundreder af mennesker på steder så langt fra hinanden som London, Belfast og Wick. Redaktioner, politi, brandkorps og forsvarsministerium blev ustandseligt ringet op. En af dem, der så meteoret, var S.I.G.A.P.s formand Omar Fowler, som bor Mytchett Road, Mytchett, nær Camberley. Her er hans rapport: „Jeg sad og så ud af vinduet, da objektet kom til syne, i hurtig bevægelse mod horisonten. Det var en strålende hvidlig-gul ildkugle $\frac{3}{4}$ grad stor, med en lang grønlig-gul hale 4 grader lang. Klokken var 21,20. Objektet var synligt i 3 til 4 sekunder. Retningen var fra 290 grader til 300 grader VNV. Højden over horisonten var til at begynde med 30 grader, så 20 grader, derefter tabte jeg det af syne. Jeg bedømte dets højde til 80 miles“.

Kun tre minutter efter Omar's observation modtog S.I.G.A.P. sin første telefonrapport fra Mr.

A. H. Lloyd, et medlem fra Cranleigh. Denne blev efterfulgt af endnu en kl. 21,30 fra Mr. C. Hopper fra Guildford. Mr. Hopper fortalte: „Der var to haler på objektet. Farven var elektrisk-blå, skiftende til rødt mod enden af halerne. Størrelsen var tre fjerdedele af en grad, det bevægede sig gennem 20 grader himmel mod horisonten, 20 grader vest for nord“.

Astronomer for Royal Edinburgh Observatory, Skotland, sagde de regnede med, at resterne af meteoret faldt ned i havet ud for Skotlands nordkyst. Men de fleste er enige om, at stykkerne landede i Nordirland.

En Mr. Willie Greer, som bor i Ballymurphy, County Down, var fast overbevist om, at objektet – eller det, der var tilbage af det – var hvirvlet ned i en mose nærvæd hans bungalow. Mr. Greer, som rapporterede at have set et grønligh-blåt lys kun ca. 2.000 fod oppe, citeres i „The Times“ den 26. april for at have sagt: „Jeg troede, det var et signallys fra hæren i forbindelse med alle disse vandlednings-eksplosioner. Men så standsede det, lyset gik ud og det styrtede ned lige midt i min mose“. Missionshuset lige ned ad vejen rystede i sit fundament og jorden skælvede. Nogle damer, som var i huset på det tids-

punkt, meddelte de havde hørt en eksplosion. Et brag, som man først troede var en terrorist-bombe, blev også hørt i Belfast.

Mr. Kenneth Gatland, vice-præsident for British Interplanetary Society, troede først ildkuglen var resterne af den russiske satellit Cosmos 265, der vendte tilbage gennem atmosfæren. Andre var uenige med ham. Mr. Gatland gik sine kalkulationer igennem igen og skiftede mening. Det kunne have været et temmelig stort meteor, konkluderede han. Man regnede med, at en ildebrand, der brød ud på en bjergside i det nordlige Wales i Conway dalen, var forårsaget af stykker af meteor, som var brækket af hovedlegemet. Men brandcheferne sagde senere, at man var overbevist om, at meteor, som var uden skyld. Dette blev understøttet af den kendsgerning, at der intet krater eller meteordele blev fundet i nærheden. Den 26. april søgte medlemmer af Irish Astro-

nomical Society efter resterne af meteor, i sum-pene ved Ballymurphy – men de fandt intet.

Fodnote: Meteor, bliver, i teknisk forstand, meteoritter efter de er landet. Man kender til 21, som er faldet på de britiske øer. Den tungeste vejede mindst 102 lb. (det største stykke man har fundet tyngede vægtskålen ned til 17 lb. 6 oz.), som faldt ned i Barwell, Leicestershire, 24. december 1965. Den største kendte meteorit i verden blev i 1920 fundet i Hoba West (Sydvestafrika). Dens vægt er anslået til 59 tons. Man regner med, at en langt større er begravet dybt nede i det milevide meteorkrater i Arizona, USA.

Sidste nyt: To stykker af meteor, nævnt ovenfor, er fundet. Et af dem, der vejer 16 lb. undersøges af atomvidenskabsmænd i Harwell. Det andet er meget mindre og en del af det er sendt til Smithsonian instituttet i Washington.

S.I.G.A.P. Bulletin, maj 1969 /BK.

UFO-MØDER

Alle, der er mellem 17–30 år og som er interesseret i gruppearbejde ca. hver 14. dag inden for alle emner i UFO-sagen, kan henvende sig til:

FREDERIKSBERG UFO STUDIEKREDS (FUFOS)

Steen Landsy

Jul. Valentinsvej 155 – 2000 København F.

Tlf. Fasan 18 54 vega (bedst mellem kl. 18–20).

FUFOS består af ca. 25 medlemmer fordelt på 4 grupper, der spænder over emner inden for filosofi, teknik og efterforskning.

OM UFO'ERNE

– „de flyvende tallerkener“

IGAP-kredsen i København og omegn indbyder til foredragsaften i *Ballerup Gymnasiums festsal* – Baltorpvej 18 – fredag den 19. september 1969 kl. 20.

Taler: Overlærer Vagn Dybkær.

Emne: *UFO-sagen – set fra Kolding.*

(Kolding-gruppen, „Danmarks største“, hvordan arbejder den? – Med hvad? – Med hvilket resultat?)

Efter foredraget lejlighed til spørgsmål og svar.

Alle interesserede er velkomne!

Entré kr. 5,-

(Evt. forespørgsler ang. mødet kan rettes til Nanna Ryhl, Baltorpvej 773, Ballerup. Telefon 97 10 49).

UFO-MØDE på „KRÆMMERGARDEN“, STEVNS.

Lørdag, den 13. sept. 1969 kl. 19.30:

„Bibelen og UFO“ – foredrag af pastor cand. theol. Hardy Højlund, København.

Lysbilleder: „UFO i fortiden“ ved Karl Hansen.

Deltagerne bedes medbringe campingstole og borde samt kaffe. – Diskussion eller samtaler efter foredraget. – Overnatning til søndag d. 14. er mulig ved henvendelse til:

Karl Hansen,

„Kræmmergaarden“.

4660 St. Heddinge.

Entré 2,00 kr.

UFO-MØDER I RONÆS

Som det måske vil være nogle af læserne bekendt, har der jævnligt været afholdt UFO-møder i Ronæs Gl. Præstegaard på Fyn. – Disse møder vil nu blive genoptaget efter en mindre pause. Selve møderne vil foregå om eftermiddagen, den første søndag i hver måned, og for interesserede bliver der mulighed for overnatning natten mellem lørdag og søndag.

Første møde finder sted søndag den 5. oktober kl. 14 og interesserede bedes tilmelde sig til undertegnede hurtigst muligt.

Hvis DU har specielle ønsker om foredrag, eller selv er interesseret i at fortælle om et eller andet (ikke nødvendigvis om UFO-sagen alene) så skriv hurtigt. Hvis det kan nås, vil et af de foreslåede emner blive taget op allerede den første søndag, ellers bliver emnet planlægning af fremtidige Ronæsmøder og gennemgang af de

indkomne forslag. Der vil selvfølgelig også blive rig lejlighed til at nyde stedets meget specielle atmosfære. – Prisen for søndag alene bliver 8 kr., og for hele weekenden 15 kr. Tilmelding og yderligere oplysninger (husk svarporto) hos

Ole J. Knudsen

Enghavevej 32, 5700 Svendborg

SUFOI-kontakter i udlandet

ARGENTINA: Agrupacion Investigadora De Objetos Voladores No Identificados.

Asociation De Observadores De Los Astros.

AUSTRALIEN: Australian Flying Saucer Research Society.

U.F.O. Investigation Centre

U.F.O.'s Phenomena Investigation, Australia

BELGIEN: Benelux UFO Co-operation

CANADA: Canadian Aerial Phenomena Research Organization

Canadian UFO Report.

The Ottawa New Sciences Club.

Saucers, Space and Science.

CHILE: Centro De Investigaciones en Coheteria y Astronomia

ENGLAND: British Unidentified Flying Object Research Association

Contact (U.K.) Bristol Group.

Dagenham Aerial Phenomena Research Organisation

Flying Saucers are Fact.

Interplanetary Space Travel Research.

Isle of Wight UFO Investigation Society.

Merseyside UFO Bulletin.

Northern Sky Watching Bureau.

South Lincolnshire UFO Study Group

Spacelink.

Surrey Investigation Group on Aerial Phenomena

UFO Researchers.

FINLAND: Vimana.

FRANKRIG: Groupement d'Etude de Phenomenes Aeriens

HOLLAND: Nederlands Onderzoek Bureau Voor Ongeidentificeerde Vliegende Objecten.

ITALIEN: Clypeus.

UFO Centro Unico Nazionale.

JAPAN: The Japan UFO Research Association

MEXICO: Organizacion Investigadora de Fenomenos Areos en Mexico.

NEW ZEALAND: New Zealand Scientific Space Research

SCHWEIZ: Groupe d'Etude des Objets Spatiaux

SPANIEN: Centro de Estudios Interplanetarios Club of UFO's Investigation & Studies

SVERIGE: Malung UFO Center.

Sökaren.

UFO Motala.

SYD AFRIKA: Contact (S.A.)

URUGUAY: Centro de Investigacion de Objetos Voladores Identificados

USA: Aerial Phenomena Research Administration.

Aerial Phenomena Research Group.

Aerial Phenomena Research Organization

Aerial Research Systems.

Amalgamated Flying Saucer Clubs of America

Buddhist UFO Research Center.

Chapel Hill Aerial Phenomena Investigations Committee

Cleveland Ufology Project

Committee On Aerial Phenomenon Research Investigations.

Intercontinental UFO Research and Analytic Network

International Fortean Organization.

Interplanetary Intelligence Research Organization on UFOs

Public UFO Information Center

Saucer Magazine.

Saucer Scoop.

Skylook.

UFO Research Committee

UFO Sighter.

United Aerial Phenomena Agency.

VESTTYSKLAND: Deutsche UFO/IFO Studiengemeinschaft.

Andre kontakter:

Prof. dr. James E. McDonald, USA.

Smithsonian Institute, USA.

Mr. Jan J. Mrazek, Liberia.

Mrs. Sylvia Sutton, Australien.

Miss. Lynn E. Catoe, USA.

Mr. George Fawcett, USA.

Disse ovenstående kontakter er opnået efter et års arbejde og tæller ialt 65. Arbejdet med at få fast kontakt med udenlandske organisationer, tidsskrifter og korrespondenter, er langt fra færdigt. Omkring 100 adresser ligger og venter.

Listen vil i efterfølgende numre af UFO-NYT blive ført ajour, med navnene på de nye kontakter, efterhånden som de bliver etableret. En fuldkommen liste vil derfor kun blive offentliggjort en gang årligt.

Willy Wegner.

KONTAKTADRESSER I DANMARK

København og omegn.

- 2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
2000 FREDERIKSBERG: Sejer Sejersen, Smallegade 30 D, 2000 F.
Steen Landsy, Jul. Valentinersvej 15,5, 2000 F.
2900 HELLERUP: Peter Alf Hansen, Lille Strandvej 6D, tlf. HE 775.
2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
2770 KASTRUP: Flemming Jensen, Kastruplundsgade 70.
2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35 tlf. (01) 51 11 41.
1313 KBH. K.: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.
2200 KBH. N.: Willy Wegner, Odinsgade 2, 4. sal.
2610 RØDOVRE: Lene Nielsen, Nørrekær 74.
2740 SKOVLUNDE: John Jacobsen, Lundeberggårdsvej 302, tlf. (01) 91 41 92.

Sjælland og Lolland-Falster.

- 3460 BIRKERØD: Fru Kirsten Benn, Nørrevang 11, tlf. (01) 81 33 92.
2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng. tlf. (03) 16 19 17.
4621 GADSTRUP: Finn Nielsen, Ramsømagle by.
3400 HILLERØD: Wagn O. Jensen, Fredskovhellet 12, 2., tlf. (03) 26 57 06.
2970 HØRSHOLM: X.P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.
4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.
4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jenssensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
4200 SLAGELSE: Fru Gerda Ohrt, Schweizerplads 5,2.
4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, „Kræmmergården“, tlf. (03 705) 551.
2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Marievej 16.

Jylland.

- 8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.
8000 ÅRHUS C: Frede Storgaard Sørensen, Bülowsgade 16, 2. sal t.v.
7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.
8500 GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (06) 32 10 27.
8700 HORSSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.
6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenraavej 43, tlf. (055) 2 32 93.

- 8600 LINÅ pr. Silkeborg: Hanne og Poul Nielsen tlf. (06) 83 51 11, Møllerup 156.
9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.
8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.
8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.
6520 TOFTLUND: Tage Lau, Søndergade 21.
7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.
6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.
7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

Fyn og øerne.

- 5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12, tlf. (09) 12 14 84.
5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. Ørsted (09-45) 260.
5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

NORGE

- ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.
UFO-Bergen postbox 1155.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.
HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.
OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.
STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 – Tlf. 291 49, Stavanger.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.
TRONDHEIM: Trondheim UFO-forening, Østersundsgt. 24.
TROMSØ: Tromsø UFO-forening, Fiskergt. 8,
9000 Tromsø.
Arnold Lockertsen, Glavær, Ringveien,
9000 Tromsø.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

SVERIGE

- FORNÅSA: UFO-Motala, Fack 5, S 59033, Fornåsa.

Brasiliansk videnskabelig gruppe slutter:

UFO'erne ER RUMSKIBE

Den brasilianske kommission til undersøgelse af UFO'er, ledet af præsidenten for det brasilianske institut for aeronautik og rumvidenskab, bekendtgjorde fornylig, at „en kritisk, videnskabelig undersøgelse gennem en periode på tyve år tillod dem at komme til den konklusion, at flyvende tallerkener eksisterer og er ikke-jordiske objekter“. Gruppen, som ifølge rapporten blev fulgt af folk fra militæret og efterretningstjenesten, erklærede også deres tro på, at UFO-gåden var et globalt fænomen, uforklarlig på den videnskabelige kunnens nuværende stade, og anmodede indtrængende om forøget offentlig og videnskabelig accept af emnet. Regerings-repræsentanter ved kommissionen sagde, at der ville blive en konstant udveksling af informationer mellem private forskere og offentlige virksomheder i et forsøg på at samle flere data om UFO'erne.

UFOIC Newsletter, februar 1969. /BK.